STUEFUGLENE

TIDSSKRIFT FOR FUGLEVENNER

REDAKTØR
REDAKTIONSUDVALGET

Ansvarshavende:
ALBRECHT-MØLLER

30. ÅRGANG

1954—55

„FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"
LANDSFORENING

Æresmedlemmer:

Bøje Benzon.
Fabrikejer, dr. scient., R. af D.

Curt af Enehjelm,
direktør for Zoologisk Have i Helsingfors.

Grosserer C. F. Cornelius, København.

Hotelejer J. L. Albrecht-Møller.

Vandrepokaler:

Nuværende indehavere:

For tropefugle: Hr. Sv. Lang, Saunte.
For kanarier: Hr. Aage Pind Sørensen, København.

For undulater: hr. Walther Langberg, Vanløse.

PRÆMIERING AF 1. OPDRÆT I FANGENSKAB

Guldmedalje (verdensopdræt):

Hr. J. L. Albrecht-Møller, Kastrup,
1) for d'Orbigny's klerkefinke (Sporophila analis)
2) for falsnæbbet klerkefinke (Sporophila falcirostris)

Hr. Walther Langberg, Vanløse,
for Borneo broncefinke (Uroloncha fuscans)

Sølvmedalje (dansk opdræt):

Hr. S. Johansen, Vestre kirkegård, Kbhvn.
for Port Lincoln parakit (Barnardius Zonarius)

Hr. Walther Langberg, Vanløse,
for hvidbrystet sivfinke (Munia pectoralis)

Frøken Ellen Schou, Strandvej 628, Klampenborg,
for malet astrild (Emblema picta)

Hr. J. P. Jørgensen, Gedser,
for brunbrystet sivfinke (Munia castaniethorex)

Hr. William Holm, København,
for skægfinke (Sporopipes squamifrons)

Hr. E. Bøgh Mortensen, Aarhus,
1) for punktamarant (Lagonosticta rufopicta)
2) for rosenamarant (Lagonosticta rhodopereia)

Hr. Umberto Nilsson, København,
for brogede zebrafinker.

Hr. Gunnar Stumpe, København,
for gulhovedet papegøjeamandine.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

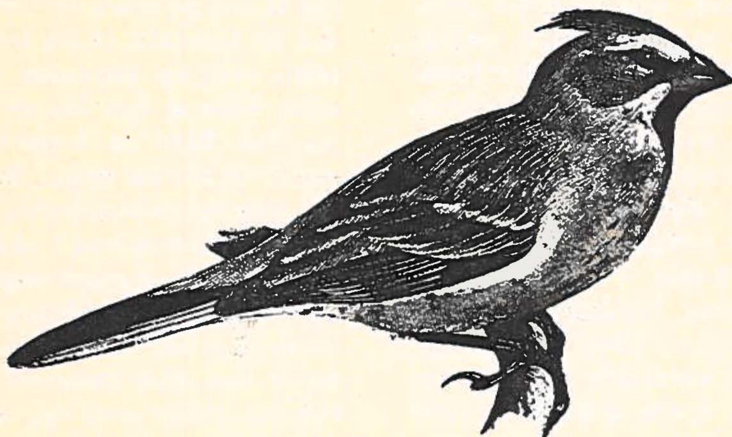
	# STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

30. Aargang OKTOBER 1954

KARDINALERNE

Gubernatrix cristatellus (Vieill)

Den grønne Kardinal.

Vedrørende kardinalernes slægtsforhold gør sig helt andre regler gældende end de der ellers præger fugleklasserne, idet kardinalerne ikke som klerkefinker, amaranter eller farvefinker hører til samme slægt, men er hentet fra flere noget forskelligt byggede fuglearter under den fælles betegnelse som den mest prangende af dem alle, den røde kardinal har givet dem.

Når kardinalerne her skal omtales, skyldes det, at flere har kardinaler idag og en del endda parvis, en enkelt ved jeg endog har unger, og jeg håber at finde frem til en beskrivelse af dette opdræt.

Når vi i dag skal se på den grønne kardinal (G. cristatellus) og altså på den måde får nr. får nr. 2 før nr. 1, skyldes det altså, at vi bringe netop en udførlig beretning om den røde kardinal.

I lang tid har insektædere og frugtædere i vort liebhaveri stået i stampe eller er stadig gået bravt tilbage — og det er synd, vi har her i landet så megen frugt i haver og på gærder, at man let kan holde disse morsomme og skønne fugle endog billigt, mod nogen ulejlighed — man kan samle hyld og tørre, hyben og tjørnebær ligeledes, — hele sommer og efterår ligger tonsvis af frugt under træerne og går til grunde, og 2. kl. æbler kan altid købes til rimelig pris — hvis man ikke har dem selv. — Dertil kommer yderligere, at frugtædere ofte er en mere fortrolig fugl, som man har megen fornøjelse af.

Den grønne kardinal kommer fra Argentina og den nordlige del af Patagonien, hvor den strejfer om i mindre flokke nær jorden, den flyver ikke gerne over større strækninger.

Den ernæres hovedsageligt af frø, men med tilskud af animalsk foder og grønt, i ruge- og yngletiden væsentligt insekter, larver og orme og om efteråret skifter den igen så hovedfode-

ret bliver frugt og bær, altså noget lignende vores stær, der også tredeler sine foderemner medens den gæster os.

Den grønne kardinal

♂ på oversiden gulgrøn med sortstribede skulderfjer, overhaledækfjer med grå fjermidte, issen forsynet med en sort bagud vendt sort top. Baghoved nakke og baghals gulliggrøn, gennem øjet fra næbbet og tilspidset bagud en sort plet, omkring øjet en klar guldgul ring, øredække gulliggrøn, strube sort, forhals, bryst og bug guldgul. Sider og forbrystet med grønligt skær, små vingefjer guldgule, de mellemste sortagtige med gullige sømme og brede spidser, hvorved der fremkommer to fikse vingebånd, og under dem ved tommelfjeren et sort spejl. Svingfjerene sorte med gulgrønne rande. Hale ligeledes sort med gråhvide rande. Øje brunt, næb brunlig horngråt, benene sortgråt. Længde 170—187. Vinge 93. Hale 79 mm.

♀ noget mattere grålig, den gule farve mere uklar, de sorte tegninger i hoved mere grålig.

Reder bygges, åben kurverede i lave buske, der lægges 3—5 æg, lysblå grundfarve med sparsom sportbrune pletter.

Ungerne matgrågrønne af svagere tegning end ♀, det er meget sporadisk med dens forekomst, til tider er den hyppig, så kan der gå år imellem. Vi har her i landet i 1936 haft opdræt af den, om dette skriver hr. kontorchef Chr. Wellmann i »Stuefuglene«, 12. årg. pag. 49 følgende:

I en af mine stuevolierer, som går fra gulv til loft, havde jeg i fjor sommer i juni, juli måned et par smukke, kraftige grønne kardinaler sammen med en hel del andre fugle: risfugle, nymfekakaduer, undulater, væverfugle, vidafinker og andre kardinaler. Volieren var nærmest indrettet som selskabs-voliere, og yngel af fuglene havde jeg ikke tænkt på at opnå, da antallet af fugle var ret stortog mange af væverne var ret stridbare. Jeg havde dog hængt et par risfuglekasser og et par nymfekasser ind på bagsiden af volieren, ret højt oppe. I over en måned havde jeg lagt mærke til, at de grønne kardinaler stadig fløj rundt med småpinde, ristrævler og lignende i næbbet, og søgte efter en byggeplads, særlig bemærkede jeg, at de lagde byggematerialet fra sig oven på en risfuglekasse, der hængte højt oppe, omtrent i et hjørne; og en dag tog jeg kassen ned, og bandt med ståltråd en stor åben kurverede fast oven på den. Samtidig med, at jeg hængte kassen tilbage, lagde jeg rigeligt med groft byggemateriale i et hjørne på bunden af volieren. Der var kvarterlange basttrevler, optrevlet groft sejlgarn, gammelt lindebark, småpinde, lange ristrevler, og en del kokostrevler. I løbet af et par dage havde kardinalerne fyldt den åbne rede, og flettet materialet godt sammen, og de havde også parret sig flere gange. Hunnen lå ofte på reden og efter få dages forløb lå den ret konstant, så jeg tænkte mig, at der nu måtte være æg. Jeg kunde dog ikke undersøge reden uden at tage kassen ned, og det vovede jeg ikke. Efter ca. 3 ugers forløb kunne jeg mærke at der var unger, da fuglene stadig fløj ned efter opmadningsfoder, der bestod af spiret frø med lidt levertran i, og hakket hårdkogt æg med myreæg og knust æggebrød i et glas for sig, samt melorme. Men nu kom vanskelighederne på grund af de mange andre fugle i volieren, idet disse stadig åd melormene så hurtigt, jeg stillede dem ind, og uden mange melorme kunne opmadningen jo ikke gå. — Nu var det så heldigt, at begge kardinalerne var meget tamme og tillidsfulde, og stadig tog melorme af fingeren gennem voliere-nettet. På den måde lykkedes det min kone og mig at sørge for, at ormene kom i de »rette næb«, og ikke blev taget af de grådige væverfugle. Men det kostede jo både tid og tålmodighed. I den første tid klemte fuglene indholdet ud af ormene og madede med dette, først senere tog de hele orme, og så længe de gamle madede fik de melorme, kun når vi mærkede, at de selv åd ormene uden at made, holdt vi op i nogen tid, til de atter fløj op i reden for at made. Efter fuglenes flid og appetit at dømme tænkte jeg, der måtte være flere unger, så vi blev jo noget skuffet, da vi 14 dage efter opdagede, at der kun stak eet hoved op af reden, og det viste sig også, at der kun var 1 unge, men denne trivedes godt og blev større og større. Nu kom der nye vanskeligheder, idet de andre fugle, risfugle og vævere ustandselig hev og sled i redens byggemateriale, så jeg var bange for de skulle rive ungen ned af reden; men heldigvis var den

så solidt bygget, at den holdt. Det var i grunden mærkeligt, at de gamle kardinaler fandt sig i dette forsøg på plyndring, men det gjorde de altså.

Da ungen var en lille måneds tid gammel forlod den reden, og flagrede ret hjælpeløst rundt i grenene, og hængte sig i volierenettet; mens de gamle passede på den. Det varede heller ikke mange dage, førend den sad pænt på en pind eller en gren, og de gamle madede den begge to med de orme, vi gav dem gennem nettet, og det var utroligt, hvad ungen kunne æde af melorme. Vi tænkte på, hvordan det skulle være gået, hvis der havde været 4 unger. Ungen var i begyndelsen skaldet i nakken og på halsen; men det varede ikke længe, inden den blev helt fin, og den begyndte nu så småt selv at æde spiret frø og orme, som de gamle lagde til den i bunden af volieren. Når de gamle tog sig et bad i den store grønne skål begyndte ungen også at bade. Nu er »ungen« blevet en flot han, der næsten er større end sin far, og ikke helt så fredelig som de tamme, elskværdige forældre, fra hvem jeg har skilt den. — Til sommer skal de gamle atter i hæk; men denne gang skal der ikke være mange andre fugle i volieren, så man kan stille et glas med melorme ind til opmadning, for dette møjsommelige arbejde med at række hver eneste orm ind gennem volierenettet gør man kun een gang.

Chr. Wellmann.

Et besøg hos „Animali"

Efter et par noget beskæmmende besøg i Tysklands zoologiske haver nåede vi Eindhoven, og i byen viste beskedne men noble skilte mod »Animali« i et nyere kvarter mod byens udkant fandt vi den stilrene indgang til fugleparken. Langs indgangsalleen hængte blåmalede bure med undulater, et par i hvert bur, i mange forskellige farver, midt for lå en stor sø med springvand og heri boltrede sig svaner og enkelte andre svømmefugle, går vi nu til højre eller venstre — sådan set ligegyldigt — vi går til højre. Små volierer alt i samme stil, skelet i stålrør, hønsetråd påsyet med ståltråd, enkelt og fikst — separat volierer 5—6 i hver serie ca. 2×4 m. og tilhørende træhus bagved. Hver voliere helt frit til de tre sider og bagved fodergang til husene — en voliere rummede en, to eller tre fuglearter, der på en eller anden måde havde tilknytning til hinanden, enten lokal- elled slægtsforbindelse — 1 med amaranter flere arter, en med astrilder, en med farvefinker, en med tigerfinker og olivgrøn astrild. Alt tydede på, at det var lagt an med nøje kendskab til fuglene. — Vi tænker blot på, hvorledes om vinteren, men det er en anden sag. På hver voliere var skilte smukt malede, der viste fuglene i volieren i nydelige farver samt deres navne. — Mellem voliererne var anlagt små smukke grupper, i flere tilfælde fint afstemt med volierens beboere. — Alle volierer og havegangene var velholdte og fint revet, ædekar var rene og tiltalende, ingen voliere i haven var overbefolket og ingen med uheldig beboerkonstellation, — det manuelle arbejde udførtes ikke her af uniformerede funktionærer med brutale brandslanger, men af søde unge piger, der talte til fuglene og som gik til arbejdet med liv og lyst.

Vi er passeret den lange række separatvolierer, og langs stien kommer nu en hel række stativer med fastlænkede større papegøjer, der var araer, amazoner og senegalpapegøjer — og under disse, der om natten bragtes i hus, var støbt en platform, så ekskrementerne let kunne fjernes og platformen renholdes, det var noget helt nyt for os på den måde at kunne komme i kontakt med fuglene, i stedet for, som i Zoo her, hvor der er glas imellem, alle fuglene var i meget smuk stand, der var soldater ara, lysrød ara, hyazint ara og gulblå ara og flere arter amazonpapegøjer, man svarer på vort spørgsmål om papegøjesyge hos publikum, at man ikke kendte noget tilfælde i den retning.

Vi er nået til restaurationen bag hvilken børnene morer sig som i Tivoli; det så man i alle haverne, nogle steder endog dans, der må man respektere vor Zoo, der stadig holdes fri for gøjl, det virker skæmmende for os, der kun interesserer sig for fuglene, men vi må huske at de fleste haver her er privateje, og de får ikke tilskud noget steds fra og leve skal de jo også om vinteren, hvor besøget er tyndt.

I nærheden i en stor pavillon var en række volierer, der rummede sjældnere insektædende fugle, schamdrosler, tangarer og stære, beos og tukaner, i et hjørne en souvenirbod og ind imellem indgang til en stor velassorteret fuglehandel — vi træder indenfor og spørger efter chefen, direktør van Dijk, medens han hentes ser vi os om, her står en rugemaskine og snurrer, der ligger et strudseæg og vagteläg i, mon de kan klækkes sammen, der ekspederes om os, en dreng køber et par sommerfuglefinker, en anden ung mand ser på rekvisitter, en vejledes om en tidligere købt fugls behandling, — vi går lidt rundt, her er et sted kun for indviede, men vi kan ikke læse »hollandsk« og maser ind, det er fuglelager, der er ikke ret mange af os, der har i orden inde bagved, men her var alt i orden, fine stramme fugle i tusindvis gik her og ventede på, at en af havens gæster ville have den med hjem. — Nu kom direktøren, vi kom ind på hans kontor, og de stillede spørgsmål besvarede han venligt og sagligt, — derefter gik vi en rundgang i den øvrige 3/4 af parken, der var ikke mange store dyr men fugle, langs et vandløb en hel mængde forskellige prydænder og længst borte fra indgangen en række lukkede bure med rovfugle og større fugle. Så stod vi ved en voliere, ca. 10 m. bred og 60—70 m. lang, beplantet og tyndt befolket. — Ja, der var dog alligevel nogle tusinde fugle, men de opslugtes fuldstændig af det store rum, det var små finker, duer og vagtler, der her byggede og rugede i de stedsegrønne buske og træer. Ved den modsatte side af parken var større volierer, en med vævere, en med farvefinker, en med andre finkefugle o.s.v., også her smykket med skønne blomster.

Animali fugleparks direktør v. Dijk med to af havens tukaner.

Efter en kop kaffe sagde vi farvel til fugleparkens venlige og elskværdige direktør, som ses ved disse linier fotograferet med et par tukaner, havens annonce ses stadig på bagsiden af vort blad, og skulle man ved rejseselskab eller alene komme i nærheden af Eindhoven, hvor Philips store fabrikskompleks fylder en hel bydel og beskæftiger over 30.000 mennesker, så er Animali bestemt et besøg vær, det er smukke og velplejede fugle, og i den nye, fine park er de en oplevelse at se det hele arrangeret af en fugleven. — Altså kør til Animali fugleparken i Eindhoven.

Observatør.

Opdræt af wieners astrild

Til min artikel i forrige nummer af »Stuefuglene« vil jeg gerne rette en fejl. Jeg har skrevet, at opdræt af Wieners Astrild ikke har fundet sted, men det er galt.

I »Stuefuglene« for december 1936, pag. 21 meddeler redaktøren (Curt af Enehjelm), at fru V. R. Nielsen, Odense, da havde opdræt med 5 udfløjne unger af Wieners Astrild. Jeg kendte tilfældet og har noteret det i mit kartotek, men alligevel er det forvekslet i trykningen, og jeg beder fru Nielsen, hr. Bech og læserne undskylde fejlen. Samtidig oplyses det, at fru Nielsen dengang havde 6 unger af Aurora Astrild, 4 gittervinget Astrild, 3 Ceres Astrild, 1 Siv Astrild, 2 rødhovedet Papegøje Amandiner, ja det var kun eet års høst, både før og siden kan fruen notere andre enestående resultater på fine opdræt, hvoraf flere har været beskrevet i »Stuefuglene«.

Albrecht Møller.

Kanarie-standard

Ja, så er sæsonen slut, og vi ser hen til de kommende udstillinger, vi ønsker jo alle at se vore fugle mellem de bedste, og er spændt på at høre hvad dommerne mener om vore

kære fugle, resultatet af et helt års opdrætterarbejde.

Men — hvad dømmer nu dommerne efter, er det efter ordsproget — en synes om datteren og en anden om moderen — eller har d'herrer dommere noget håndgribeligt at rette sig efter? Nej — det har de desværre ikke, for der findes ikke i Danmark en standard, et forbillede at rette sig efter, således som det ellers er tilfældet i alle andre opdræt. De fleste ved så nogenlunde hvad der ventes af en god fugl, men noget håndgribeligt er der som sagt ikke.

Dette forhold er galt, jeg har påtalt det før på vore møder, men det synes som ingen kan eller vil tage initiativet til at få dette vigtige forhold bragt i orden, før det sker er det ikke muligt at gennemføre et målbevidst opdræt og man kan kun stræbe hen til at opnå det resultat, som man nu selv synes om.

Dette forhold medfører selvsagt, at der på vore udstillinger ses fugle af alt for forskellige typer, der er høje fugle, lange fugle, lave fugle og buttede fugle, fugle i alle farvenuancer, fugle med flade hoveder o.s.v.

Jeg har hørt sige, at i Holland forlanger man, at fuglen skal se sådan og sådan ud, i England vil man ikke kendes ved den type og i Tyskland vil man noget helt andet.

Er vi virkelig så små herhjemme, at vi altid skal se hen til hvad udlandet vil, hvorfor kan vi ikke opdrætte en dansk kanarietype, sådan som vi nu kan blive enige om, at den skal se ud? Vi har eksempelvis danske duer af høj standard, som ikke findes noget andet sted i verden og som er almindelig beundret, også af udenlandske kendere. Det gør ikke noget, at en dansk kanarietype ligner udenlandske i nogle discipliner, men følge disse slavisk ser jeg ingen grund til. Ja — men så kan vi ikke få udenlandske dommere siges der, hvorfor dog ikke? Hvis en virkelig kompetent dommer får at vide at sådan er den danske standard for kanarier, således ønsker vi vore fugle skal se ud — ja, så kan han også bedømme vore fugle her ud fra, og forøvrigt har vi jo også dygtige dommere herhjemme. Jeg mener, det må påhvile K.K.K. som specialklub snarest at få nedsat et udvalg til at behandle denne vigtige sag. Udvalgets opgave må i første omgang være at udarbejde forslag til en standard for danske farvekanarier og derefter fremlægge disse forslag til udtalelse hos andre interesserede foreninger.

Jeg foreslår hermed K.K.K., at man på førstkommende generalforsamling tager dette, for vor hobby så vigtige spørgsmål, op til behandling og søger at få et udvalg nedsat.

E. A. Johnsen.

Fugletælling

I forbindelse med udstillingen foranstalter FFF fugletælling landet over, og beder fuglevenner venligst skrive på et brevkort hvilke og hvor mange fugle man har, og sende det til »Foreningen for Fuglevenner«, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

Tak!

Vi kan meddele, at det bliver den mest rigtholdige udstilling vi endnu har afholdt, og vi håber vore medlemmer vil agitere for besøgende. Kom selv — tag venner og bekendte med, 1.—3. oktober.

Wieses store fuglebog genopstår

Indbydelse til prøvesubskription

på Wieses bog:

»Tropefuglenes liv i fangenskab«

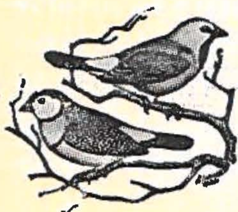
Da der igennem mange år har været et ret stort behov for en udførlig og tidssvarende tropefuglebog, har undertegnede arbejdet på at omredigere og modernisere Wieses bog (med tilladelse af fru Dagmar Wiese), således at den fremtræder i fuldstændig nutidig skikkelse med tilføjelse af mange nye fugle-

arter. Ligeledes bliver der et væld af nye fugletavler, udført af tegneren Stig Aagesen..

Bogen er tænkt udsendt i periodiske hefter, antagelig et om md. i ca. 12—15 hefter på 32 sider og ca. 3 farvetavler i hvert hefte. Prisen vil blive ca. 7,50 kr. pr. hefte. Bogen vil blive trykt, såfremt et tilstrækkeligt antal subskribenter melder sig. Bogen bliver trykt på svært hvidt papir og farvetavlerne på svært kunsttrykpapir. Er De interesseret i at subskribere på Wieses bog, beder jeg Dem omgående sende mig Deres tilsagn, da jeg forventer at udsende første hefte i løbet af et par mdr., antagelig omkring dec.—jan.

Aage Poulsen,
Skibby Bogtrykkeri, Skibby.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. F. Cornelius, Strandgade 64, AM 4359 y.
Sekretær: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Medlemsmødet

den 9. september kl. 20 i Haveselskabets Have, Frederiksberg Runddel.

Formanden indledte mødet med at byde medlemmer og gæster velkommen, hvorefter han rettede en særlig velkomst til aftenens foredragsholder, hr. dr. phil. I. Lieberkind, som derefter fik ordet.

Foredragsholderen, der havde kaldt sit foredrag: »Lidt om fugle«, indledte med at sige, at da det var en forsamling af fuglespecialister eller rettere en forsamling med stort kendskab til fugle, så skulle han nok vogte sig for at komme ind på områder, hvor tilhørerne kunne nærmere kontrollere ham.

Der var dog ikke nogen fare for, at dette skulle ske, idet foredragsholderen holdt sig til naturens fugle, hvilket er en af hans specialer.

Derefter gik foredragsholderen over til at tale om den gruppe af fugle, som benævnes trækfugle. Fugle, som på en eller anden årstid, indfinder sig hos os for derefter atter at forlade os, når vort vejrlig ikke mere tiltaler dem.

Disse trækfugles lange rejser er et af de problemer, som alverdens ornitologer stadig er optaget af. Hvordan kan fuglene år for år finde tilbage til de samme steder? Det drejer sig om rejser på tusinde af km.

Måske er fuglene i besiddelse af sanser, som vi mennesker ikke kender noget il. En flagermus f. eks. kan intet se, men alligevel kan den flyve frit omkring uden at støde på. Til gengæld er dens høresans betydeligt forstærket.

Man har fundet ud af, at flagermusen, når den flyver, udstøder lyde, som intet menneskeligt øre kan opfange. Disse lyde hjælper flagermusen til at kunne færdes frit omkring. Man står måske her overfor et system, som kan sammenlignes med det i vore dage benyttede radarsystem.

Den anden evne, som fuglene er i besiddelse af, er den, at de ved, hvornår de skal afsted. Det er ikke noget, som sker ganske tilfældigt, nej, der er et eller andet, som siger dem, at nu er det tiden.

Kloge hoveder mener, at det er ganske bestemte meteorologiske forhold, der sender fuglene afsted.

Hvilke trækveje fuglene benytter, er for os mennesker ikke mere noget uløst problem. Man fandt ud af, eller rettere en dansker ved navn Mortensen, fandt ud af, at man kunne ringmærke fugle, om hvilke man vidste, at de på et eller andet tidspunkt ville søge til andre egne. Når fuglene så søger til andre steder, sker det, at de på rejsen på en eller anden måde mister livet eller bliver fanget. I nogle tilfælde bliver ringen fjernet, og af denne fremgår det, hvem der har påsat den. Et nr. fortæller ringmærkeren, hvor og hvornår ringen er blevet påsat. En journal føres over alle ringmærkninger.

Findere eller fangere af sådanne fugle indberetter så til ringmærkeren, hvor fuglen er fundet eller fanget, og disse oplysninger sammenholdes så med lignende oplysninger, der er modtaget fra andre egne. Herigennem kan man så finde ud af, hvilke ruter fuglene be-

nytter. Ruten går dog ikke altid i samme retning, men bestemmes af opholdsstedet.

I forbindelse med disse interessante og belærende oplysninger viste foredragsholderen en hel del lysbilleder, der viste de forskellige fugles flyveruter.

Foredragsholderen kom også ind på lokalracer indenfor de forskellige arter af fugle. Han var ikke i tvivl om, at disse skyldes forskellige ernærings- og klimaforhold.

Til slut viste foredragsholderen en serie lysbilleder, der omhandlede storken. Først dens ophold her i landet, og derefter dens rejse til sydligere himmelstrøg.

Et virkeligt interessant og belærende foredrag, der blev påhørt med stor interesse.

Efter kaffepausen bortspilledes et par guldbrystet astrilder, et par orangekindet astrilder, et par tigerfinker, et par sølvnæb og et par risfugle samt frø. Derefter købs- og salgsbogen samt spørgekassen.

Formanden sluttede mødet med endnu en gang at minde medlemmerne om udstillingen den 1.—2.—3. oktober i Haveselskabets Have, ligesom han takkede for fugle, som var foræret foreningen til dennes bankospil.

Sekretæren.

Næste møde *torsdag den 12. oktober i Haveselskabets Have kl. 20.*

Gennemgang af udstillingen
ved dommere fra de forsk. grupper.
Derefter diskussion om erfaringerne.
Bancospil.
Købs- og salgsbog.
Spørgekasse.
Eventuelt.

I november generalforsamling den 11. kl. 20. Dagsorden efter lovene.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Gersdorffsgade 10.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Til mødet den 14. september var mødt ca. 60 medlemmer, og efter at formanden havde budt velkommen, gav han nogle orienterende oplysninger om udstillingen, der i år afholdes på Industripalæet i tiden den 17. til 21. november, nærmere herom vil iøvrigt tilgå medlemmerne pr. post. Derefter fremvistes følgende film: Ertholmene, Thule, Polareskimoernes Land og Blishønen. — I kaffepausen blev bortloddet 1,1 tigerfinke, 1,1 gråastrild og 1,1 zebrafinke.

Ordinær generalforsamling

afholdes *tirsdag den 12. oktober kl. 20 på Industripalæet* med følgende dagsorden:

1. Valg af dirigent.
2. Formandens beretning.
3. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab til godkendelse.
4. Indkomne forslag.
5. Forslag fra bestyrelsen.
6. Valg af bestyrelsesmedlemmer, suppleanter og revisorer.
7. Eventuelt.

Normalt afgår formand, sekretær og 1 bestyrelsesmedlem.

Der gøres opmærksom på, at forslag fra medlemmerne skal være bestyrelsen i hænde senest 8 dage før generalforsamlingen.

Derefter har vi medlemsmøde, hvor vi har vor årlige gratisbortlodning, som i år omfatter 1,1 agapornis personata.

Bestyrelsen.

„D. U. K.“

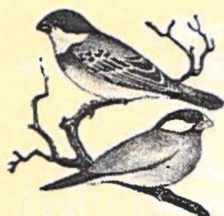
Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf Glostrup 330,
Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.
„D. U. K.“s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Klubben afholder ordinær generalforsamling torsdag den 21. oktober d. å. kl. 20 i Helmbæks vinrestaurant, Gl. Kongevej 29 B, med følgende dagsorden:

1) Valg af dirigent.
2) Formanden aflægger årsberetning.
3) Kassereren fremlægger årsregnskabet til godkendelse.
4) Forslag fra bestyrelsen.
5) Forslag fra medlemmer (disse forslag

skal være bestyrelsen i hænde senest 10 dage før generalforsamlingens afholdelse).

6) Valg til bestyrelse og revisor samt suppleanter.
7) Eventuelt.

„FUGLEVENNEN"

NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: Otto Sand Legind, Orupgaard, Nykøbing.
Næstformand: Svend Ditlevsen, Grønsundsvej 58, 1ste. Telf. 1809
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Bestyrelsesmedlemmer: Marius Olsson Johannes Mathiesen.

Fuglevennen Nykøbing Falster har haft udstilling på restaurant »NF« i dagene 10.—11.—12. september, men til september nummeret havde vi intet hørt derom. Fra udstillingen har vi ikke noget referat eller præmieliste. — D'Hr. Kai Riis Hansen og Wm. Holm fungerede som dommere, og udstillingen, der omfattede 41 nr. undulater, 2 nr. vagtler, 54 nr. kanarier og 29 nr. tropefugle var smukt og stilfuldt arrangeret.

Redaktøren.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer H. C. Chistensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Heman Chistensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char.
Kontingent: 5 Kr. aarlig.

Generalforsamlingen den 15. september forløb glat. Dirigent var Albrecht Møller, og efter nogen diskussion om betimeligheden af den foreslåede paragrafændring, der ikke mentes at betyde nogen kursændring, kritiserede man bladet »Stuefuglene«s mangelfulde kanariestof — redaktøren lovede at tage det til efterretning. men efterlyste samtidig stof fra special klubbens medlemmer. Der berammedes ordinær generalforsamling til mandag den 15. november samme sted, hvor man foreslog lovens § 3, der lyder:

Foreningens ledelse varetages af en bestyrelse, der selv bestemmer sin forretningsorden, den består af 5 medlemmer, nemlig en formand, en næstformand, en kasserer, en sekretær og et bestyrelsesmedlem, heraf skal mindst en altid være medlem af »Foreningen for Fuglevenner«s hovedbestyrelse.

omredigeret således, at den lyder:

Foreningens ledelse varetages af en bestyrelse, der selv bestemmer sin forretningsorden, den består af 5 medlemmer, nemlig en formand, en næstformand, en kasserer, en sekretær og et bestyrelsesmedlem.

I oktober intet møde.

Bestyrelsen.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Købes: 3,3 hvide kanarier født 54. **Th. Madsen,** Dybbølsgade 68, 2. tv., København V.

Sælges: 0,1 sangp. 54. 1,0 kinesisk vagtel, 1,0 indisk vagtel, 1,0 gulb. Astrild. **Svend Hansen,** Baldersvej 17, Viborg.

Sælges: 5,5 lutino og 4,4 danskbroget gul/grøn, ubeslægtede dyr fra 1954. **Poul Rasmussen,** Kystvej 32, Aabenraa, tlf. 2854.

Sælges: 2/2 gule kanarier, 2,3 orange kanarier, 4,4 mågefinker samt et fint flyvebur 185x 150x100 cm med stor zinkbakke. **Købmand Kay Møller,** Tlf. Sorø 48.

Sælges: 0,1 Aleksanderparakit 75 kr., 10 kaniner, røde, rosa, orange, enkelte eller par. **K. Hansen,** Tlf. Holte 1080, Kongevejen 71, Holte.

Sælges: 2,2 gulm. blå opalin, 2,2 gulm. himmelblå, 1,1 grøvinge blå, 0,3 albino, 1,0 2 blods albino, 0,3 1/2 blods lutino. D.U.K. ring, stamkort. **Mogens Jensen,** Storegade 59, Haderslev, tlf. 22532.

Sælges: Smukt lille stuevoliere med indl. lys (125x45x140 cm) samt 3 gode kassebure (100x60x35 cm) med bordstativ sælges billigt samlet eller delt på grund af flytning. **Jytte Weis Abildholt,** Vester Voldgade 131, 1., V., PA 9983 x.

Sælges: Kanariefugle, rødorange, rosa, 15—20 kr. pr. stk. **H. Thygaard,** Guldbergs Have 13, st., bolig 98, N.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

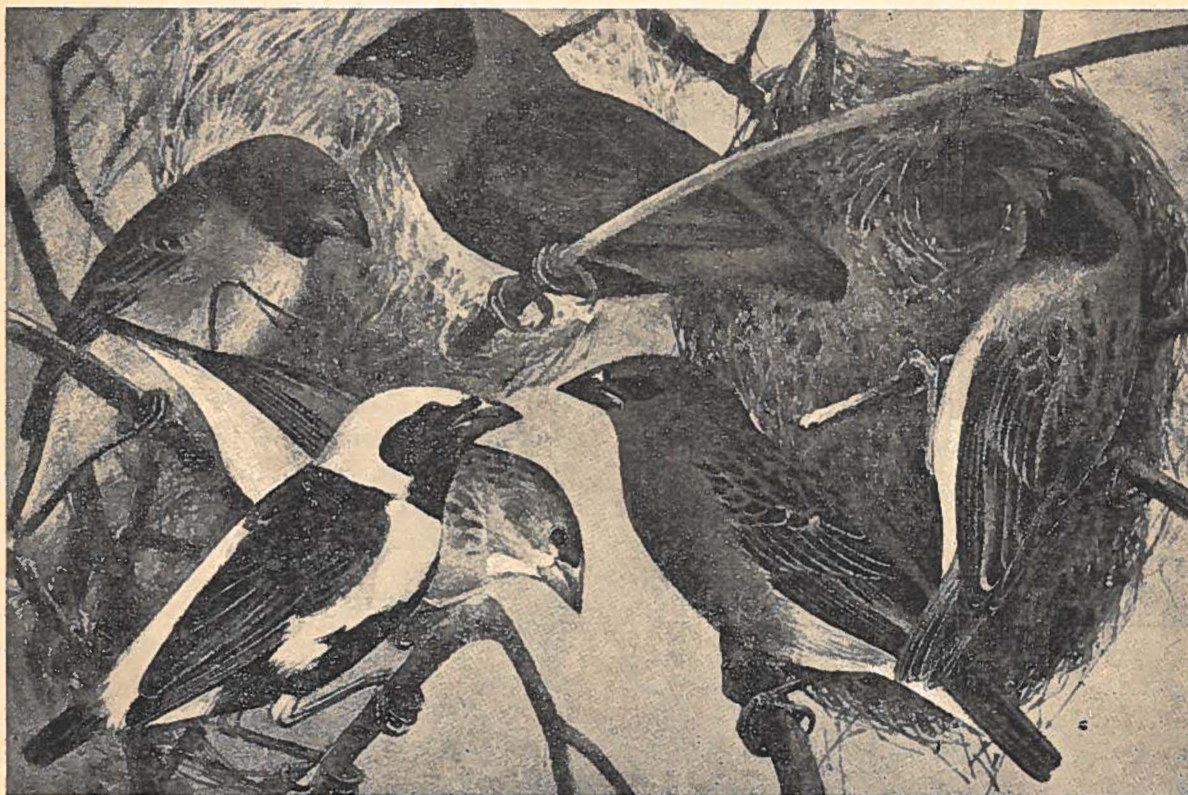
STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

30. Aargang NOVEMBER 1954

OPDRÆT AF BLODNÆBSVÆVER

Quelea sanguinirostris (L)

Orangevæver
Pyromelana franciscana (Iserl)

Rødhovedet Væver
Quelea erythrops (Hartl)

Blodnæbsvæver
Quelea sanguinirostris (L)

Napoleonsvæver
Pyromelana afra (Gm)

Madagaskarvæver
Foudia madagascariensis (L)

I min have har jeg flere volierer, de er ikke moderne og velfriserede, de er lavet efterhånden for at skaffe plads til hvad jeg sådan fik lyst til af fugle, og det er bestemt ikke småting i årenes løb, — for det er mange, mange år siden jeg begyndte fuglehold, der for tropiske fugles vedkommende har spændt fra araer til brillefugle — nu ville jeg godt ønske det havde været noget pænere, men — det hjælper jo ikke, så nu må jeg altså i gang med lidt håndkraft.

I den nederste ende af haven, der ligger ud mod en blind og ubefærdet vej til den ene side og en veritabel sædmark til den anden, har jeg min garage og værksted, og i den en lille voliere, langs hegnet ud til vejen er sat en glasvæg, og over den der fremkommende vinkel et glastag,

under dette er så lavet en voliere eller rettere to, dene ene, længst fra vejen, beboes af et par sangparakitter og et par munkeparakitter, der forresten ustandseligt bygger voldsom store reder af ganske tynde pilekviste, men uden at jeg hverken har set æg eller unger, men det er altså en anden historie.

I den anden voliere skete det, der gik zebra- og mågefinker, risfugle, muskatfinker og skadefinker samt et par gulstrubet spurve og endelig et par vestafrikanske blodnæbsvævere (quelea sanguinirostris) dem havde jeg for et par år siden anskaffet mig, fordi jeg syntes det var nogle morsomme fugle, i volieren er først og fremmest fred, det er yderst sjældent jeg kommer derind, fuglene passer sig selv og vegetationen, buske og planter, vokser frodigt og tæt sammenfiltret. Fodringen foregår gennem små døre, hvor jeg lige kan få en arm ind, ellers elsker jeg at se fuglene i naturen, så frit som muligt, det er nu min opfattelse at sådan befinder fuglene sig bedst og sådan ønsker jeg at iagttage deres liv og færd, der har i forsommeren og sommeren været yngel af flere af parrene og foderet har derfor foruden frø og kolber jævnligt været opmadningsfoder og frugt.

Væverne er altid morsomme, flittige og livlige. I forsommeren gik hannen i pragt, fik sine smukke spillende farver, det stærkt røde næb og den morsomme sorte maske, og hunnens næb forandrede sig fra den røde vinterfarve til den lyse, ravgule kulør den har i yngletiden, og så byggedes det ene redekompleks efter det andet, mest sovereder og med sidenvendt indgangshul, jeg synes nok det var morsomt, men ellers tog jeg mig ikke særligt af deres virke. — Så kom der en dag et par smådrenge, som gerne ville have et par fugle, og jeg synes de kønne vævere netop var noget der ville pynte i deres voliere og besluttede at forære dem væverne, først ville jeg rive rederne ned, men så kom jeg til en rede, der var helt anderledes end de øvrige, der var ikke noget flyvehul på siden, og da jeg endelig fandt indgangen nedenfra og op, syntes jeg der var noget som pippede, jeg følte med en finger, ak, det var små unger, men hvad var det for nogle, — jeg gik udenfor igen, bad drengene vente nogle dage og iagttog nu de gamle fugles færd, de tog melorme og fløj til reden med, og nu blev der en pippen og halløj, jeg var klar over, at det var væverunger, men hvor mange, jeg havde hverken set æg eller redeunger kun de travle forældre, der fløj til og fra reden, når de troede sig sikre for nysgerrige blikke, jeg fortalte om min opdagelse til et par venner, dyrehandler Krag og fuglehandler Palle Schrøder kom en aften og overbeviste sig om at opdrættet var rigtigt, jeg ringede til Albrecht-Møller, der gerne ville fotografere reden, og jeg forærede samtidig Albrecht-Møller det gamle par, med de unger der var til senere afhentning — og i løbet af 8 dage kom 3 unger på pinden, de udviklede sig forbavsende hurtigt, og bortset fra det mere røde næb med de sorte striber, lignede de i farve og tegning den gamle hun, da der blev tale om afhentning af fuglene, blev der på 2 dage bygget en ny rede og atter lagt æg, og ingen af os nænnede at ødelægge det næste forsøg, medens ♀ rugede på de nye æg, var den ene unge så uheldig at snøre en baststreng fast om den ene fod, og inden jeg opdagede det og kunne befri den havde foden taget så megen skade at jeg måtte aflive den.

Det næste kuld på 2 kom også vel ud af reden, der var bygget som den første med flyvehul forneden uden indgangsdør af betydning og med en lille pung, hvori rugningen fandt sted, omkring indgangshullet hængte strå og trævler ned og her skiftedes forældrene til at flyve ind, ♂ altid forfra og ♀ bagfra. Reden var ca. 16×28 cm og sirligt fastvævet væsentligt af græsstrå og græsblade, hængende i og fastvævet til 3—4 grene i et udgået træe.

Ved flytningen gik desværre de to yngste unger til, men de to af første kuld lever i bedste velgående og er nu fuldvoksne

Alfred Husted.

Ovenstående beretning er rigtig og er kontrolleret af hr. C. H. Krag og undertegnede.

Albrecht Møller.

Fugle og mennesker

Den rigtige fugleliebhaver er både interesseret i at iagttage fuglene i naturen og have fugle om sig hjemme. Han vil have, at fuglene skal udfolde deres livsfunktioner fuldtud, d. v. s. parre sig, bygge rede, lægge æg, passe unger o. s. v. og ikke bare trives i buret. Under arbejdet med at holde fugle opstår der gensidige forbindelser mellem fugl og menneske. Det skal vi se lidt på her.

Fugle, der holdes alene i bur, bliver ofte meget tamme. Denne tamhed er af en ganske særlig art hos fugle, der fra ganske unge har været holdt isoleret fra deres artsfæller. Sådanne fugle retter meget af deres opførsel mod det menneske, der passer dem. Opmades et kuld sammen er fuglene nok tamme mens de er små, men i den alder, hvor de i naturen bliver selvstændige, holder tamheden op. En unge, der holdes alene, bliver derimod ved at være tam. Den rette efterhånden sine handlinger mod mennesket. En sådan tam gråspurv kryber f. eks. ind i ens lomme eller ærme, som om det var dens rede, og sidder på ens skulder og kvidrer og viser sin parringsdans akkurat som over for en hun. Det kan være meget hyggeligt med en fugl, der er så tam, men man må være klar over, at en fugl, der som unge eller ung fugl er blevet præget på mennesket, ikke altid vil akceptere en artsfælle som partner og derfor er ødelagt som ynglefugl. Fugle, der som voksne er blevet anbragt i et bur alene og er tamme, bliver ikke præget på mennesket. For disse fugle er mennesket bare en erstatning, og når de senere kommer sammen med artsfæller, retter de igen deres handlinger mod dem.

Ligesom fugle kan betragte mennesker som fugle, så er det almindeligt, at mennesker betragter fugle som mennesker. For mange mennesker kan en fugl uden at de gør sig det klart være genstand for den sociale kontakt, der er nødvendig for os alle. Fuglene rykker ind som erstatning for et menneske. Der knyttes meget stærke følelsesbetonede bånd mellem menneske og fugl og fuglen udstyres med en mængde menneskelige egenskaber, den i virkeligheden ikke har. Det er menneskeligt set meget smukt, men man glemmer ofte at se sagen fra fuglens side. Ved virkelig dyrevenlighed forstår man det, at man holder af dyr under hensyntagen til deres natur. Man må vænne sig af med at projicere sine egne følelser ind i dyrene i den tro, at de må holde af en, fordi man holder af dyrene. I sin velmente iver efter at være god ved sine dyr, må man passe på, at det ikke bliver en misforstået godhed. Vi skal holde af fuglene for deres egen skyld og ikke betragte dem som små mennesker. Det er ganske vist ikke så let. Mange dyr udløser nemlig uvilkårligt vor yngelplejedrift. Uden at tænke over det synes vi, at alle levender væsener, der har runde hoveder med store, runde øjne og en blød, buttet krop, er søde; tænk bare på Disneys bambier og dompapperne og rødkælkerne på julekortene! De udløser vor yngelplejedrift. Selvom vi selv mener, vi holder af alle dyr, kommer vi ikke uden om, at vi synes, at en lille kylling er sød, mens en spæd gråspurveunge, der er nøgen og ikke har åbne øjne, ikke er det. Derfor synes vi også, at papegøjer, kanariefugle er søde, mens langnæbbede fugle med et kantet hoved ikke er det. Vi kan nok lide dem, men det er på en anden måde.

Dyr kan godt blive personligheder, man virkelig kender; det sker mest med dyr som hunde, der har større lighed med mennesket. Men man må aldrig glemme mennesker, selvom man holder meget af sine dyr — fugle eller andre. Had til mennesker og kærlighed til dyr er en meget ondartet kombination.

Holger Poulsen.

Frø og skaller
fra udstillingen 1954

Det lykkedes os at få kgl. skuespiller Søren Weis Abildholt til at overtage hvervet som udstillingens protektor, og vi må glæde os over den smukke gestus, uheldigvis var vor protektor forhindret i at komme ved præmieuddelingen på grund af teatertjeneste, forhåbentlig lykkes det en anden gang.

Få udstillinger har haft en så god presse som vores, det var sikkert et heldigt valg, da man overlod hr. Røikjær Johansen arbejdet med pres-

setjenesten — for Røikjær Johansen er propagandaen sporten i sporten, og resultatet af hans store arbejde bag kulisserne har båret gode og fine frugter — siden udstillingen med den sjofle papegøje på Charlottenborg 1947 har der ikke været kø ved en fugleudstilling. — Men søndag midt på dagen stod folk ventende langt ud på Runddelen og 3 kontrollører betjente indgangen, flere overgange var der mere end udstillingen kunne bære, stille og beskedent dukkede R. J. pludselig op for at se om hans arbejde var lykkedes, jo — det gik fint — hjertelig tak.

Studiekredsens deltagere var flere aftener og nætter bestyrelsen til god hjælp og de bidrog meget til udstillingens smukke opstilling.

Så havde vi i år prøvet noget nyt, nemlig at præsentere kanarierne på lys blågrøn baggrund. — Mon ikke dette kunne danne skole.

De store volierer pyntede godt og viste for flere af fuglearternes vedkommende dyrene i de rigtige omgivelser.

Et smukt nummer var de stramme og ensartede blå maskepapegøjer — som dir. Reventlow var så venlig at overlade os til skuet.

Også de 3 store smukke araer overladt os af dyrehandler C. H. Krag, var virkelig en attraktion, og vi bringer vor bedste tak.

Også hr. automobilhandler Husteds blå agapornider var morsomme, det er første gang de er set udstillet her i landet fra privat side. — Tak.

Også den morsomme talende amazon papegøje, der desværre blev påduttet mange fæle ord, underholdt ofte store dele af de besøgende med sin pæne stemme og rige ordvalg — den kunne vi unde lidt bedre plads i det noget trange og uheldige bur — ligesom fjerdragten kunne have været bedre.

Men tak alligevel, at vi måtte låne den — den har sikkert været glad for de mange oplevelser i selskabet med andre fugle.

Fugletællingen

slutter den 10. November — De har vel sendt Deres opgørelse. — Tak!

Der er ikke noget så nedslående som når anmeldelsesfristen er slut, da at erfare at kun en ca. 25 pct. af hvad der behøves for at gennemføre skuet, er anmeldt.

Der mangler anmeldelser fra dem, der er beskedne og ikke finder selv fine dyr udstillingsværdige, fra de ubeslutsomme, der gerne vil men ikke får sig taget sammen før man en aften stiller med blanketterne, så er der dem der er forfængelige, skal gøres lidt stads af, og endelig dem der altid kommer for sent, skal komme for sent når det hele er færdigt, ringer om det endnu kan nås, de er vant til det og tænker ikke på de mange rettelser, der i den anledning skal foretages i nr. og ombrydning, men gerne senere løfter en moralsk pegefinger overfor den slette korrektur.

Da anmeldelsesfristen sluttede havde vi ca. 60 numre, efter vor razzia til de forskellige kategorier nåede vi 296 numre, — men er det egentlig det man kalder stærkt behov for en udstilling hvert år.

TROPEFUGLENE

Svigtede mågefinker — og de alm. zebrafinker var også tynde, det var morsomt at se flere af de nyere mutationer og varieteter.

Senegalfinker var pænt repræsenteret i opdræt, vi må huske flere af opdrættene var lykkedes i stuer herinde på stenbroen — finkefuglene kunne gå, såvel farvefinkerne, klerkefinkerne — var pænt dækket, begge arter kubafinker med opdræt, brunrygget gulspurv i opdræt — derimod er de australske farvefinker på enkelte undtagelser nær meget sløje, diamantfinke, ring astrild, alle sivfinker — alle goulds amandiner og de fleste græsfinker manglede totalt, vi ved de er her, men - - -

(Fortsættes)

Studiekredsen

Sidste møde om zebrafinker afholdes i midten af november hos fru J. Weis Abildholt, Vester Voldgade 131.

NÆSTE STUDIEKREDS:

Emne: Agaporniderne. Tilmeldelse Albrecht Møller.

Præmieliste

fra Landsudstillingen 1954

TROPEFUGLE

Albrecht Møller: 3 broncemedailler for opdræt af hvidstrubet klerkefinke, opdræt af brunrygget gulspurv og pomerantsgul klerkefinke.

Johs. Jeppesen: 1 sølv- og 2 broncemedailler

for opdræt af olivengrøn astrild, gulbrystet astrild og lille kubafinke.

C. O. Poulsen: Bronce for opdræt af gulbrystet astrild.

O. Frederiksen, Sorø: Bronce for opdræt af gråastrilder.

Henning Sørensen: Sølv for opdræt gråastrilder.

Fernando Schmidt: Bronce for opdræt af sommerfuglefinker.

O. Schelde, Sorø: Bronce for opdræt af stor kubafinke.

Halvor Carlsson: Opdræt af jacarinifinke.

Sv. Lang: *Vandrepokal for tropefugle,* og sølvmedaille for opdræt af korthalet bæltefinke.

Frk. E. Dünweber: Bronce for opdræt af sivastrilder.

Egon Larsen: Bronce for opdræt af sorthovedet dværgpapegøje.

Carl D. Fog: Bronce for opdræt af rosella parakit.

Im. Nielsen: Bronce for opdræt af spurvepapegøjer.

Th. Nielsen: *Bestyrelsens vandrepokal* for voliere med agapornis taranta samt bronce for isabel zebrafinker.

KANARIER:

Børge Nielsen: Sølvmedaille for rosa kanarie 86 points.

E. A. Johnsen: Sølvmedaille for rosa kanarie 85 points.

L. P. Hansen: Broncemedaille for rosa kanarie 84 points, og sølvmedaille for orange med plet 87 points.

Fru D. Rasmussen: Broncemedaille for rosa kanarie 84 points.

Aage Pind Sørensen: *Vandrepokalen for kanarie* og sølvmedaille, rosa kanarie med plet 89 points.

John Weyen: Broncemedaille for guld isabel kanarie 84 points.

Willy Andersen, Horsens: Sølvmedaille for sølv isabel delutes 88 points, og sølvmedaille for rødbrun isabel delutes 85 points.

M. Nielsen, Kastrup: Broncemedaille for gul med kalot 84 points.

UNDULATER:

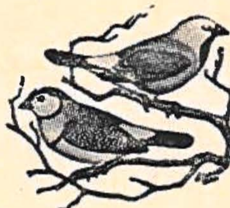
C. F. Cornelius: Sølvmedaille, normalfarvet mørkegrøn 86 points.

W. Langberg: *Vandrepokalen for undulater,* sølvmedaille for normalfarvet lysegrøn 87 points. sølvmedaille for normalfarvet cobolt 86 points, sølvmedaille for normalfarvet mauve 86 points.

MONTEREDE VOLIERER:

E. Henriksen, Helsingør: Broncemedaille for voliere med vagtler.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. F. Cornelius, Strandgade 64, AM 4359 y.
Sekretær: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde er generalforsamlingen, til hvilken der allerede er indvarslet i forrige nummer af bladet, den afholdes torsdag den 11. november kl. 20 i Haveselskabets have med følgende dagsorden efter lovene:

1) Valg af dirigent.
2) Formanden aflægger beretning.
3) Kassereren forelægger det reviderede regnskab.
4) Forslag fra medlemmer (skal være bestyrelsen i hænde 8 dage før generalforsamlingen).
5) Forslag fra bestyrelsen .
6) Bestyrelsesvalg.
   Afgår formanden og forretningsfører.
   Valg af suppleanter.
   Valg af revisorer.
   Valg af revisorsuppleanter.
7) Eventuelt.

Efter generalforsamlingen stort andespil med mange fine gevinster.

Mød talrigt op til denne aften.

Bestyrelsen.

På sidste møde, hvor praktisk talte hver plads var optaget, gennemgik hr. Wm. Holm kanarierne på udstillingen, Albrecht Møller tropefuglene, vagtler og papegøjer og Cornelius undulaterne — det blev en ganske god aften med saglige betragtninger også fra flere medlemmer, især vil huskes dr. Holg. Poulsens indlæg, derefter fore-

tog formanden præmieuddelingen, og efter bortlodningen sluttede den udmærkede aften med en tak til foreningens pressesekretær hr. Røikjær Johansen.

K K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer H. C. Chistensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Heman Chistensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 61, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allé 6 Char
Kontingent: 5 Kr. aarlig.

ORDINÆR GENERALFORSAMLING
afholdes mandag den 15. november kl. 20 i Rømersgade 23.

Dagsorden:

1. Valg af dirigent.
2. Formanden aflægger beretning.
3. Kassereren fremlægger det reviderede regnskab til godkendelse.
4. Forslag fra bestyrelsen.
5. Forslag fra medlemmerne (herunder lovændring af paragraf 3, stk. 5, 6, 7, læs oktober nr.)
6. Valg af bestyrelse (efter tur afgår kasserer og næstformand).
   Valg af bestyrelsessuppleant.
   Valg af revisor.
   Valg af revisorsuppleant.
7. Eventuelt.

Derefter er der medlemsmøde.

*

KÅRINGSSKUE

KKK har modtaget indbydelse fra »Malmø Harzerodlare Forening« om at deltage, sammen med Norge, i deres kåringsskue for sangkanarier i dagene 17., 18. og 19. december.

Bestyrelsen opfordrer alle harzeropdrættere til at deltage og møde op med det bedste de har. *Husk det er vort mesterskab vi skal forsvare.*

Alle nærmere oplysninger på mødet den 15. og i næste nummer af Stuefuglene.

For de øvrige af KKK's medlemmer arbejder bestyrelsen for tiden med at tilrettelægge kåringsskue i januar måned, men kun for figur og farve kanarier.

Bestyrelsen.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Næste møde tirsdag den 16. november kl. 20 i Helmbæks vinrestaurant, Gl. Kongevej 29 B.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Gersdorffsgade 10.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Til dirigent valgtes hr. Frode Nielsen.

Formanden aflagde beretning, og redegjorde heri for forskellige uoverensstemmelser mellem »Stuekultur« og »O. F.«, i forbindelse hermed stillede formanden sit mandat til rådighed for generalforsamlingen, men denne bifaldt højlydt formandens og bestyrelsens holdning overfor »Stuekultur«, derefter vedtoges beretningen enstemmigt.

Kassereren oplæste det reviderede regnskab, der godkendtes. To forslag fra et medlem blev begge stemt ned, og samme skæbne led et forslag fra bestyrelsen vedrørende bladet. Formanden og sekretæren blev genvalgt, Lauritz Hansen ønskede ikke genvalg, i hans sted blev hr. Niels Knudsen valgt. Et andet bestyrelsesmedlem, hr. Willy Knudsen, ønskede at udtræde, i hans sted indtrådte 1. suppleant hr. Harry Hansen, som suppleanter valgtes d'hr. Bent Petersen og David Hansen.

Under eventuelt diskuteredes udstillingen.

Efter generalforsamlingen havde man gratis bortlodning af et par sorthovedet dværgpapegøjer og på alm. bortlodning to par undulater, der var skænket foreningen.

UDSTILINGEN

på Industripalæet den 18., 19., 20. og 21. november 1954.

Tag venner og bekendte med. Husk mange besøgende = stort overskud = gode interessante medlemsmøder.

JUBILÆUMSFEST

den 28. november.

Reserver denne dag, vi regner med at skulle begynde med keglespil om eftermiddagen, derefter en lille middag ,og om aftenen underholdning og dans, det hele skal foregå i Næsbyhovedskovene. Nærmere vil snarest tilgå medlemmerne pr. post. *Sekretæren.*

„FUGLEVENNEN"

NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: O. Kudsk, Kastanievej 8, Sundby L.
Næstformd: Poul Nielsen, Østre Alle 41.
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Sekretær: Marius Olsson, Enighedsvej 36
Bolvig Hansen, Guldborgsundsvej.

Foreningen Fuglevennen Nykøbing F. og omegn afholdt idagene den 10., 11. og 12. september sin store årlige udstilling på hotel N. F. i den store sal, og hvortil der var anmeldt ca. 135 nr., hvilket var noget mindre end sidste år, hvilket skyldtes, at flere opdrættere klagede over at Deres fugle var gået for sent i gang med at yngle, og at de derfor nu enten havde æg i reden, ellers små unger som blev madet af forældrene, og kunne derfor ikke tages fra for at sættes på udstillingen.

På gulvet i salen var der anbragt en stor voliere med ca. 50 kanariefugle, og i en anden tilsvarende voliere ca. 50 undulater i alle regnbuens farver, og oppe på selve scenen havde man ligeledes anbragt en stor voliere, omrammet af friske grønne træer og buske, og hvori sås 40 brogede undulater, hvilket var et meget smuk pryd for øjet.

Dommere var fabrikant W. Holm og Kai Riis Hansen. Udstillingen besøgtes af godt 1600 personer.

Præmieuddelingen afholdtes onsdag den 6. oktober på hotel N. F. Formanden indledte mødet med at bede medlemmerne om sammen med sig at mindes vort æresmedlem fru Anna Olsson, som stille var hensovet på Nykøbing F. sygehus. Fru Olsson var enke efter foreningens stifter og formand i mange år indtil sin død. Th. Olsson var en meget dygtig opdrætter og var blevet kendt over hele landet for sine fine resultater af amaranter.

Derefter gik man over til bancospil af 15 fine planter og 5 par fugle.

P. b. v.
Sekretæren.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Købes: 0,1. Sorthovedet goulds amandine. **Hach. Møller,** Stengade 39, Helsingør.

Sælges: 1,1 nymfeparakit, hvide zebrafinker, samt alm. zebrafinker. **Købes:** 2,2 renhvide mågefinker. **Chr. Rasmussen,** Stationsvej, Harndrup, Fyn.

Byttes: 20 stk. blå og grønne opalin undulater med 1 par sorthovedet dværgpapegøje. **O. Kudsk,** Kastanievej 8, Sundby L, Nykøbing F.

Købes: Til blodfornyelse ønskes rødhovedet papegøje amandiner, trefarvede papegøjeamandiner og brogede zebrafinker. **Gross. Mich. Rasmussen,** Carit Etlarsvej 9, C. 7595.

Købes: 1,1 rødhovedet papegøjeamandiner. **Christiansen,** Solvang 19, Kolding.

Sælges: 10,10 Isabel brun zebrafinker, 5,6 brogede zebrafinker, 20,25 røde og rose kanarier (svarporto). **Willy Andersen,** Frederiksgade 44 B, Horsens.

Købes: 1,1 trefarvede papegøjeamandiner (unger fra 1954), 1,1 olivengrønne astrilder (unger fra 1954), 1,1 amaranter.

Sælges: 4,3 små cubafinker, 1,1 sivastrilder, 1,1 angola sommerfuglefinker. **R. Skovgaard Laursen,** Møllegade 72, Skanderborg.

Sælges: Kanarier røde og rosa, sunde, stærke fugle, par eller enkelte. **E. A. Johnsen,** Sønderbakken 5, GE 3913 eller aften GE 6056.

Sælges: 1,0 ½ blods albino, 0,4 albino, 1,3 ½ blods lutino. D. U. K. ring, stamkort, i bytte kan tages 1,0 albino, 1,0 ½ blods lutino. **Mogens Jensen,** Storegade 59, Tlf. 22 532, Haderslev.

Sælges: Rosella 450 kr., sang parakitter 150 kr.; alt fra 1954. Svarporto. **Dr. Evald,** Sønderborg.

Sælges: Kanarier, unger fra 6—16 kr. pr. stk. — Mågefinkeunger, zebrafinkeunger.

Købes: Amaranter. **Nissen,** Hvornum pr. Hobro, tlf. Klejtrup 116.

Købes: 1,1 bourks parakit, ungfugle. Pris bedes opgivet. **Sigfred Hansen,** Dalumvej 32, Fruens Bøge.

Sælges: 1,1 guldfasan i pragt eller byttes med 1,1 kinesisk dværgvagtel eller 1,1 spidshalet bæltefinke. **A. Pedersen, Østre** Paradisvej 51, Holte, Tlf. HO 1329.

DRIFTSREGNSKAB

FOR

„FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

fra 1. oktober 1953—30. september 1954

			Indtægt	*Udgift*
Beholdning pr. 1. oktober 1953			2433,15	
Kontingenter			5735,00	
Udlejning af bure			98,00	
Indvundne renter			20,08	
Salg af kanariefugle			200,00	
Indkommet ved møderne.............................		1597,25		
Lokaleleje	700,00			
Annonce	50,91			
Foredragsholder	384,50			
Køb af fugle	800,75			
Leje af kino og plader	34,00	2060,16		462,91
Bladet »Stuefuglene«				
Trykning	3030,00			
Cliche	368,40			
Farvetavler	145,32			
Avispostkontoret	614,89			
Kuverter	34,70			
Diverse	27,24	4220,55		
Salg af gamle årgange	375,00			
Indkommet for annoncer	626,00	1001,00		3219,55
Porto				223,58
Tryksager				248,00
Materialeopbevaring og transport af bure				82,13
Gaver til jubilæer og fødselsdage				167,00
Medalje til K. K. K.				27,45
Bestyrelsesmøder og fællesmøder				82,95
Bibliotek				125,00
Beholdning, kontant				688,58
Giro				1933,59
Bank				1225,49
			8486,23	8486,23

Oversigt over foreningens aktiver og passiver pr. 30. september 1954

Udstillingsmaterialer	500,00	Formue pr. 1. oktober 1954 ...	2433,15
Pokaler	200,00	Forøgelse	2313,76
Billetter til Zoologisk Have og emblemer	74,25		
Beholdning pr. 30. september	3847,66		
	Kr. 4746,91		Kr. 4746,91

Revideret:

A. Johnsen *C. Hansen*

C. F. Cornelius,
kasserer.

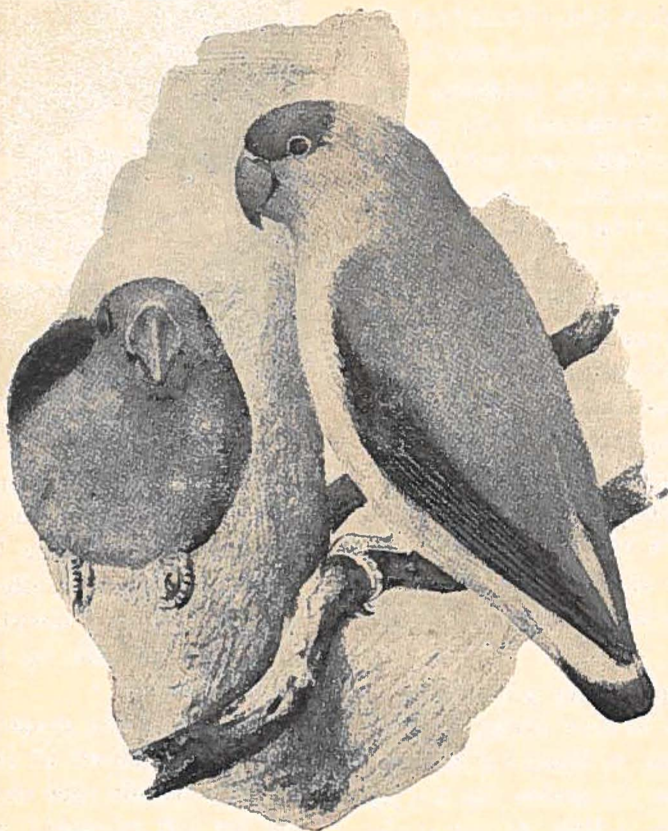
Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

30. Aargang DECEMBER 1954

ET OPDRÆT AF AGAPORNIS TARANTA

(Agapornis taranta) (Stanley).

Farvebeskrivelse:

Han: Pande til øjenhøjde, samt en smal ring omkring øjet tomatrødt, kroppens overside mørkegrøn, overhale, bug og underhale noget lysere grøn, de små, mellemste og de inderste af de store vingedækfjer, samt de inderste armsvingfjer grønne, de øvrige armsvingfjer og vingedækfjerene sort, yderfanen bræmmet med grønt, håndsvingfjerene sodbrune til sorte, ligeledes med en smal grøn kant, halefjerene mørkegrønne, men ca. 5 mm fra spidsen findes et ca. 7 mm bredt sort bånd, inderfanen på de midterste halefjer er ved roden meget lyse grønne, næb stort og kraftigt, karminrødt, vokshuden sort, øje brunt, ben og tæer gråblå, længde 155—165 mm, vinge 105 mm, hale 50—55 mm, næb 18 mm, løb 13—14 mm.

Hun, som han, men mangler de røde aftegninger i hovedet, som regel også lidt mindre.

Unger: Som hunnen, men vokshuden er grålighvid, næb gulbrunt hornfarvet lysest mod spidsen, uden rød tegning i hovedet, udfarver i løbet af 8—10 måneder.

Udbredelse: Syd Erithrea til Harrar og Sydvest Abyssinien. Træffes gerne parvis eller i mindre flokke, 3—8 stkr. i bjergene 16—2000

var 4 æg, runde, hvide, og af dem kom 3 unger, det gik også godt med at få dem til at made, ganske vist rørte de ikke æggefoderet, meters højde i oliventræer eller enebærkrat, men træffes også på de opdyrkede arealer.

Næring: Frø, frugter, især figener.

Reden bygges af nogle stammer i hule træer af græsstrå og bark, og der lægges 3—5 næsten runde, hvide æg.

Der er stærkt delte meninger om denne arts omgængelighed, hunnerne kan i hvert fald være stridbare og ofte ender det med mord.

Der findes en underart eller lokalrace **agapornis taranta nana** (Neumann), den er lidt mindre end den før omtalte, den forekommer også nu og da på markedet, — den er mere glansfuld, dybere grøn i farven, har lidt mindre næb, men ellers ligner den A. taranta, den er først påvist og beskrevet 1931.

Agapornis taranta kom her til Europa 1906, og blev købt af en østrigsk fugleven. Om dens liv de første år i fangenskab foreligger intet, først 1911 findes et opdræt beskrevet i Gef. Welt, side 184, der er to kuld, et på 2 hanunger og et på 3 unger, omkring 1926 kendte man i England intet til noget opdræt der.

Her i Danmark har vi ifjor haft opdræt af den og herom beretter hr. Lindegaard, Brylle, følgende:

Jeg havde længe spekuleret på at føje et par agapornis taranta til min øvrige fuglebestand, og da jeg så ved et Københavns-besøg fandt netop et par som jeg syntes om, tog jeg dem med hjem, det var i 1952, de var straks fortrolige, da jeg lukkede op for kassen, fløj de ikke forstyrrede ud som de øvrige agapornis arter ville have gjort, men de krøb ganske roligt ind på pindene i det ca. 75 cm bur jeg havde tænkt skulle være deres hjem, — og straks var de fortrolige og rolige og vi fandt hurtigt hinanden, i foråret 1953 satte jeg så en stor undulatkasse udvendig på buret og den interesserede de sig meget for, og snart var det deres faste opholdssted, de slæbte ikke grene i reden, men jeg havde givet dem en håndfuld savsmuld i bunden, og det syntes de om, så fik de noget bark ind, og det sønderdelte de med deres store kraftige næb, og det passede dem udmærket, så godt, at der kort efter som jeg havde håbet, derimod spiste de en masse opblødt frø og solsikke samt en del frugt, især æbler, og på dette fik de ungerne op til ca. 10 dage, og så holdt de fuldstændig op med at made, årsagen var ukendt, og de dejlige 3 unger lå døde og kolde, men i juni måned havde de atter udruget 3 dejlige unger igen ,og de blev opmadet på nøjagtig samme måde, måske med et noget større tilskud af

Unger af agapornis taranta

grønt, det var jo spændende om de nu kun blev 10 dage gamle, men det gik, de blev store og forlod kassen, og hele familien holdt nu pænt sammen hele efteråret, de blev udstillet på »Stuekultur«s udstilling her i Odense, men desværre mistede jeg den ene hun-unge ved hjemkomsten.

I år har de to gange haft æg og ruget, men det er ikke blevet til noget, den ene gang var det sikkert min egen skyld, jeg syntes hun havde for lidt savsmuld, æggene lå på den bare bund, og jeg gav den en håndfuld ekstra, men det blev hun så fornærmet over, at hun helt holdt op at ruge, men nu har de æg igen, og hun ruger fint, og jeg ville nok håbe, at det ville lykkes denne gang, men vi ved jo nok, at det er ikke så let at få unger af dem, men kønne og rolige er de nu, det er bestemt en dejlig fugl.

J. P. Lindegaard.

Ekstraordinær generalforsamling

torsdag den 13. januar 1955 kl. 20 i tesalonen Kgl. Haveselskabs Have.

DAGSORDEN:

1. Regnskabet.

Bestyrelsen

Af min

kanarie-dagbog

Ikke mange fugle er så individuelle, man kunne næsten sige personlige, som kanariefugle. Hver og en af dem har deres egne egenskaber, egne luner og unoder, når dertil kommer, at kanariefugle er et ret villigt materiale i opdrætternes hænder, den er jo en af de få fugle som man kan danne og forbedre i ønsket retning, er det da så mærkeligt, at man kommer til at holde af den, og at dens udbredelse er så stor.

Der er jo himmelvid forskel på den gammeldags kanariefugl, som folkeviddet i gamle dage havde til bedste, og kun betragtede som den gamle jomfrus trøst, (jeg er forresten sikker på, at den virkelig har været mangen ensom, både jomfrus og ungkarls, største trøst og glæde, og at den sikkert også er det i dag). Men som sagt, der er himmelvid forskel på denne noget grove og klodsede fugl og vore dages elegante og farvestrålende kanarier.

Når jeg nu griber pennen for at skrive noget om kanarier, er det ikke for at delagtiggøre mine læsere i min store erfaring, for en sådan har jeg selvsagt ikke, da jeg kun har nogle få år bag mig som kanariemand, men for at meddele andre den glæde, jeg selv føler ved samværet med mine fugle. Jeg har derfor valgt at kalde mit beskedne indlæg: »Mine kanariers dagbog«.

Har man blot een gang set et kanariepar på kanten af reden pludre sammen om deres nyfødte unger, glemmer man aldrig dette betagende syn, og når ynglesæsonen er forbi venter man med længsel på at se underet gentaget i det kommende år.

Efter megen vragen og vælgen udvalgte jeg de fugle som suppleret med nye skulle danne de 6 par, som skulle være mit avlsmateriale i sæsonen 1954. Disse fugle blev passet og plejet på enhver tænkelig måde, og de lønnede mit arbejde ved at blive smukkere og smukkere, så kom den med længsel ventede 1. marts, der for mig er obligatorisk for sammenparring af fuglene, hvert par fik sit bur med numrene 1—6, og disse numre vil jeg kalde dem ved i det følgende. Som sagt forventningerne var store og skuffelserne blev mange.

Allerede midt i marts måned havde par nr. 2 5 æg, hvoraf der kom 5 unger, så det var jo meget lovende, 6 dage gammel døde imidlertid den ene, den blev vistnok klemt ihjel, derefter fulgte i maj 4 æg med 2 unger, de 2 æg var klare, og endelig først i juli 5 æg som gav 4 unger. De 10 unger, der således blev resultatet af dette par, er vokset op til sunde, kraftige fugle.

Med par nr. 1 gik det ikke så godt, de fik i april måned 2 æg som begge var klare. Jeg skilte dette par ad, desværre kan jeg ikke erindre hvorfor, derimod kan jeg huske, at da jeg senere forsøgte at parre disse 2 fugle igen ville hun ikke vide af ham, men fløj på ham som en furie og havde nær ødelagt ham. Sagen var den, damen havde forelsket sig i en anden og ham skulle det være og ingen anden. Hannen blev derefter parret med en »reservehun» med hvem han fik 4 unger, som dog blev lagt ihjel af hunnen (hun var altså *for* omsorgsfuld, sådan kan det også gå).

Par nr. 3 gav mig en meget interessant erfaring, der skete nemlig det, at af 4 æg lagt i april blev der en unge, som forøvrigt er blevet en særdeles kraftig fugl, medens 3 var døde i æggene, disse døde unger var fuldt udviklet, selvfølgelig har man set dette tilfælde før, men her gentog det sig i maj måned, da der igen kun kom en unge af 3 æg, medens de 2 var døde i æggene fuldt udviklede. Jeg kom til det resultat, at fuglenes blodtype ikke passede sammen, og da jeg parrede fuglene om, viste det sig da også, at der nu ikke var noget i vejen. Jeg vil gerne bemærke, at disse 2 fugle absolut ikke var i familie med hinanden, idet den ene er indkøbt i Holland.

Par nr. 4 fik i april 4 unger, hvoraf 2 døde, vistnok fordi jeg havde givet for tørt opmadningsfoder, dette skal man altså passe på, derefter fik parret 2 gange 4 unger, så det må siges at være et pænt resultat.

Par nr. 6 fik i maj måned 4 unger, hvoraf 3 døde, derefter kom 4 æg som gav 3 unger, og endelig 5 æg med 5 unger, hvoraf 2 døde et par dage gamle.

Alt ialt har jeg i sæsonen 1954 fået 45 un-

ger, hvoraf jeg håber at kunne vise de bedste på kommende udstillinger.

Med hun nr. 3 havde jeg et morsomt tilfælde, som viser hvor sært en fugl kan te sig. Hunnen havde fået rede, samme slags som alle de andre, synes jeg da, jeg kunne derfor ikke forstå hendes besynderlige adfærd, da hun blev ved at dreje rund og rundt i reden alt imedens hun skrukkede som en liggesyg høne, det tog mig en timestid at finde ud af, at damen syntes reden var for bred, da hun fik en lidt mindre var der ikke noget i vejen, allerede 3 dage efter havde hun lagt det første æg.

De kender sikkert af egen erfaring dette, at man går hjemme fra om morgenen fra et kuld fuldbefjedrede unger for så at vende hjem om aftenen og finde dem næsten nøgne, det har jeg selvfølgelig også været ude for i år, og med en enkelt fugl hjalp det end ikke at jeg hængte ungerne uden på buret, hun pillede dem simpelthen gennem tremmerne.

Jeg mener at have gjort den iagttagelse, at denne unaturlige uvane ligger til bestemte fugle og er arvelig, jeg har derfor bestemt mig til for fremtiden kun at lægge fugle til, der stammer fra sådanne par, som ikke har denne kedelige tilbøjelighed.

Desværre havde jeg her i september en grim oplevelse, da jeg en dag kom ned i haven til mit fuglehus, hvori der foruden almindelige vinduer er en åbning dækket med trådvæv med ½" masker, da fandt jeg 2 fugle døde, det viste sig at tæerne var bidt af dem, eller fejlede de intet synligt.

Da der absolut ikke kan være tale om rotter, mus eller andre dyr, kan det kun være en fugl ude fra som er synderen, jeg har musvitten, som jeg ellers er så gode venner med, stærkt mistænkt. Selvfølgelig blev der omgående sat dobbelt væv for åbningen, så gentagelser er udelukket, men udelad altså aldrig at sætte dobbelt væv for alle fuglevolierer, som har åbning ud til det fri. Ja, således er året gået for mig, skiftevis sorger og glæder, mest glæder.

E. A. Johnsen, Gentofte.

Husk, at alt stof til bladet skal være redaktøren i hænde den 15. i måneden, ellers vil det ikke nå at komme i det førstkommende nr.

Jubilæums-Udstilling i Odense

»Odense Fugleforening« afholdt jubilæumsudstilling i dagene 18.—21. november på Industri-Palæet i Odense, det skal siges straks, at af enkelte numre var den ikke talrig, men 3 volierer med henholdsvis 50 orange kanarier, 50 stkr. forskellige tropefugle og endelig en med lutino undulater, bragte antallet af de udstillede dyr stærkt i vejret.

Men var numrene få, så var de til gengæld gode.

Tropefugle i opdræt, safranfinker, tigerfinker, amarant- og muskatfinker, er par underskønne goulds amandiner, et par gode agapornis roseicollis, opdræt af A. personata og A. fischeri, et meget fint opdræt af spurvepapegøjer (blåryggede), 2 kuld, 7 unger — et godt kuld unger af nymfeparakitter, samt flere enkelte par, 2 par sangparakitter, og et fint par af rød kardinal.

Undulater, en meget stor og flot normalfarvet blå, en ret god lutino og en fin grå opalin, endvidere nogle helt gode brogede.

Kanarier var kun repræsenteret ved orange, der fandtes meget fine fugle, de opnåede fra 70—89 points, men det lå i gennemsnit over hvad man tidligere havde set, der var både i røde, rosa, orange og lysorange dyr, som absolut var foreningen og dens medlemmer til stor ære.

Chinesiske vagtler, 2 par med kyllinger og et kuld bob white på 6 stkr. Opstillingen var enkel men stilfuld, hertil hjalp en del befolkede volierer, hvoraf især en var den smukkeste og mest praktiske, der endnu er set, helt udført som husflid.

Kanarierne sås også her på blågrøn baggrund, det var absolut et fremskridt.

Dommere var C. F. Cornelius og Albrecht-Møller.

Foreningens bestyrelse og medlemmer ønskes til lykke med jubilæumsudstillingen 1954.

»hafniana«.

Frø og skaller

(fortsat)

Væverne var den talrigste repræsentation man endnu har set på noget skue, det overgik hvad hr. Hirte og frk. Fabricius de Tegnagel i sin tid udstillede, og det var ikke småting, morsomt den lille vestafrikanske blodnæbvæver med 2 unger.

Papegøjerne og parakitterne var bedre repræsenteret end på nogen tidligere udstilling, og der var i klassen flere fine opdræt, og sjældne arter, det er prisværdigt, at folk vil sende så fine dyr til udstilling — papegøjer vil alle gerne se. Nævnes skal fru Eva Hansens tamme nymfepapegøje, der selv om den var tæmmet og rolig helt bar præg af at være behandlet rigtigt såvel med foder som pleje, den ødelagte fjerdragt fremkommet ved at fuglen unaturligt overgramses — fandtes ikke, den var glat, stram og fin — og så dens oratoriske præstationer ufortalt.

Insektæderne — ak ja! hvor er de et par ret pæne shama-drosler og endelig fru Jytte Weis-Abildholt's meget smukke solfugle, hvis fjerdragt var meget fin i betragtning at de 3 år havde været i en københavnsk lejlighed, det kan altså lade sig gøre, men husk at insektædere må have i hvert fald animalsk tilskudsfoder og frugt, nu er der en god hjælp i Sluis produkter og i år er frugten næsten gratis.

Kanarierne var talrigt mødt frem og jeg forventer i næste nr. at kunne give både dem og undulaterne en nærmere omtale.

Bure og volierer var få men smukke, enkelte af dem havde visse småfejl, men hvor er det prisværdigt at folk lader sine fine volierer komme på udstilling — der burde ydes en ganske anden anerkendelse end den vi giver — sammenligningen mellem den, der møder med en indkøbt fugl, der fanges kl. 19 afleveres i foreningens bur kl. 20, og som giver for udlægget kr. 2 til bur en stor præmie har slagside i sammenligning med den der måneder igennem samler og smykker sin voliere og bruger flere dage til plantning, transport og hjemkørsel — det nedlagte arbejde — der virkelig forskønner udstllingen burde anerkendes.

Den sorte kanarie

På en udstilling i London forevistes en sort kanarie, der dog havde enkelte lyse fjer i halen, trods dette blev der budt ejeren anselige summer for fuglen, som han dog ikke ville sælge.

Samtidig fremkommer meddelelsen om, at en fransk kanarieopdrætter har fremavlet sorte kanarier, der vil kunne ses på den internationale fugleudstilling i Turin i november.

Opdrætteren her nægter at oplyse hvorledes han har båret sig ad med at fremavle den sorte fugl.

Nu må vi prøve at få nærmere at vide, hvorledes dommerne ser på dem?

canaria.

Rettelse til regnskabet

I forrige nummer, driftsregnskabet, var under **køb af fugle** opført kr. 800,75, **skal være** kr. 890,75, i korrekturen var det første 0 så utydeligt, at det blev læst som et 9-tal, herefter er driftsregnskabet i orden.

I Oversigten over foreningens aktiver og passiver er en linie, som har været der, helt kastet bort, nemlig i venstre side:

Bibliotek .... **kr. 125,00**

og endelig skal der i højre side kun stå:

Formue pr. 30/9 1954 .... **kr. 4.746,91**

Revisorernes navne er:

E. A. Johnsen. Jean Hansen.

ALLEVEGNE FRA:

Tyveri.

På udstillingen i Haveselskabets Have blev stjålet en undulat, mærkelig nok fra den samme som mistede en fugl på Charlottenborg, mærkeligt at folk ikke kan holde deres fingre fra andres fugle, kan det være nogen glæde at have en fugl man har erhvervet på den måde?

*

I byen Derbyshire var for nogen tid siden en kakadue anklaget for mord. Man påstod, at den havde dræbt sin 74-årige enligt boende ejerinde, som blev fundet med adskillige dybe sår, tydeligt tildraget hende af papegøjens skarpe næb.

Ved den nærmere undersøgelse viste det sig dog, at damen var død en naturlig død, og at sårene var fremkommet senere, da kakaduen formodentlig har villet vække sin ejerinde, der lå og sov, for at få noget at æde.

— — —

Anklagede blev frikendt af juryen og renset for enhver mistanke.

*

Agapornis-studiekredsen kan endnu tage et par deltagere. Tilmelding hos redaktøren.

*

Kanarie-studiekreds påbegyndes antagelig kort efter nytår, hvis tilslutning og en kvalificeret leder kan opnås.

*

Zebrafinke-studiekreds har haft sit afsluttende møde. Deltagerne ønsker dog at fortsætte det interessante emne under andre former — nærmest som en klub — dog foreløbig uden kontingent, interesserede kan skrive til redaktøren.

*

Sjælden fugl. I mange år har den skønne organist (euphonia violacea) ikke været her i landet, nu har hr. G. Ronch fået nogle enkelte par af den dejlige frugt- og insektæder, der ved rigtig pasning kan leve i mange år i fangenskab.

*

Foreningens love er nu genoptrykt og kan fås gratis og portofrit ved henvendelse til C. F. Cornelius, Strandgade 46, Kbhv. K. inden 1. januar 1955, efter denne dato må porto vedlægges.

*

Præmiekonkurrencen. Vi håber, De husker, at skaffe Deres forening nogle nye medlemmer; husk det kan måske give et par diamantfinker i bur, — var det ikke en dejlig julegave at få?

*

Den tyske opdrættersammenslutning »A:Z:« (Austauschcentrale der Vogelliebhaber und Züchter) havde efter deres kongres i Hamborg, hvori d'herrer W. Langberg, Halvar Carlsson og Curt af Enehjelm deltog, en udflugt i turistbus til Danmark og heri deltog 55 medlemmer, ved ankomsten besøgte organisationens ledelse redaktøren, og dagen efter besøgtes Zoologisk Have, hvor dir. Axel Reventlow og dr. phil. Holger Poulsen modtog gæsterne, derefter gennemgik dir. Reventlow alle fuglene og omtalte hver enkelt fugl og dens levevis, denne interessant og lærerige gennmgang varede over 2 timer. — Efter frokost besøgtes Umbertos fuglehus og hr. Walther Langberg, man beså hans store, smukke og velholdte samling, der var her levnet alt for kort tid til rigtig at fordybe sig i den interessante besætning, ligesom man savnede hr. Langbergs egen forklaring, men hr. Langberg var selv til den engelske undulatopdrætterklubs kongres sammen med Curt af Enehjelm, derefter besøgte man Søborg fuglefarm, hvor hr. Hirthe forklarede de mange fine og sjældne papegøjer og parakitter, desværre druknede denne lærerige rundgang i styrtregn. — Endelig besøgte man hr. G. Roncks fuglehandel i Jægersborg, hvor man udtalte sig anerkendende om såvel kvalitet som udvalg i fugle, og man slutte i »akvariet«. Aftenen var fri.

Onsdag morgen skete tilbagerejsen i den store turistbus, fra »Foreningen for Fuglevenner« deltog hr. H. Strate Petersen og Albrecht-Møller. **»Observator«.**

Avifaunas ornitologiske leder, hr. Nordsij i Alpen an d. Reijn har besøgt Danmark for at få kontakt med danske fuglevenner, der var foranstaltet møde hos redaktør Albrecht-Møller om internationalt samarbejde. S.f.S. var repræsenteret ved d'herrer Carl H. Svane og dr. Tage Wind. D.U.K. ved Riis-Hansen, F.F.F. ved Kai Christensen og Albrecht-Møller.

Desværre var d'herrer forhindret i at vente til hr. Nordsij med stor dygtighed forelagde sin plan om det internationale forbund, retningslinier og arbejdsmetoder herfor, — men sagen er nu ventileret og F.F.F. tilslutter sig organisationen. Forhåbentlig tilslutter de øvrige foreninger her i landet sig også organisationen.

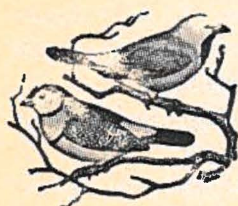
BOGHYLDEN

Wiese's »Tropefuglenes liv i fangenskab« foreligger nu i prøvetryk — nydeligt arbejde, og for de fuldførte artiklers vedkommende

(det drejer sig om Helena-fasanen og den orangekindede astrild) er den både populær og meget læseværdig, og den vil sikkert blive til nytte for et stort antal fuglevenner, som hidtil kun har været henvist til C. Lund og Neunzig, der yderligere i en årrække har været udsolgt.

Hvis den altså holder, hvad smagsprøven viser, bliver det en meget anbefalelsesværdig bog — enkelte småting skal dog bemærkes, der gives oplysning om, at der findes 7 lokalracer af vatret astrild (Helena fasanen) de nævnes, men man får intet at vide om, hvori de adskiller sig fra hovedformen; ligesom vagtel- og agerhøneastrilden behandles som vagtel eller agerhøneastrild, selvom man forlængst er enige om, at det er to grene på samme træ, måske endog med en lille kvist, den rødvingede vagtelastrild, der på den smukt udførte farvetavle for første gang er tegnet og beskrevet på dansk udover »Stuefuglene«, 27. årg., pag. 83.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. F. Cornelius, Strandgade 46, AM 4359 y.
Sekretær: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde afholdes torsdag den 9. december kl. 20 i tesalonen, kgl. Haveselskabs have, Frederiksberg Runddel 1.

Foredrag af hr. dr. phil. Holger Poulsen, Zoologisk Have. Emne: Nyt om fugle. Derefter bancospil, køb- og salgsbog. Agiter for tilslutning til denne gode aften.

Ordinær generalforsamling
afholdtes den 11. november 1954 i Haveselskabets Have, Frederiksberg Runddel.

Formanden bød velkommen, hvorefter hr. Sv. Lang, Saunte, valgtes til dirigent.

Flere medlemmer udtalte deres kritik over, at specificeret dagsorden ikke havde været anført i indvarslingen i oktober-bladet. (Lovene siger, at denne skal anføres). Man enedes dog om at se bort fra dette og fortsatte generalforsamlingen. Dirigenten oplæste derefter dagsordenen.

Formanden aflagde derefter en udførlig beretning over foreningens virksomhed i det forløbne år.

Efter en længere diskussion, som egentlig var lidt uden for programmet, godkendtes beretningen.

Kassereren oplæste derefter det reviderede regnskab, der balancerer med kr. 8.486,23. Kassebeholdningen samt indestående på giro og bank udgør ialt kr. 3.847,66.

Forinden oplæsningen af regnskabet udtalte kassereren sin beklagelse af, at det i bladet bragte regnskab udviste et par fejl, der dog ikke ændrede regnskabets slutfacit. For at undgå misforståelser havde man ladet udfærdige et nyt regnskab, hvor fejlene var rettet, og dette havde man omdelt til deltagerne i generalforsamlingen.

Endvidere meddelte kassereren, at kassebeholdningen var indsat i bank. Revisionsprotokollen med revisorernes bemærkninger oplæsstes derpå.

Regnskabet affødte en længere diskussion, hvori flere udtalte deres kritik af dette, uden at disse dog var i stand til at pege på uregelmæssigheder af nogen art.

Dette resulterede i, at man enedes om, at kassereren skal udfærdige et nyt regnskab, som efter at være godkendt af revisorerne, skal behandles på januar-mødet.

Da der ingen forslag var fra bestyrelse eller medlemmer, gik man over til valg af bestyrelsesmedlemmer, af hvilke afgik formand og forretningsfører. Begge genvalgtes enstemmigt. (K. Christensen og H. Strate Petersen). Som bestyrelsessuppleanter genvalgtes hr. I. M. Petersen, medens hr. Kurt Hansen nyvalgtes.

Revisorerne, hr. E. A. Johnsen og hr. Jean Hansen, genvalgtes, hvilket også var tilfældet med suppleanten, hr. Th. Nielsen.

Under eventuelt rettede hr. Røjkjær Johansen en tak til pressen.

Derpå sluttede dirigenten generalforsamlin-

gen, idet han takkede for den udviste ro og orden.

Efter en kort kaffepause tog man fat på bancospillet om ænder, fasaner, cigaretter samt en gås, og her var der ingen uenighed til stede. Det blev kun til nogle ærgerlige udbrud, når en and eller fasan gik ens næse forbi. Det var glædeligt at se så mange medlemmer samlet, og det er en fornøjelse for bestyrelsen at arrangere sammenkomster af den ene eller anden slags, når mdlemmerne møder så talrigt op.

Derefter oplæstes købs- og salgsprotokollen, hvorefter formanden sluttede. Sekretæren.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Gersdorffsgade 10.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

MØDE

Tirsdag den 14. december kl. 20 på Industripalæet medlemsmøde, nærmere herom vil blive bekendtgjort senere. **Bestyrelsen.**

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

MEDLEMSMØDE

afholdes torsdag den 16. december d. å. kl. 20 i Helmbæks vinrestaurant, Gl. Kongevej 29 B.

K K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer H. C. Chistensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Heman Chistensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

Næste møde afholdes den 2. december kl. 20 i Rømersgade 23.

1. Diskussion og demonstration af udstillingsbure og udstillingsteknik.
2. Bancospil.
3. Eventuelt.

K.K.K. afholdt ordinær generalforsamling den 15. november. Formanden bød velkommen og til dirigent valgtes hr. Ryder Tønnesen. Formanden aflagde beretning for det forløbne år, og kom her ind på K.K.K.s sidste kåringsskue, hvorefter forsamlingen tilkendegav sin anerkendelse for bestyrelsens arbejde.

Derefter oplæste kassereren regnskabet, og dette blev godkendt med akklamation. Indkomne forslag blev behandlet, men blev overgivet bestyrelsen at arbejde videre med.

Valg af bestyrelse, de afgående var kasserer og næstformand og disse ønskede ikke genvalg, valgt blev d'hr. Ernst Pedersen og Kjeld de Fine Mathiesen.

Formanden takkede de afgåede bestyrelsesmedlemmer for det gode samarbejde, der havde været, og til sidst bad om at måtte blive afløst til næste års generalforsamling.

Kåringsskuet i Malmø

K.K.K. har modtaget tilladelse fra Svensk kongelig Veterinærbestyrelse til at indføre fugle til udstillingen i Malmø.

Der udstilles i kollektioner 1—2—3 fugle. Anmeldelse til K. Johansen, Hambrosgade 19, København, senest den 4. december.

Der opføres antal fugle, ringnummer samt navn og adresse.

De vil da få nærmere oplysning om afsendelse. **Bestyrelsen.**

MEDLEMMERS KØB, SALG OG BYTTE

Købes: 0,1 spidshalet bæltefinke, 0,1 mågefinke, rød (ikke broget).

Sælges: 1,1 muskatfinker kr. 12,00. **Aage Slot Jørgensen,** Buddingevej 224 A, 1. th. Søborg.

Sælges: Spidshalede bæltefinker eller byttes med kinesiske dværgvagtler. **Bæk,** Istedgade 44, 4. th. Tlf. Vester 9055 y.

Købes: 0,2 bob white. **Albrecht-Møller,** Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

Sælges: Brogede undulater fra 1954 eller byttes med et par sangparakitter fra 1954 eller en sorthovedet dværgpapegøje han, ligeledes fra 1954. **Helge Thomsen,** St. Ubberud, Holmstrup, **Fyn.**

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

30. Aargang JANUAR 1955

NYTÅR 1954/55

Nytår betyder en dør lukket i bag os, en dør, der aldrig kan åbnes mere!

— Men det betyder også en dør åben foran os.

Tilfældigt fandt jeg denne sentens i en nytårsartikel jeg havde skrevet 1935—36, og jeg finder den i særlig grad har bud til os ved dette årsskifte.

Meget, der kunne være bedre, noget, der skulle være undgået, og lidt af det helt rigtige — mon det ikke er balancen.

Der har i årets løb været flere gode aftener, hvor vi samledes om et foredrag eller en taler, der har været opmuntring og glæde i de mange nye medlemmers tilgang til vor forening, der er heller ikke noget urovækkende ved vort Regnskabs balance, — der er dog uden tvivl også i dette adskilligt, som kunne være meget bedre gjort, både fra bestyrelsens side og medlemmernes side, — lad os overveje og prøve igen.

Der er ting, som har tæret baade kraft og stjålet tid — det burde være undgået, lad os glemme og håbe, at tiden vil læge svare sår og binde brudte venskaber.

Og vi har oplevet højdepunkter i foredrag, i studiekredsen, hvor vi glemte os selv og helt betaget af vort stof, vore fugle og vor venskab, en god udsilling, hvor mange troligt bar med og ydede sit bedste som sportsmænd — en hel del gode Beretninger om vellykkede opdræt til glæde for os andre, alt det og mere til havde 1954 i sin favn, og med det drog året ud, en dør lukkedes, det er forbi, kommer aldrig igen, det kan ikke gøres om, men det skal heller ikke gøre os modløse, for det tyder også, at en ny dør er lukket op — det nye år med nye muligheder, nye sejre og bedre møder, flere medlemmer, større slagkraft, øget sammenhold og endnu finere resultater, der er større muligheder, men også et stort ansvar ved at træde ind i det nye år, vi nu står på tærskelen til, lad os vise, vi er opgaverne voksne og mulighederne værdige, både ledelsen og alle bladets og vor forenings venner, som herved ønskes et godt og heldbringende nytår.

Albrecht-Møller.

AXEL REVENTLOW
in memoriam

Axel Reventlow
Æresmedlem af »Foreningen for Fuglevenner«
f. 20. marts 1894 . † 11. december 1954

Det var et trist budskab, der den 11. december rundkastedes, at Zoologisk Haves populære direktør Axel Reventlow var afgået ved døden i sit hjem.

Men han døde midt i sin arbejdsdag i den have, han ikke alene elskede, men som var en del af ham selv, den som helt opslugte og opsled ham, — men det var også hans ønske, at det skulle være sådan, udtrykt ved vort jubilæum 1947 til forfatteren af denne minderune.

Som direktør for Zoologisk Have kan man vistnok sige, at han nåede den kollegiale anseelse og respekt, der er udtrykt i det tillidshverv som præsident for alverdens zoo-direktører, han i 1952 beæredes med og beklædte til sin død, ved samtale med andre ledere af zoologiske haver og fugleparker i udlandet har jeg selv erfaret, at han har højt agtet og anerkendt som en stor dygtighed.

Set med en almindelig dansk iagttagers øjne skyldes havens høje standard i vid udstrækning Reventlows evne til at se — prøve og omsætte, hvad han allerede som inspektør og senere som direktør fandt i andre haver og parker, en hel del af dette blev netop så godt, fordet ikke var plagiat, men god oversættelse til dansk, og således at det passede til vor mentalitet.

Axel Reventlow har som fugleven både fra sin liebhavertid i Odense og senere i sit virke i Zoo, hvor havens store samling i det nye fuglehus var en attraktion, og som på flere måder

for andre haver dannede skole, har forlængst manifesteret sig i en klasse for sig.

For os fuglevenner var det altid en glæde at aflægge haven og navnlig fuglehuset et besøg, og som regel traf man den travle mand, der altid havde tid til at fortælle og vise frem, han levede med, ja følte med sine fugle, deres ve og vel lå ham på sinde og påvirkede ham, led et dyr, led han også, man kunne se det på ham, hans ansigtsudtryk, hans stemme.

På den anden side var han i sit es, når han som sidst jeg hørte ham gå rundt i haven med et selskab og tyske og hollandske ornitologer og fortælle på sin ligefremme måde, ofte med en barnlig begejstring, om erfaringer, skuffelser og resultater, spækket med lune og vid.

Ja, man kunne blive ved, enkeltheder og minder gennem mange år dukker op — nu er det forbi alt sammen — vi skal ikke mere høre hans dejlige stemme foran burene, se hans joviale midtdanske smil — men hans værk lever og bekræfter hans indsats bedre end disse ord.

En stor personlighed, egenartet og stout, er gået bort, en oprigtig ven og et fint, følsomt menneske — publikum vil savne ham — dyrene vil savne ham, og vi her i »Foreningen for Fuglevenner« vil savne vort æresmedlem, vor omsorgsfulde og interesserede hjælper, når vi søgte hans bistand. Reventlow var sidst til vort møde i august, hvor jeg talte om væverne, han udtrykte denne aften, at han vidste ikke ret meget om vævere, så stor var han, der vidste så meget, at han havde råd til at indrømme, ærligt og sandt skulle det være, og vi havde tilsagn om et foredrag i foråret, — det skulle ikke være sådan.

Vi udtaler i Ærbødighed og taknemlighed et æret være hans minde!

Albrecht-Møller.

Da de orangekindede byggede!

Når den orangekindede er i ynglekondition og påbegynder redebygningen, er der ingen ende på hannens kur til ♀, den synger af fuld hals, snart knejsende, snart nikkende ofte med et græsstrå i næbbet, dens parringsdans er således morsom og fiks at se på; de bygger helst deres rede højt oppe i en tæt busk eller lignende, sjældent under 1,5 meter over jorden, af byggematerialer anvendes finere græsarter og kokustrævler, til udforingen af det inderste i reden planteuld og fint mos, endda små fjer, det er interessant at se den energi·parret lægger for med redebygningen, som er færdig på forbavsende kort tid, den er meget kunstfærdigt bygget i den forstand at indgangsåbningen, der var meget lille, hang som et rør ud fra reden således at fuglene kunne flyve nedefra og lodret op i den uden at have noget at sætte sig på, de indflettede endog små fjer og sten, endda strandskaller udvendig, omkring siderne, og ovenpå reden, således byggede de hos mig, frit i en fyrgren inde i fuglehuset. Røret var i hele sin længde 20 cm lang, jeg mener, at røret er til for at hindre slanger og andet kryb adgang til reden, de indflettede småsten og skaller skulle hindre andre dyr i at trænge ind i reden udefra.

Jeg har haft et par der byggede i en lille kurverede, uden rør eller indflettede småsten, som de importerede gør, det må have sin årsag i at det par, der byggede denne rede uden beskyttelse af nogen art, er født i fangenskab herhjemme. Ungerne herfra ikke opfødt i en kunstfærdig rede og ikke oplært i det, jeg formoder at min antagelse her er rigtig. De importeredes rede kunne zebrafinkerne ikke lade i fred, de var meget nysgerrige, og det gik ud over røret, de ødelagde det hele, selv om de orangekindede forsvarede reden med sådan en affekt, at de hvirvlede rundt i luften i kamp med zebrahannen, der måtte fortrække, kun for en kort tid, så var den der igen. Så lavede de orangekindede et lille reservehul på bagsiden af reden, imod den mørkeste del af huset, kom der en zebrafinke til hovedindagen af nysgerrighed fløj den rugende part af de orange ud af bagindgangen og angreb den nysgerrige bagfra, fra den tid kunne de være i fred, et lignende tilfælde havde jeg med et par rødhalede astrilder, her var zebrafinkerne også på spil, af den grund må zebrafinker bandlyses i en fuglestue eller voliere med rugende småfugle.

I reden lagde ♀ 5 æg, som var ubefrugtede, det har sikkert været den kolde regnfulde tid, der var skyld heri, i deres hjemland, Vestafrika, bygger de orangekindede også kuglerunde lukkede reder med med et sirligt, rundt og glat flyvehul, måske er det en anden lokalrace, der bygger sin rede højere oppe, hvor faren for slanger er minimal. ♂ og ♀ ruger skiftevis i 12 dage, i rugetiden må der være absolut ro, som er en forud-

sætning; ved den mindste forstyrrelse flyver fuglen af reden, skræpper op, da det som før omtalt er en meget ængstelig fugl, kan der nemt gå lang tid inden den atter lægger sig, så er det hele som regel spoleret, er der først sket en ulykke, kan der næsten ikke rådes bod herpå, er der først unger forlader forældrene ikke gerne reden.

Otto Sand Legind.

Frø og skaller

Kritik — men gold!
— og noget frugtbart!

Så fik vi overstået udstillingen og med den alle de besværligheder, der fulgte i dens kølvand.

Der faldt mange lovord om udstillingen, men fejlfri tror vi aldeles ikke den var. Først når den er stablet på benene, finder man fejlene, men det er af disse man skal lære. Sådan er det, og sådan vil det altid være.

Der faldt også nogle kritiske bemærkninger om udstillingen, men kritik er sund, når den fremsættes med fornuft og velovervejet. Jeg skal ikke komme nærmere ind på den på den kritik, der er fremsat, men et tilfælde synes mig at falde uden for det, man kalder sund kritik, og jeg synes, at det beviser, at man skal tænke før man taler.

Et af bestyrelsesmedlemmerne blev en dag ringet op af et medlem. Dette medlem besværede sig over, at udstillingen fredag formiddag kl. 10 ikke var helt klar til at modtage publikum, og han syntes, at dette var forkasteligt. Bestyrelsesmedlemmet gav medlemmet ret i, at det var forkasteligt, men forklarede så, at man var for få til det arbejde, der skulle udføres hver dag inden kl. 14. Hertil havde medlemmet kun at bemærke, at så måtte man s'gu stå lidt tidligere op.

Bestyrelsesmedlemmet mente, at det dog sikkert kunne rettes, hvis f. eks. medlemmet ville give os et lille nap med det forefaldende arbejde inden åbningen kl. 10, men hertil skyndte medlemmet sig at sige, at det havde han skam ikke tid til, da han havde andet at passe.

Ja, det er sikkert rigtigt, at medlemmet havde andet at passe, men han burde have husket på, at det er han ikke alene om. Jeg synes, at kritiken i dette tilfælde var helt ved siden af.

Nå, dette skal nu ikke overskygge de glæder, der har været ved udstillingen. Først og fremmest var det os en glæde, at der dog var medmer, der kunne afse en del af deres fritid til gavn for udstillingen og ikke mindst til gavn for fuglesagen.

Vejrguderne var os trods alt nådige, og det spiller jo en stor rolle, desværre kan man vel sige. Det er en kendt sag, at en fugleudstilling som regel ikke kan bære sig selv, hvis der ikke med den følger en god portion held. Vi har vist lov til at sige at vi var heldige.

Når man nu har set, hvad en sådan udstilling kræver af arbejde, og det så viser sig, at heldet spiller så afgørende ind for dens forløb, så kan man måske spørge: »Hvorfor afholder man udstilling«. Det er jo ikke nogen indtægtskilde.

Jeg er måske ikke den rette til at besvare spørgsmålet, men jeg skal prøve.

Når man går derhjemme og studerer sine fugle, ja, så synes man jo selvfølgelig, at det er noget af det bedste. Mange studerer dem rent overfladisk og er ikke opmærksomme på de fejl, de kan være behæftede med. Og der kan være mange fejl, måske små, men alligevel af betydning.

Her er det, at en udstilling træder hjælpende til. På udstillingen bliver fuglen bedømt, og man bliver opmærksom på de fejl, der findes. Man og kan så gå hjem og forsøge at rette de fejl, som er fundet ved bedømmelsen. Det er jo ikke noget, der kan rettes på et par dage, men kræver tid og tålmodighed.

Det er i alt fald den betydning en udstilling bør have først og fremmest. Hertil kommer, at medlemmerne selvfølgelig bør have en mulighed for at fremvise deres resultater i form af opdræt. Nogle opdræt har jo vist sig at være lige så vanskelige som en fejlfri fugl.

Ja, nu kom jeg til at nævne en fejlfri fugl, det skulle jeg vist ikke have gjort. Idealfuglen ligger vist stadig foran.

Til slut: vi kan godt være enige om, at en udstilling vil vi for alt i verden ikke undvære.

C. O. Poulsen.

Hvorfor udstiller vi?

Det skal ikke være nogen hemmelighed, at det var mere end halvsløjt med tilslutningen til vor sidste udstilling, og at det kun skyldes enkelte opdrætteres store, prisværdige indsats, at udstillingen blev så nogenlunde besat med papegøjer og tropefugle.

Mon ikke denne mangel på interesse for at udstille skyldes vore endnu sløjere præmier?

Når man ser, hvad andre dyreforeninger kan opvise af smukke præmier, må man erkende, at vi ikke kan være vore bekendt. Nogle få vandrepokaler, resten medailler, ikke een eneste ærespræmie, ikke een eneste opmuntringspræmie findes. Ikke eet eneste medlem så lidt som nogen udefra (f. eks. leverandører) har betænkt foreningen med en præmie. — Næh, det er for dårligt, vi må og skal have oprettet et præmiefond, som kan være foreningen værdigt.

Naturligvis ved jeg, at pæne præmier er noget dyrt noget og at der er grænser for, hvad foreningen har råd til, og jeg er fuldt ud klar over, at det må blive medlemmernes opgave at tilvejebringe det nødvendige økonomiske grundlag for oprettelsen af et sådant fond.

Jeg kunne tænke mig, at hvert medlem udover de årlige kontingent betalte f. eks. 5 kroner til dette formål, 5 kroner er jo ikke mange penge i dag, og det synes jeg enhver må have råd til at ofre på sin hobby. Beløbet kunne jo indbetales til foreningen i det halvår hvori man ikke betalte kontingent, så mærkedes det ikke så meget. Ofte har en opdrætter et par fugle som han i og for sig godt kunne undvære, blev sådanne fugle skænket til foreningen og bortsolgt ved f. eks. amerikansk lotteri, ville dette også være en indtægtskilde for præmiefonden. 50 øre mere i stadepenge til det formål ville også hjælpe på sagen, og ser vi os godt om, må der vel også være andre indtægtsmuligheder.

Mon der ikke skulle være nogen af de lidt mere velbeslåede medlemmer, som kunne tænke sig at udsætte en ærespræmie efter deres egne proportioner (uden at jeg hører til disse sidste, går jeg med glæde foran).

Endelig er der en form for præmie, som ikke koster mange penge, nemlig diplomer.

Jeg føler mig overbevist om, at smukke, nyttige præmier, det behøver jo ikke netop at være sølv, rustfri stål og porcelæn er jo også smukt, vil medvirke til forøget interesse for vore udstillinger, og jeg tror, at mange hustruer som måske ikke ser alt for venligt på vort »fuglemenageri«, vil blive mere interesseret, når fuglene kan bringe ændres noget. Jeg kunne tænke mig at pointssatsen for første præmie blev forhøjet til f. eks. 86° og at alle fugle i anden klasse fra 76°—86° blev tildelt diplom. For vandrepokaler og ærespræmier skulle det ikke i hvert tilfælde være nok, at fuglen var udstillingens bedste, man burde kræve et ret højt mindste ° eller særlige kvalifikationer. Opmuntringspræmier burde tildeles udstillere som uden iøvrigt at æske præmie, ved sine udstillede fugle tydeligt viste, at her var gjort et godt opdrætterarbejde, som det var værd at arbejde videre med, herunder nyheder eller ikke anerkendte fugle.

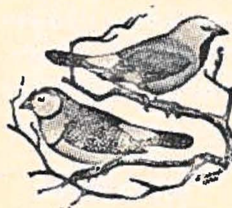
Mit indlæg stiler jeg til såvel FFF som KKK. Kære fuglevenner, det er nødvendigt at interessen for vore udstillinger bliver stimuleret, derfor tag godt imod mit forslag, skriv til bladet, såfremt De har bedre ideer eller vil sige for eller imod, gør det til gavn for vor fælles dejlige hobby.

Med hilsen

E. A. Johnsen.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER

„LANDSFORENINGEN“

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. F. Cornelius, Strandgade 46, AM 4359 y.
Sekretær: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Torsdag den 13. januar 1955 kl. 20 afholdes ekstraordinær generalforsamling i kgl. Haveselskabs have (tesalonen).

Dagsorden

Regnskabet 1953—54.

Bestyrelsen.

Måske bliver der tid til lidt fuglesnak bagefter.

*

Sidste møde

den 9. december i Thepavillonen i Haveselskabets have.

I formandens fravær bød næstformanden velkommen og rettede samtidig en særlig velkomst til aftenens foredragsholder, hr. dr. Holger Poulsen fra Zoologisk Have.

Næstformanden omtalte derpå den nu afsluttede studiekreds, der havde omfattet zebrafinken med alle dens variationer i farver.

Nævnte i forbindelse hermed, at studiekredsens deltagere sandsynligvis vil fortsætte disse sammenkomster, så erfaringer stadig kan udveksles.

Således bør det være! Den dag, studiekredsen slutter, bør man ikke bare gå hver til sit med en tak for denne gang. Nej, arbejdet skal skam fortsættes, og her må deltagerne selv tage initiativet.

Mindede medlemmerne om, at Agapornis-studiekredsen snarest vil blive påbegyndt. Et par pladser er endnu ledige.

En studiekreds omfattende kanarier er også påtænkt startet, men nærmere herom senere.

Hr. dr. Poulsen fik nu ordet og fortalte løst og fast omt »Nyt hos fuglene«. Selv om det var videnskabsmanden, der talte, var der alligevel en bunke af interesse for os fugleliebhavere. Hertil kommer, at foredragsholderen forstår at holde interessen fangen og samtidig ikke er bange for at fortælle om selvoplevelser.

Der var også enighed blandt tilhørerne om, at her var noget, der var værd at tage med hjem.

Efter en kort kaffepause tog man fat på bancospillet. Der spilledes om gråastrilder, orangekindet astrilder, kubafinker og kanarier samt frø.

Til slut købs- og salgsbogen.

Sekretæren.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Middelfartsvej 126, Bolbro.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Præmieliste fra udstillingen

Tropefugle:

Frede Nielsen, F.F.F. Guldmedalje for tropefuglesamling.

J. P. Lindegaard: 1. præmie for opdræt af muskatfinker.

Arne Hestnes: 1. præmie for opdræt af tigerfinker.

William Hansen: 2. præmie for opdræt af safranfinker.

Charles Simonsen: 2. præmie for opdræt af zebrafinker.

Fru Ida Winther Hansen: 3. præmie for rød kardinal.

Benny Levin: 3. præmie for opdræt af amarant og for sorth. Goulds amandiner.

Niels Henrik Knudsen: 3. præmie for opdræt af kinesiske dværgvagtler.

Kanarier:

Sv. A. Nielsen, Assens: Odense Fugleforenings æorespræmie og 1. præmie for røde kanarier 89 og 87 point.

Frode Nielsen: F.F.F.s sølvmedalje og 1. præmie for orange, 89 point.

L. P. Hansen: 2. præmie for rosa, 87 point.

Karlo Jørgensen: 3. præmie for orange, 87 point.

Sv. E. Christensen: 3. præmie for gul oragne, 86 point.

Undulater:

J. P. Lindegaard: Dommernes æorespræmie for normalf. blå m. gul maske, 92 point. 2. præmie for lutino.

Peder Pedersen: 1. præmie for lutino.

Bent Pedersen: 3. præmie for grønbroget, 87 point.

Arne Hestnes: 3 pr;æmie for grå opalin, gulh. 87 point.

Papegøjer og parakitter:

J. P. Lindegaard: Dæhnfeldts æorespræmie for opdræt af blåryggede spurvepapegøjer.

Benny Levin: 1. præmie for opdræt af nymfeparakitter.

Fru Ida Winther Hansen: 2. pr. for sang- og nymfeparakitter.

Jubilæumsfesten den 28. nov. blev afholdt i Næsbyhovedskoven. Der deltog ca. et halvt hundrede medlemmer og vi morede os dejligt. indtil vi blev smidt ud kl. 1 (restaurationen lukkede).

*

Det årlige andespil afholdt vi den 14. december på Industripalæet. Det var vellykket, det gav gode penge i foreningens kasse.

*

Møde.

1. mødeaften i det nye år bliver tirsdag den 11. januar, nærmere herom senere.

Sekretæren.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer H. C. Chistensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Heman Chistensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 61, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char
Kontingent: 5 Kr. aarlig.

Formanden indledte med at byde de fremmødte velkommen og oplyste, at mødet var tænkt som diskussionsmøde over emnerne: røde kanarier samt udstillingsbure, og rettede en særlig velkomst til d'herrer S. E. Poulsen, Kastrup, og vognmand L. P. Hansen, Odense, der begge havde medbragt materiale, der interesseret blev studeret af medlemmerne og gav anledning til megen lødig og udbytterig fuglesnak. Vort nu moderniserede mødelokale var fyldt til sidste plads.

Næste møde: Tirsdag den 4. januar 1954. Program: »Vi bedømmer en rød kanarie«, med efterfølgende diskussion herom af anerkendt dommer.

Studiekreds: Vi henleder medlemmernes opmærksomhed på, at der kort efter nytår påbegyndes en studiekreds i bygning af udstillings- og hækkebure. Tilmelding hos kassereren Ernst Petersen, Molbechsvej 16, Valby 1883 x.

Udstilling: Københavns Kanarie Klubs årlige kåringsskue afholdes i dagene d. 21. til og med den 23. januar 1955 i det kongelige danske Haveselskabets Have. Det er lykkedes bestyrelsen at sikre sig havens thesalon, der hvad varme- og lysforhold angår, sikkert er byens bedste til formålet i vinterhalvåret. Anmeldelsesblanketter med proportioner bedes rekvireret hos formandn K. Johansen, Hambrosgade 19. Lørdag d. 8. januar er absolut sidste frist for tilmelding.

På kåringsskuet kan alle kanarie-harzer-opdrættere deltage uanset forening i åben klasse. Klubbens egne medlemmer konkurrerer i opdrætterklasse. Foruden Klubbens sædvanlige præmier er der denne gang udsat specielle præmier for farverne gul, hvid og almindelig grøn.

Bestyrelsen.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Købes 1,0 Kapuziner kanarie bastard, 1. generation, fuglen må være garanteret frugtbar, trukket på en dobbeltorange kanarie. C. J. **Andersen,** Stenhøj pr. Frederikshavn, tlf. Stenhøj 35.

Købes 1,1 ringastrilder (fint par), byttes med nymfeparakitter — røde kardinaler — kontanter vedlægges. **Kai Nielsen,** Frederiksborgvej 68, taga 6132 — ægir 1220.

Sælges 1,1 grå zebrafinker, 1,1 Mozambiksiskener, 1,1 orangekindede astrilder, 1,1 gråastrilder, 1,1 tigerfinker, 1,1 sommerfuglefinker, 1,1 amaranter. Byttes eventuelt med et par undulater. **H. Lauritzen,** Slien 4, 4. tlf. vester 9669 v.

Sælges: Brogede undulater fra 1954, eventuelt byttes med et par sangparakitter fra 1954 eller 1,0 sorthovedet dværgpapegøje fra 1954. **Helge Thomsen,** Ll. Ubberud, Holmstrup, Fyn.

Købes: 0,1 spidshalet bæltefinke, 0,1 mågefinke, rød (ikke broget).

Sælges: 1,1 muskatfinker kr. 12,00. **Aage Sloth Jørgensen,** Buddingevej 244 A, 1. th. Søborg.

Købes: 0,1 eller 0,2 Bob White vagtler. **Albrecht-Møller,** Christen Kolds Alle 1, Kastrup, tlf. 50 03 78.

Sælges: Ægte skolede harzerfugle. **Hans Nygaard,** Guldbergs Have 13, st. bolig 98, tlf. nora 1279 u.

Sælges: Spidshalede bæltefinker eller byttes med kinesiske dværgvagtler. **Bæk,** Istedgade 44, 4. th., tfl. vester 9055 y.

Sælges: Prima rosa og røde kanarier, eventuelt byttes med 1,0 hvid kanarie. **E. A. Johnsen,** Lyngbyvej 313, Hellerup. Gentofte 3913. Aften: Gentofte 6056.

Købes: 1,0 hvid kanarie, eller 1,1 hvid kanarie. Tilbud til bladets redaktion, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

DRIFTSREGNSKAB

FOR

„FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

fra 1. oktober 1953 — 30. september 1954

			Indtægt	*Udgift*
Beholdning pr. 1. oktober 1953			2.433,15	
Kontingenter			5.735,00	
Udlejning af bure			98,00	
Indvundne renter			20,08	
Salg af kanariefugle			200,00	
Indkommet ved møderne		1.597,25		
Lokaleleje	700,00			
Annoncer	50,91			
Foredragsholdere	384,50			
Køb af fugle	890,75			
Leje af kino & bancoplader	34,00	2.060,16		462,91
Bladet »Stuefuglene«:				
Trykning	3.030,00			
Clicheer	368,40			
Farvetavler	145,32			
Avispostkontoret	614,89			
Kuverter	34,70			
Diverse	27,24	4.220,55		
Salg af gamle årgange	375,00			
Indkommet for annoncer	626,00	1.001,00		3.219,55
Porto				223,58
Tryksager				248,00
Materialeopbevaring & transp. af bure				82,13
Gaver				194,45
Møder				82,95
Bibliotek				125,00
Beholdning pr. 1. oktober 1953				2.433,15
Driftsoverskud				1.414,51
			8.486,23	8.486,23

STATUS

	Aktiver	Passiver
Kontant beholdning	5,00	
Indestående på giro	5,00	
Indestående i bank	3.837,66	
Udstillingsmaterialer	500,00	
Pokaler	200,00	
Bibliotek	125,00	
Billetter til Zoo + emblemer	74,25	
Foreningens samlede aktiver pr. 30. september 1954 ...		4.746,91
	4.746,91	4.746,91

KAPITAL-KONTO

Beholdning pr. 1. oktober 1953	2.433,15	
Beholdning pr. 30. september 1954		3.847,66
Formueforøgelse	1.414,51	
	3.847,66	3.847,66

Nyrevideret 14. december 1954.

E. A. Johnsen. *C. F. Cornelius,* kasserer. *Jean Hansen*

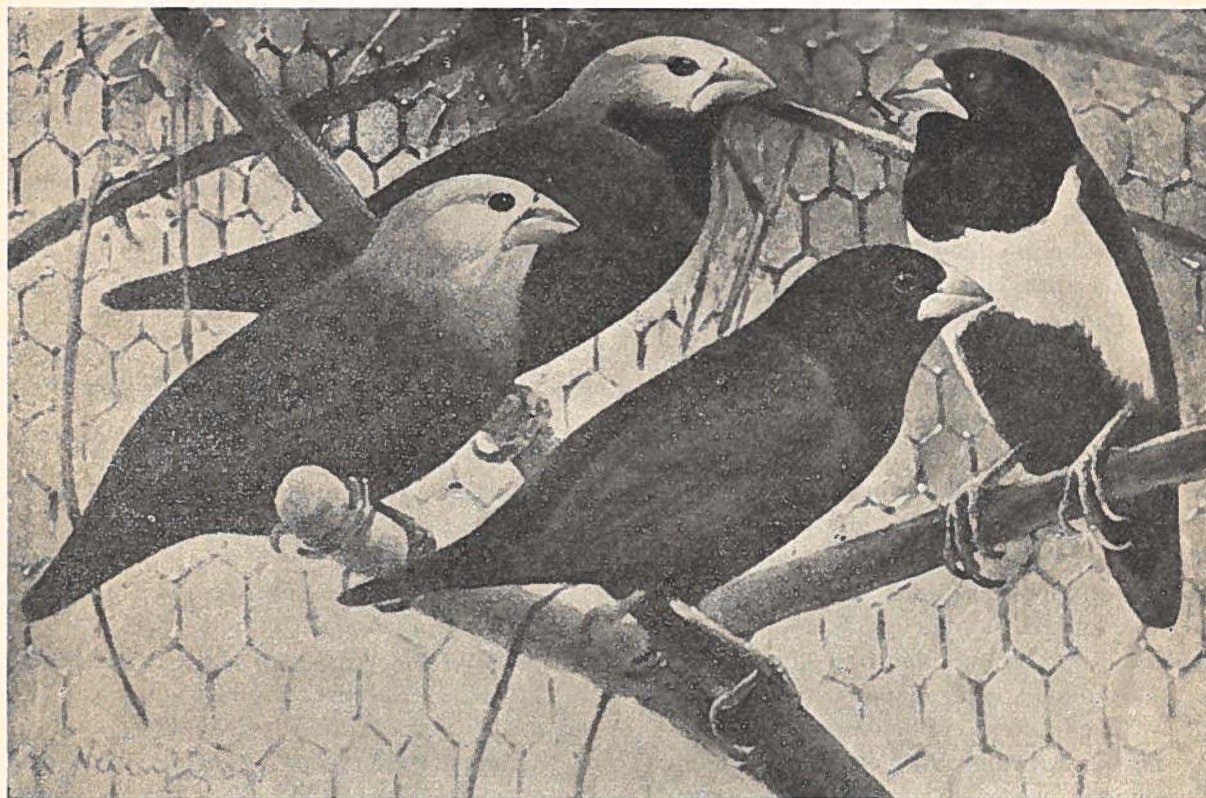
Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

30. Aargang FEBRUAR 1955

BASTARDOPDRÆT 2. Generation

Sortstrubet Nonne
(Munia ferruginosa)
Hvidhovedet Nonne
(Munia maja)

Trefarvet Nonne
(Munia malacca)
Sorthovedet Nonne
(Munia atricapilla)

Da jeg efter at have læst nogle artikler dels fra Politiken, dels fra »Fugleliebhaveren« og hørt forskellige udtalelser om mit opdræt af sorthovedet nonne × mågefinke, kunne jeg tænke mig, at en redegørelse af mig ville have interesse.

For at begynde med bastarderne. Sorthovedet nonne × Mågefinke, som vel en del så på F.F.F.s sidste udstilling, betegnet meget smukke fugle«, kan oplyses, at fuglene er opdrættet af murermester Stumpe i 1952, antageligt ved en tilfældighed. Forældrene: *han:* sorthovedet nonne, *hun:* sort mågefinke, fik et kuld unger. Ungerne ligner meget den sorthovede nonne, hoved og hals mere brunsort — ryg, hale og vinger mørkebrune — siderne glansfuld rustbrun m. lyse pletter — bugen sort m. regelmæssige hvide stænk — undergump nærmest sort — næb stålgråt — løb gråsort, de sorte og brune far-

ver ualmindeligt harmonisk afpasset. Disse fugle blev overtaget af hr. Ronck, Charlottenlund, hvor jeg så dem i sommeren 1953. Jeg kendte ikke arten, fik at vide, hvad det var, og begyndte at tænke. Disse fugle, der i typen er så lig mågefingen (bronzefinken) må have en lillebitte chance for videreavl og frugtbarhed (som bekendt regnes bastarder i næsten alle tilfælde for sterile). Jeg bestemte mig til at købe, spurgte på pris, men fuglene var ikke til salg. Jeg bad om evt. at låne 1—2, og da Ronck havde samme opfattelse som jeg, fik jeg alle fuglene med hjem. Det var i august 1953, jeg blev hurtigt klar over, at det var 1 han og 4 hunner. Hannen var meget agressiv og prøvede i perioder to af hunnerne, men uden resultat. Derfor forsøgte jeg med mågefinkehun. Hannen og en sort mågefinkehun blev sat sammen, naturligvis i separatbur, de byggede en stor kurverede, hunnen lagde æg, og 12 dage efter lå en død unge på bunden af buret, i løbet af de næste par dage blev endnu 3 unger kastet ud af reden. Det var jo kedeligt, men jeg havde nu beviset for, at hannen var frugtbar, altså var der grundlag at arbejde videre på. Næste kuld på 3 unger blev også kastet ud. Fuglene fik nu ro en tid og i april 1954 igen sat sammen i samme bur med samme rede ophængt på samme måde. Fuglene gik i hæk med det samme, der blev lagt æg, ruget, og en måned efter var der tre udfløjne unger. Ungedragten er lignende muskatfinkens, måske lidt mere brunlig, næbbet brunt. Udfarvningen varer en 6—8 uger. Ungerne blev forholdsvis ens, men nærmer sig i farven den sorte mågefinke, dog er det mørke mere sort og afgrænsningerne skarpere. Jeg fik igen i juli et kuld på 4 unger og er altså nu i besiddelse af 7 stk. = 5,2 sorth. nonne × mågefinke. Disse skal nu prøves på forsk. måder. Bastardhunnerne er i mellemtiden prøvet med mågefinkehanner, men endnu uden resultat.

Med hvilket formål osv.? Ja, formålet var i første række at konstatere, om bastarden var frugtbar, det var i det mindste een af dem, og så er der jo flere mulighede, blodfornyelse, evt. anden mågefinkefarve, ja måske en helt ny fugleart. Så vidt jeg kan se, er det et ret enestående resultat, jeg har kun hørt om et lignende i Sverige. Kombinationen broncefinken × mågefinke mener jeg er mere li-

getil, da mågefinken jo er opkommet af broncefinken. Efter resultatet her hos mig skulle der jo være mulighed for frugtbare individer ved kombination f. eks. af nonne — broncefinke, evt. skadefinke, og dermed også en teoretisk mulighed for at nye arter kunne opstå i naturen.

Valby, 12. dec. 1954. *Im. Nielsen.*

Mine Delutes-kanarier

I efteråret 1953 modtog jeg som gave fra Holland 2 orange kanarier samt en han, som i Holland blev kaldt agatrød, jeg ville foretrække at kalde den orangegrøn, men med arvelighed for delutes, og dette viste sig synligt ved, at den på ryggen samt i slagfjerene havde den grå farve, sandsynligvis var det en meget mørk orangegrøn delutes.

Denne han parrede jeg heldigvis med 3 hunner, for jeg mistede den allerede i fældningen. Det var den eneste, som døde, og besætningen var på det tidspunkt 143 stykker. Dens sygdomssymptomer var, meget stærke åndedrætsbesværligheder, trods anvendelse af overmangansurt kali i drikkevandet 2 gange daglig; jeg har tidligere med held anvendt det i friluftsvoliere, her brugte jeg kun så meget, der kan ligge på en knivspids, men det var håbløst, formodentlig var det klimaforandring eller rejsen, det var koldt, da jeg modtog den, og den var utilpas flere overgange, derfor satte jeg den som nævnt til tre hunner.

Den første, en rosa hun, der gav 3 unger, som blev ringede med fast ring, en ting, jeg

aldrig forsømmer, idet jeg ikke mener man uden denne kontrol har orden i sit opdræt; af disse blev to brogede med grå fjer på ryggen ligesom faderen, den ene heraf havde en sjælden dyb rød farve på brystet, disse to fugle overlod jeg til en god ven, medens jeg beholdt den tredie, en rødbrun delutes, idet den bar farven tydeligt, jeg mener også der fandtes isabel i den, idet den havde røde øjne som unge. — Jeg håber at kunne anvende denne fugl til at forbedre farven hos mine orange kanarier. Jeg tror nemlig ikke, vi kan nå videre med den røde farve end vi er i øjeblikket, uden at ændre bundfarven, man har jo prøvet mange kombinationer, rød × rosa, rød × rød, rød × orange samt rød × pirolgul og omvendt. Jeg har den opfattelse, at vi skal andre veje, og her venter jeg svaret: delutes, dog har jeg ikke arbejdet nok med disse fugle til med sikkerhed at kunne anvise vej. — Alle de nævnte fugle var hunner.

Den anden hun jeg havde sat til den importerede han, var en sølv isabel, der også gav 3 unger. 23/5, men her var tre forskellige farver, hvilket så morsomt ud, da de lå i reden, en meget fin ensfarvet blå han, den anden orange isabel, han, disse to viser ikke noget tegn på delutes (det skulle jo også kun kunne overføres synligt på hunner), om de har det skjult, kan jeg først fastslå ved kontrolparringer til sommer.

Den tredie var en hun, meget sjælden i farven, og den så ud som en sølv isabel delutes, altså meget lysere end alm isabel og mere sart og ren.

Den tredie parring var med en rød hun, der den 28. juni fik en unge, da parringen foregik, var hannen allerede begyndt fældningen, der resulterede i dens tragiske død, formodentlig var dette årsagen til, at kun eet æg var befrugtet. Denne unge blev en han, oraggegrøn broget uden synlig delutes — disse fugle, som altså er halvsøskende, vil jeg forsøge at parre sammen i forskellige kombinationer. Det var jo et minus, at den gamle han døde, den skulle ellers have været parret med sine to delutes døtre. — For mig er sporten at forsøge så mange muligheder som gørligt, for at prøve at få nye farver frem.

Jeg ville også gerne være med til at animere interessen og sportsånden hos andre kanarieopdrættere ligesom i Holland og England.

Til slut vil jeg gerne efterlyse en standard for typen på den danske kanarie i lighed med hvad man har på alle de udenlandske racer, og jeg henstiller til bestyrelsen at tage dette op. — Iøvrigt håber jeg, at dette giver anledning til flere indlæg.

Willy Chr. Andersen, Horsens.

Stop tyven!

Da jeg nu flere gange i bladet har set denne overskrift med efterfølgende advarsler, tænker jeg på min fars tid som »brevduemand« — og mener, at hans metode fra dengang kan bruges også med vore små venner, da den er ganske smertefri. Midlet er ganske simpelt, men forudsætter selvfølgelig, at det gentages efter fældning.

Man tager et **gummistempel** og stempler sit navn **under vingerne** (selvfølgelig i god tid før en udstilling af hensyn til fjerdragten). Kan dette måske ikke helt få evt. tyveknægte til at holde fingrene væk, kan det i bedste fald give dem en del betænkeligheder — måske ved tilfælde føre til opklaring, hvem ved? Min far fik flere gange sine duer sendt efter adr., når en høg f. eks. havde været på færde, eller en jæger ved en fejltagelse havde skudt på dem.

Med sportslig hilsen.

F. Dyring Jensen.

Hvad vil De svare?

Til fem af vore kendte fuglevenner blev kort før udstillingen stillet nedenstaaende spørgsmål, dette var optrykt i vort katalog, men dette blev meget hurtigt udsolgt i år, og på flere opfordringer bringer vi derfor spørgsmål og svar her i bladet. Når man har læst det, kan man jo passende overveje, hvad man selv ville have svaret, alt det som er omtalt angår jo os alle.

Red.

Vi braser lige ind i et L'homber-selskab, får fat i hr. Hørring-Nielsen, og vi spørger: »Hvorfor holder De fugle?«

»Fordi jeg ka' li' det.«

»Hvorlænge har De interesseret Dem for den sport?«

»Fra jeg var ca. 10 år, det begyndte med kana-

riefugle, undulater og bedre tropefugle, — så holdt jeg op, fik hund, men så døde den — og gammel kærlighed o.s.v.«

»Hvad har De ud af Deres hobby?«

»Ja, økonomisk naturligvis intet, men jeg har glæden ved fuglenes pragt, og det er mig en fryd at se de små familiers smukke liv.«

»Hvor meget har De?«

»Ja, for tiden kun to bure.«

»Føler De aldrig besvær derved?«

»Ikke spor. Jeg tænker endda stærkt på at udvide, her i min villa er god plads, både loft og kælder.«

»Hvis De nu måtte ønske?«

»Ja tak. Et par gode agapornis fischeri.«

I en sirlig lejlighed på Frederikssundvej overrasker vi frk. Dünweber. Her er bure allevegne: dagligstuen, soveværelse, endog i badeværelse er anbragt bure med skønne, velplejede fugle. Her er 32 bure, nogle over 1 meter i diameter. Frk. Dünweber, der har enerverende kontorarbejde til daglig, svarer på vort første spørgsmål: »Hvorfor holde De fugle?«

»Ja, hvorfor? Hvorfor? Ja, jeg kan lide fugle.«

»Hvornår begyndte De?«

»Ja, det har varet hele livet. Min mor fortæller, at der sad en kanariefugl på min vugge — så man kan næsten sige, at jeg fik den hobby i vuggegave.«

»Hvad har De ud af Deres fugle?«

»Ja, i penge intet; men det at beskæftige sig med dem, virker afledende og fængsler, deres individuelle præg og vaner er meget interessante.«

»Virker så mange bure ikke til tider besværlig?«

»Jo'e, det kan det jo gøre. Men jeg fortsætter, for jeg føler mit ansvar overfor dyrene, og det er min opgave at give dem de allerbedste levevilkår.«

»Hvad er Deres ønske?«

»Ja, en rødhovedet goulds amandine han. — Åh ja, og så har jeg en tornastrild han, som har mistet både kone og børn — man kan ligefrem se den sørger, når den ser alle de andre have mage, rede og familieliv!«

Ude på Castbergvej, der ligger afsides, men op til karreer med mange børn, træffer vi gartner Im. Nielsen. Han er i haven, hvor hans helligdom er et lille udhus, det er dværgpapegøjer, zebrafinker og bastardopdræt, hr Nielsen har samlet sig om.

»Hvorfor holder De fugle?«

»Ja, det interesserer og morer mig.«

»Hvor længe har det stået på?«

»Ja, det er egentlig mærkeligt. Som ungt menneske var jeg jo omkring i lære og kunne ikke holde fugle, men da jeg var udlært kom jeg en dag, som så ofte før, op til min moster, og hun var en stor fugleven. Da vi havde talt lidt sammen, sagde hun: Kunne du forresten ikke også tænke dig at holde fugle? — Jeg trak lidt på mit jo. — Jamen så skal du sandelig også have et par zebrafinker. Jeg fik bur, frø, fugle og min mosters råd og velsignelse, og det har ikke været forgæves!«

»Hvad har De så ud af det?«

»Ja, det er ikke nogen fortjeneste, men jeg slapper af ved det; jeg har en halv snes bure og volierer.«

»Hvorledes? — Jeg ser, De har børn, har de også interesse i fugle?«

»Ja, ja, min store pige har selv fugle.«

»Er det aldrig besværligt?«

»Nej, egentlig ikke, men under krigen måtte jeg en tid give op. Jeg vil altid vide, hvad mine fugle får, og da vi fik alle fodererstatningerne, hvoraf flere var helt værdiløse, standsede jeg alt opdræt. De kår kan jeg ikke byde mine små venner.« — Gennem en tremme i hegnet har en lille fyr fået øje på papegøjerne, straks er der en hel flok, de hujer og skriger — og fuglene flyver forskrækket op!

»Ja, det er af uvidenhed, ikke ondskab, at de skræmmer dyrene.«

»Har De til slut et ønske?«

»Ja, jeg ville gerne have opdræt af mine mohrenkopf papegøjer!«

Så kigger vi indenfor i Gl. Kongens Bryghus. Søren Weis Abildholt står der på døren. — Åh, det er skuespilleren fra Det kgl. teater. — Mon det går? — Vi prøver.

Herren kommer først. »Mon vi træffer Deres frue?« — Et øjeblik efter har vi fru Jytte.

»Hvorfor holder De fugle?«

»Ja. Jo det er fordi jeg elsker dyr.«

»Hvor længe har de haft den interesse?«

»Ja, det har jeg haft fra jeg var en lillebitte

en.«

»Hvad har De så ud af det?«

»Ja, overskud bliver der jo ikke, men jeg fryder mig over det lille stykke natur, instinkterne og dyrepsykologien har altid haft vor interesse.«

»*Vor!* siger De, har Deres mand også fugleinteresse?«

»Ja, og børnene. — Nu er vi i færd med at bygge på vores grund, og her skal vi have en rigtig voliere.«

»Er det ikke besværligt med hjem og børn, at passe så mange pensionærer?«

»Jo, ærlig talt, kan det være svært; men så ser jeg det som en kær pligt og så går det, — det sværeste er at skille sig af med nogen lille fugl, man har haft, de bliver næsten en del af en selv, man har delt de små væseners sorger og glæder, — jo det er svært!«

»Hvad ønsker De så?«

»Ja, for mig selv et par ynglevillige sivastrilder. Ja, også, at alle, der har fugle, vil gøre sig mere umage med at finde det, den enkelte fugleart skal have. Jeg synes gennemgående fugleholdere fodrer for dårligt.«

Fra biblioteket lyder med patos Kaalunds udødelige digt: »Det er det herligste tidsfordriv — at agte på dyrenes færden og liv!«

Ude i Skodsborg på en afsides villavej træffer vi hr. automobilhandler Husted. Vi modtages ved havelågen, der bærer skiltet »Hunden bider«, af en glubsk schæferhund. Vi respekterer skiltet og har ringet i forvejen. Hunden kaldes tilbage og vi kommer ind. — Og med alle fugletyverierne in mente siger hr. Husted: »Ja, det er nu min forsikring, og De kan stole på, at den dækker den, den der forcerer her, bliver splittet.«

I haven er flere volierer med fugle, parvis, en med schamadrosler og brillefugle, en med grå jaco, en med parakitter, en med tropefugle, en med dværgpapegøjer og endelig to bure med amazone og mohrenkopf.

»Hvorfor holder De fugle?«

»Ak, fra jeg var en lille bitte en har jeg holdt af dyr. Min mor havde fugle og min søn, som lige er blevet gift, sagde forleden at han også ville have fugle.«

»Hvad har De ud af det?«

»Jeg slapper af, jeg kan sidde i min have og glæde mig ved at betragte fuglenes liv, reder, unger, sang, leg, farver — og det er det allerbedste jeg ved.«

»Er det aldrig besværligt?«

»Ak nej. Søndage går jeg hele dagen om mine dyr, det er min lyst, og min hustru elsker også dyr, lidt frø på gulvet det går, men melorme er hun ikke så glad ved, men ellers ... Det værste er i min ferie, når vi skal ud at rejse og skal have fremmede til at passe dem.«

»Nej«, siger fruen, »der er ingen, som kan gøre det godt nok til min mand.«

»Nej, jeg tænker altid på dyrene.«

Hans ønske er næste sommer unger af grå jaco, schamadroslerne eller brillefuglene.

Opdræt af melorme

Melorme-opdræt bør have en særlig omtale, blandt andet for at korrigere enkelte gængse misforståelser.

Tenebrio molitor er en bille, der optræder som skadedyr, særlig i hvedeklid. Kun i kliddet kan den finde næring, idet hverken billen eller larven, **melormen,** kan gennemgnave skallen på en hel hvede. Før meneskene malede kornet, må man antage, at den levede i fuglereder, idet den er ret almindelig i spurvereder og på dueslag.

Melormen som foder tåles nu ikke lige godt af alle fugle. Således tåler fugle, der sluger ormene hele, ikke så godt dens hårde kitin af for mange orme på en gang.

Til disse dyr er det bedst at finde orm, der lige har skiftet ham, og som kendes på deres langt lysere hvidlige farve. Kitinen er hos disse orm endnu ikke stivnet og hård.

Melormehækken indrettes i en trækasse med skydelåg, kassen må være beklædt med glas eller zink indvendig, i låget en udskæring med trådtvist. Træ er i modsætning til metal en dårlig varmeleder, isolerer altså godt. Den varme ormene frembringer i kassen, gør denne varmere end dens omgivelser. Består derfor kassen af metal alene, en gammel kiksdåse f. eks., fortætter vanddampene sig på kassens sider, som man om vinteren ser vanddampe fortætte sig på indersiden af den opvarmede stues ydervinduer af glas, der også er en god varmeleder. Klidet bliver derfor på visse steder så fugtigt, at der bliver livsbetingelser for mi-

der, og man kan så lige så godt hælde hele herligheden ud.

Oven på klidet lægges et godt lag avispapir, idet man river en avis over i fire dele og lægger de fire bunker ovenpå hinanden. På avispapiret lægges overskårne gulerødder. Kassen befolkes med orm, som efterhånden forpupper sig, hurtigst om foråret og på forsommeren.

Efter ca. 3 ugers forløb bryder billerne ud af puppehylsteret og efter parringen lægger de æg direkte i klidet. En uge derpå kan man se klidet vrimle med ganske små orm, hvis temperaturen da er gunstig.

Det må frarådes at anbringe andet end klid, papir og gulerod (eventuelt rå kartoffel) i hækken, navnlig ikke døde dyr og heller ikke klude. Uldne klude samler møl og andre er ingen nytte til.

Rasp er dog et godt tilskudsfoder.

Ormenes arbejden i hækken lagdeler indholdet efter bestanddelenes vægt, og hækken kommer derved til at bestå af fire lag under papiret med gulerod. Øverst ormenes brune afskudte hamme, hvor imellem man ser de hvide pupper. Så kommer de proteinholdige klidskaller og under disse melet. Under melet kommer vi til hækkens nederste lag, der minder om fint sand. Det er melormenes kiselholdige ekskrementer, der er hækkens tungeste bestanddele. I overkanten af dette lag, altså lige under melet befinder de fleste orme sig, muligvis fordi åndedrættet ikke hæmmes særligt af det løse og sandagtige ekskrementlag.

Skal man bruge en del melorme på en gang, er det rarest at få dem ud portionsvis og helst så rene som muligt, uden at skulle ryste og blæse. De store klidskaller skal jo i hvert fald blæses fra, om man ikke har en anden metode.

Rene orm får man ved at tage avispapiret op og ryste det over en skål, de fugtige gulerodsstykker lokker ormene til i massevis.

Før krigen så forfatteren under et studieophold ved Berlinerakvariet metoden anvendt med held, idet man bagefter sorterede orme i flere størrelser, ved at lade dem passere perforerede jernplader med huller af forskellig diameter.

Der er ikke lige meget gang i opdrættet til alle tider af året. Flest orm er der hen på eftersommeren, mange store og masser af små i september, samtidig dør billerne ud.

I stuevarmen forpupper de fleste orm, der nu er vokset til uden at nye er født, sig i løbet af februar og marts måned, der derfor bliver en knap tid på orm, en knaphed der først afhjælpes hen på eftersommeren, idet billernes parringstid er juni—juli.

Navnlig hen på sensommeren må man jævnlig undersøge, om klidlaget aftager synligt, mens ekskrementlaget stiger, og sørge for påfyldning af frisk klid. En myte må i denne forbindelse aflives. Man skal ikke være bange for at rode i og undersøge sin melormehæk, det hemmer ikke produktionen.

Tropehuset's melormefabrik havde før sidste krig ofte 10 tons klid liggende til melormeproduktionen med USA-eksport for øje.

Af og til, når en koli på 25—50 kg skulle afgå, lod man det halve lager passere blæse- og rystemaskine. Efter rensningen kom klid med påsiddende æg, biller og pupper tilbage i kasserne, der snart atter vrimlede, med småorm og vel at mærke ikke i mindre grad end i de urørte kasser.

Man tilsætter jævnlig frisk klid og bør have to, helst tre hække igang. Så snart man finder pupper i den først anlagte hæk og ekskrementlaget er ca. det halve indhold, forsyner man en ny kasse med klid, biller, pupper og orm i alle størrelser.

Så snart man kan tage af denne kasse, sætter man kasse nr. 1 i kælderen. Ekskrementlaget danner et godt dræn, så den fugtigere kælderluft skader ikke, som ved en frisk anlagt kasse.

Efter nytår, hvor det altid kniber med melorme, er det rart at kunne tage kælderkassen op i varmen, ormene, der har ligget i dvale, vågner af denne og vokser snart til. På denne måde kommer man over den på dette tidspunkt ofte indtrædende knaphed på foderorm.

H. Verner-Lassen.

Hvis bladet udebliver, bedes De venligst reklamere til postvæsenet. Flytning bedes også anmeldt til postvæsenet.

Forretningsføreren.

Kanarie- og undulat
kåringsskuet 1955

K.K.K. har sammen med D.U.K. afholdt et kåringsskue i kgl. Haveselskabs Haves tesalon, og den lyse og venlige salon var fuldt pakket med fugle; vi mangler stadig et rigtigt udstillingslokale til en fornuftig pris.

Det var morsomt at se den gode tilslutning, der var en del gode kanarier og af en enkelt udstiller undulater langt over det øvrige. Der var flere fremragende sangere blandt Harzerne, hvis lille samling foruden de gamle støtter rummede et par nye navne.

Egentlig gennemgang og præmieliste har vi tilsagn om at få til næste nummer.

»Kapuziner«.

Det forlyder at der hos grosserer Svendsen i Odense, er lykkedes opdræt af brillefugle.

*

Herr Hirthe har i år haft opdræt af Dværgara.

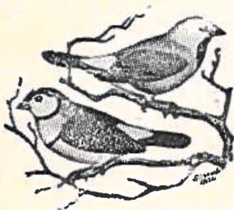
*

Den næsten gule Agapornis fischeri, som vistes på udstillingen i Roskilde, stammer ad omveje fra Hr. N. P. Larsen, Roskilde.

*

Den fremragende tegner af standardbillederne af hønse- og dueracerne kunstmaler E. Bilvig er afgået ved døden i en alder af 70 år.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. F. Cornelius; Strandgade 46, AM 4359 y.
Sekretær: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Torsdag den 10. februar kl. 20 i kgl. Haveselskabs Have (Thesalonen), Frederiksberg Runddel I, vil forme sig som en salonpassiar mellem redaktøren og hr. laborant H. Verner-Lassen om emnet: »Hvad er en Demorphic? — og lidt om farver!«

Til dette møde indbydes alle interesserede og specielt kanarieklubbens medlemmer.

Efter mødet: Bancospil. Køb og salgsbog samt spørgekasse.

Agiter for tilslutning til denne lovende aften.

Bestyrelsen.

Ordinær generalforsamling

afholdtes den 13. januar 1955 i Thesalonen i Haveselskabets Have.

Dagsorden: Regnskabet 1953—54.

Formanden bød velkommen og bad om forslag til en dirigent.

Valgt blev hr. blikkenslagermester Olsen.

Dirigenten takkede for valget, hvorpå han konstaterede, at generalforsamlingen var lovligt indvarslet.

Efter at sekretæren havde oplæst referatet vedr. regnskabet fra den ordinære generalforsamling, udspandt de sig en livlig diskussion om det nu forelagte regnskab.

Kassereren redegjorde nærmere for enkelte poster i regnskabet og oplæste revisionsprotokollen.

Da diskussionen stadig fortsatte, foreslog dirigenten, at man satte regnskabets godkendelse under afstemning. Dette vedtog man, og afstemningen gav til resultat, at regnskabet godkendtes.

Dirigenten sluttede derpå generalforsamlingen.

Efter en kort kaffepause gik man over til at drøfte emnet: Bastardopdræt.

D'herrer Rich. Buch, G. Ronck og W. Holm indledte, hvorefter man fik en livlig diskussion om dette emne.

Efter diskussionen var der lige tid til et bancospil. Der spilledes om båndfinker, kanarier, mågefinker og spidsh. bæltefinker.

Til slut købs- og salgsbogen.

Sekretæren.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Middelfartsvej 126, Bolbro.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Formanden bød aftenens foredragsholder, hr. Gunni Nielsen, Roskilde, samt de ca. 50 fremmødte velkommen. Af hensyn til fore-

dragsholderen havde vi ændret mødedatoen fra den 11. til den 13. januar. Gunni Nielsen fortalte os om sit opdræt af tropefugle i sidste sæson, og det var et temmelig imponerende resultat, han havde fået. Vi fik også en del gode råd med hensyn til pasning, fodring etc. af tropefugle.

Derefter uddeltes præmien fra udstillingen i november 1954, og i kaffepausen bortloddedes tigerfinker, grisbleu og sommerfuglefinker.

Tirsdag den 8. februar 1955 kl. 20 på Industripalæet: Fuglespil.

Vi har tænkt en gang imellem at afholde et fuglespil, for at medlemmerne på en billig og fornøjelig måde kan komme i besiddelse af gode og værdifulde fugle. Seddelprisen bliver lav. Til denne mødeaftcn har vi indkøbt 1,1 sivastrild, 1,1 maskebæltefinke, 1,1 spidshalet bæltefinke, 2 nymfeparakitter, unger 1954 og 5 par tropefugle.

Vi håber medlemmerne møder talrigt op, så vi kan få en hyggelig fugleaften ud af det. Til dette, som til alle vore møder, er jo både konen og evt. interessere venner velkomne.

Sekretæren.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.
Kasserer H. C. Chistensen, Ndr. Fasanv. 134 F. Godth. 407 y.
Næstformand: Heman Chistensen, Yrsavej, F.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char
Kontingent 5 Kr. aarlig.

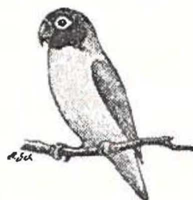
På mødet den 4. januar kunne bestyrelsen glæde sig over en næsten overvældende tilslutning. Aftenens program: »Vi bedømmer en rød kanarie« var åbenbart en sikker publikumstræffer. Efter de uddelte pointkort var udfyldt af medlemmerne, blev fuglen kritisk gennemgået af hr. Ronck, dens fordele og mangler gjort op og forklaret ved demonstration, og den bedste bedømmelse blev honoreret med fuglen.

Herefter havde hr. Ryder Tønnesen ordet med en række interessante nyheder og citater fra udnlandske fugleblade. Flere medlemmer har udtalt ønsket om en studiekreds for de særligt interesserede. Hr. Ernst Petersen svarede hertil, at klubben endnu ikke var større, end at hvert møde kunne forme sig som et studiekredsmøde, hvad bestyrelsen også tog i betragtning ved mødernes tilrettelægning. Der var derfor ikke grund til at tage medlemmernes tid til en særlig kanarie-studiekreds, der måtte anses for overflødig. Derimod startes en studiekreds for de medlemmer, der måtte være speciel interesseret i hække- og udstillingsbure, hvortil kassereren modtog indmeldelse.

Næste møde afholdes tirsdag den 8. februar i kgl. Haveselskabs Have kl. 20.

Gennemgang af udstillingen af d'hr. dommere. Præmieuddeling, bancospil, diskussion.

Bestyrelsen.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 5,10 kanarier lysorange, samt 2,2 gul med mørk top, alle ungfugle fra foråret 1954. Svarporto. **Magnus Nielsen,** Højskole Alle 29, Kastrup.

Sælges: 0,3 hvide zebrafinker og 1,0 spidshalede bæltefinker, alle fra 54, eller byttes med 1,0 hvid zebrafinke og 1,1 lille kubafinke. **Aage Slot Jørgensen,** Buddingevej 224 A, 1. Tlf. SØ 8688.

Sælges: 10,15 ægte harzer kanariefugle med dybe og bløde toner, 2 fugle med kåringskort. **P. Clausen,** Løjt Kirkeby, Sønderjylland.

Sælges: 1,1 nymfeparakit, 1,0 rødhovedet dværgpapegøje eller byttes med risfugle, eventuelt hvide og brogede zebrafinker, hvide mågefinker, 1,0 nymfeparakit ønskes byttet med 0,1 do. **Chr. Rasmussen,** Stationsvej, Harndrp,Fyn

Købes: 0,3 renhvide kanarier, 1,0 ung renhvid risfugl, 1,0 agapornis personata. **V. Andersen** Solvej 3, Helsingør.

Købes: 1,1 spidshalet bæltefinke samt 1,0 diamantfinke.

Sælges: 1,0 Bob white vagtel, 3,3 gule kanariefugle. **A. Pedersen,** Østre Paradisvej 51, Holte. Tlf. Holte 1329.

Sælges: Undulater albino, lutino og normalf. himmelblå. **Albrecht Møller,** Chr. Kolds Alle 1, Kastrup.

Købes: 0.1 agapornis pularis **Albrecht Møller.**

Sælges: Et stort flyvebur til at skille ad, meget billigt. **Bladets redaktion.**

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

30. Aargang MARTS 1955

OPDRÆT AF BRILLEFUGLE

Zosterops palbebrosa (Temm.)

Gulkindet Brillefugl
Zosterops erythropleura (Swinh.)
Ganges- eller Kinesisk Brillefugl
Zosterops palbebrosa (Tem.)
Japansk Brillefugl
Zosterops japonica (Tem.)

Brillefuglenes geografiske udbredelse strækker sig over Afrika, Asien og Australien. I Afrika lever — efter Finsch — omtrent 40 arter, i Asien og Australien nærved 50 arter, hovedsagelig på øerne, særlig på de store og små Sunda-øer og på Stillehavets australske øer.

K. Neunzig nævner i »Freml. Stubenvögel«, 1921, også 180 arter.

Få beretninger foreligger om opdræt i fangenskab. Iflg. Handbogen udrugede Gangesbrillefuglen (Zosterops palpebrosa) hos hr. Østerlein een unge, men 8 dage gammel blev den overladt til sig selv. Noget lignende var tilfældet hos mig i det ulykkelige år 1941; fra april md. rugede en ikke fuldtud bestemmelig art (muligvis zosterops palpebrosa) tre gange efter hinanden. I det 1. kuld blev 4, i det andet og tredie kuld hver gang 3 unger udruget men forladt efter 7—8 dages forløb.

I den engelske bog E. Hopkinson, »Records of birds breed in captivity« findes følgende optegnelser:

Indian white eye. Zosterops palpebrosa Temm. First, Page in 1911 ... Three young left the nest ... Bainbridge also succesed in 1915 (Første gang avlede Page 1911, tre unger forlod reden, også Bainbridge har haft succes i 1915).

Natal white eye. Zosterops virens Sund. First Lovell Keyas. 1915. Two young reared. The ware also bred in 1917 at the Zoo. One young one reared and by Capt. Reeve in 1923, two reared. (I 1915 avlede Lovell Keays for første gang; 2 unger. Også Zoo mødte 1917 med een unge, og af Kaptajn Reeves blev i 1923 opdrættet to unger.

Her er også en bastard med en kanariehan nævnt. Dette værk indeholder ikke blot de engelske avlsberetninger, men tilligemed de udenlandske »gennemførte« avlsresultater. (Species, which have bred confinement).

26. febr. 1928 fik jeg første gang efter verdenskrigen de første brillefugle af firmaet E. W. Lenger (Berlin), og det var et rigtigt par kinesiske eller mandarin-brillefugle (zosterops palpebrosa simplex). Denne art er den indiske Ganges-brillefugl i grønt og lidt større. I oktober samme år bestilte jeg hos et andet firma et par japanske, men de var ligeledes kinesiske og også et rigtigt par. Desværre er hannen allerede i febr. 29 død, og jeg havde derfor 1 han og 2 hunner. I 1928 rugede de overhovedet ikke, skønt de havde alle muligheder, en friluftsvoliere af 2 og en halv m i længden og 2 og en halv m i bredden, samt 2 m i højden i selskab med flere mindre, men fredelige pragtfinker.

I året 1929 byggede parret, jeg havde fået af Lenger, en meget smuk åben rede af kokosfibre, udpolstret med bomuldsvat. Den befandt sig i en åben kurverede i volieren. Fra den 8. maj lagde de 4 æg. De første to blev væk, de andre to var betydelig mindre og begge var vindeæg. En ret opmuntrende begyndelse. Den 30. maj og de følgende dage blev der igen lagt 4 æg med 3 unger som resultat, men 10 dage gammel døde de efter hinanden. Alle var de meget dårligt ernærede. Fra den 27. til 30. juni lagde de på ny 4 æg og altid i samme rede, og ungerne døde alle, 3 og 4 dage gamle. Forældrene fodrede kun med friske myrepupper og nogle hyponomenta-larver.

Kun lidt håb havde jeg for forløbet i 1930. Fuglene benyttede igen den rede, de havde ruget i det foregående år.

Første kuld: Det første æg blev lagt den 24. april, 4 ialt, den 6. maj kom de to første, den 7. de to andre, altså rugevarigheden 11 døgn. De gamle fodrede kun med friske myrepupper; de små melorme fortærede de selv. Vi havde lagt mængder af evonymus vulgaris-hyponomenta-larver ind til dem men de rørte dem ikke. Allerede den 8. maj døde to af ungerne, de to resterende i de to følgende dage. Forældrene havde været meget efterladende med madningen.

Andet kuld: Fra 13.—16. maj lagde de gamle igen 4 æg i samme rede. Den 25. maj slap to og den næste dag en unge ud. Foruden friske myrepupper fik de hveranden dag forskellige små grønne og brune larver uden hår. De gamle opmadede hellere med grønne larver og med myrepupper, men den 2. maj døde den yngste, hvorefter forældrene fodrede de to andre ordentligt indtil den 1. juni. Efter denne kritiske dag arbejdede de mindre flitligt. Derfor tog jeg de endnu tilstrækkeligt stærke unger ud og puttede dem i en æske mellem vat, for at fodre dem selv i min dagligstue. Ungerne gabede højt, og med friske myrepupper, små melorm, æggeblomme og et lille udvalg små larver lykkedes opfostringen godt. På grund af at både min søn og jeg har været fraværende hele dagen, tilfaldt det min hustru, næsten alene at tage sig af de forsømte. Den 6. juni kom de ud af reden og fløj temmelig godt.

Tredie kuld: Fra 7.—10. juni lagdes 4 æg. Den 1. juni udklækkedes 3 unger og den næste dag den fjerde. Den sidste var død efter nogle dage; de øvrige tre var i ganske god foderstand, fodret med myrepupper og lidt forskellige larver. Hyponomenta-larverne var denne gang ikke at finde, de har nemlig en bitter smag. Efter 4—5 dages forløb fodrede de gamle også med melorm. Næppe var ungerne fyldt 10 dage, før de gamle igen ville begynde på et nyt kuld. De bragte redematerialer ind i reden, og når ungerne lukkede næbbe ne op, fik de kokosfibre og vat ind i dem; men til alt held slugte ungerne ikke det stads. For

en sikkerheds skyld flyttede jeg ungerne over i en anden rede lige ved siden af rugereden. Imidlertid ville ungerne ikke være der, de forlod den og er ikke vendt tilbage. Til trods for denne omgruppering blev den videre fodring regelmæssigt fortsat, og de 3 unger lykkeligt opdrættet.

Fjerde kuld: Fra 5.—7. juli lagdes 3 æg, og den 17. juli udklækkedes 3 unger, den 23. døde den yngste. Der forefandtes kun friske myrepupper og melorm, men ingen larver. Tre dage lang fordrede de gamle alene, men ikke ivrigt, og derfor hjalp vi dygtigt med fra fjerdedagen, særlig med hvide melorm og lidt efter også med brune. Denne vor indblanding virkede ikke forstyrrende på de gamle, tværtimod lod det til, som om de af vort gode eksempel havde fået lyst til efterfølgelse — de fodrede flittigere. Så trivedes de to unger nogenlunde, fra elvtedagen viste de allerede skyhed og ville ikke gerne modtage føden fra vor hånd. Fra dette tidspunkt fodrede de gamle igen selvstændigt. I begyndelsen fodrede hannen, senere hunnen mere, og hannen var altid mindre kræsen. Den 28. forlod en af ungerne reden, og snart fulgte den anden efter, men den var mindre og var så svag, at den næppe kunne holde sig oprejst. Gentagne gange satte vi den tilbage i reden, dog til trods for sin svaghed ville den ikke blive. Bemærkelsesværdigt er det, at denne unge også havde en besynderlig fejl ved øjnene; øjnene var nemlig så tilslørede og matte, så den formodentlig kun har set med det ene øje og endda kun lidt. Den var en meget sørgelig fremtoning, en sand dødskandidat — men den lod sig ordentlig fodre — og kort sagt, den er langsomt kommet sig, også øjnene. — Der var en tid, hvor den næppe nok gjorde små nervøse trækninger med hovedet — nu er den helt rask og kan næsten ikke kendes fra den anden; den er blot lidt mindre.

Resultatet er altså følgende:

Det første kuld er gået til grunde.

Det andet kuld er blevet opfostret af os.

Det fjerde kuld er opdrættet med vor medhjælp.

Kun det tredie kuld blev bragt på benene af fuglene.

Efter udklækningen var ungerne helt nøgne. Den videre udvikling er trods de førnævnte vanskeligheder, gået så hurtigt, at ungerne forlod reden efter 11—12 dages forløb.

De to unger af andet kuld lignede i ungedragten de gamle, men lidt mindre kraftige i farven. Brystet og undersiden var hvidlig-grå med en tynd gul streg ved bugen. Stedet for brillerne var helt nøgen. Omtrent 20 dage gamle brød brillefjerene frem, og efter endnu nogle dages forløb var øjenringene temmelig tydelige. — Da de den 6. juni i en alder af 33 dage

2 unger af 4. kuld [13 dage gamle]

blev sat ud i fuglehuset, var de allerede udfarvet og meget smukke, intensiv grøngul, men det brunlige anstrøg manglede endnu på undersiden. Begge to var hanner. Sangen lagde vi allerede mærke til, da de var 20 dage gamle, og i denne alder åd de selvstændigt.

Af det 3. kuld (19. juni) var der 1 han og 2 hunner; hannen var grøngul og hunnerne matgrå-olivengrøn. De to sidste unger var han og hun (den er svagere).

Fældningen begyndte i tredie måned. På oversiden blev kuløren også ved hunnerne mere intensivt, og på undersiden viste den isabelbrunlige farve sig.

Nu, i december måned, ligner hanner som hunner de voksne i deres næsten ensfarvede fjerdragt.

De to første af vore af os opfostrede unger var naturligvis absolut tamme. Når jeg under madningen holdt en hånd med noget krummet finger hen til dem, satte de sig straks ind i håndens indre og sov behageligt ind, som i en rede. Måske var det denne sjældne tamhed, der blev årsag til, at den ene sporløst forsvandt, efter at de var flyttet over i

fuglehuset. Også imod fremmede var de temmelig tillidsfulde. Medens fodring og rensning stod på, satte de sig begge to ustandseligt på os; arbejdet var virkelig forbundet med stor fare. — På den måde kan den ene let af os være båret ud af fuglehuset, mens den har siddet på skulder eller hue; i morgentravlheden bemærkede vi nok ikke sligt. Besynderligt er det bare, at en så tam og husvandt skabning skulle være fløjet sin vej. Et uheld er ligeledes indenfor mulighedens grænser, men indtil nu har vi ikke fundet noget lig. Måske bliver hemmeligheden afsløret ved den store rengøring. I alt fald er sagen gådefuld og et uopretteligt tab. Helt så tamme er de andre unger nu ikke, men de sætter sig dog på hånden etc.

Vedstående foto viser de to sidste unger i 13-dages alderen. Den lille skare af brillefugle — 9 ialt — er taget på vinterophold i stue allerede siden slutningen af oktober. De bor sammen med to honningsugere og en dværgtimatie-hun i skøn endrægtighed i et stort bur. Jeg tillader mine fugle at flyve frit omkring i værelset.

Kun ved deres første »udflugt« var de unge brillefugle nervøse, senere opførte de sig ganske upåklageligt. De flyver ind, de flyver ud, ganske som bierne. Læg mærke til, at kineserne kalder denne fugl for »kærlighedslængsel« (song-si).

Nutidens økonomiske stade er vel ikke meget egnet til at tilskynde hold af insektædere. Imidlertid skal jeg fremhæve, at brillefuglenes forplejning ikke er ret meget pengekrævende. I det mindste er den daglige kost for et par af disse små fugle ikke ret dyr. En bedre cigar koster sikkert mere — skønt jeg ved det ikke nøje, fordi jeg er ikke-ryger. — For et par er en kaffeske honning og smør tilstrækkeligt for to dage, desuden behøves en smule æggebrød med myrepupper og til tider nogle melorm, lidt æble el. figen.

Jeg giver altid honningen med smør (omtrent halvdelen af hver) og lagde mærke til, at også honningsugere foretrækker honningen med smør. Kubafinker, rødhalet astrild, væverne og endnu nogle arter af pragtfinkerne tager meget gerne denne blanding og er fuldkommen raske ved det. Det tilrådes at rense ædekarrets rand med en våd klud eller at stille karret i en større beholder for at forhindre tilklistring af fuglenes fødder.

Hos brillefuglene, som i almindelighed ved frugtæderne, må der ikke mangle god, våd jord, med lidt hønse-æggepulver ovenpå, i særdeleshed ikke i rugetiden.

Til slut vil jeg endnu engang slå til lyd for, at brillefuglene — efter mine erfaringer — har sådanne gode egenskaber, at de kan anbefales som særlig egnede for holdning i fangenskab. Indtil nu har jeg i pleje haft 5 arter, og på samme tid har jeg holdt 4 arter i et rum, men, fraset nogle ubetydelige drillerier, har de været fordragelige, ikke blot sammen med andre fugle, men også indbyrdes og i rugetiden lader de sig ikke forstyrer i rugningen, er ikke sarte, og deres sang er sagte og behagelig.

Meget beklageligt er det, at kun så få af de 180 arter bliver tilbudt, og at ovenikøbet tilbudene blandt de få arter er sjældne.

Efter Gef. Welt. **Dr. A. Schmidt**
Budapest.

Omsorg for nye importer af tropefugle

Jeg hører ikke til de fuglevenner, som bevarer erfaringer som dybe hemmeligheder, og takker ældre sportsfolk som rundeligt i vore yngre dage samdelte resultater og skuffelser med os, og jeg vil derfor prøve at give en lille beretning om, hvorledes jeg bærer mig at ved »akklimatisering af fugle« eller rettere behandlingen af nyimporterede fugle.

Før sidste krig var det hyppigere jeg fik en lille sending sådanne klerkefinker og vævere, og for kort tid siden fik jeg atter en halv snes stykker af 5 arter, og det er disse fugle, som lige var ankommet, jeg har glædet mig ved at se dem vinde kræfter, blive stramme og pæne for til slut at være helt i orden.

Fuglene var ved ankomsten tyndt befjerede (de stammer fra Brasilien i tropisk klima), og de få fjer de havde var meget snavsede og meget slidt, det er rejsen i små kasser, dette er en pengespørgsmål, naturligvis er man altid, også vi mest interesseret i at holde omkostningerne nede. Fuglene var trætte, de sad og pu-

stede sig, trak vejret hurtigt og uregelmæssigt, de var trætte af rejsen, og selv om det for de flestes vedkommende drejede sig om unge fugle, var deres flyveevne meget stærkt nedsat og de var lette at fange i buret.

Et bur på ca. 100×80×45 blev indrettet til opholdssted for disse fugle den kommende karantæneperiode. Jeg sætter praktisk talt aldrig lige ankomne fugle sammen med min sunde bestand, heller ikke selv om det er fugle, der har været i privat eje længere tid. — Husk på, ofte sælges netop denne fugl, fordi dens partner er død og ingen ved hvad den fejlede, selv om den tilbageblevne fugl viser alle tegn på sundhed, kan den være immun men smittebærer, eller senere inficeret så den endnu befinder sig inkubationsperioden.

På bunden af buret anbringes i godt den ene halvdel et tykt lag tørt sand, og heri en håndfuld groft grus og en skefuld strandskaller, i den anden ende jord og en græstørv, også med meget jord ved, der blev anbragt 5 tynde rundstokke i forskellig højde, således at de fugle, som havde ondt ved at flyve, kunne hoppe op og ned, ligesom jeg anbragt meget tynde grene, der ikke havde været sprøjtet af træsorter som ikke var giftige, disse meget tynde grene anbragtes meget højt i buret, hele buret blev anbragt i en krog på forsiden af en radiator, er der træk må sider og loft beklædes med plastic, og her kunne fuglene således på grene og pinde anbringe sig så nær ved varmekilden (radiatoren) som de selv ønskede.

Til alle nye fugle bruger jeg kolbehirse, enten de kommer lige fra naturen eller har været længe i fangenskab, det er sikkert, at kolbehirse kan de alle tage, af frø brugte jeg kanarie-, sølv-, hvid-, senegal- og gul samt rød Algir hirse, paddy hamp, negerhirse og valmue, de første dage blev frøet strøet på bunden i buret, fuglene i naturen er jo ganske ukendt med at få frø og vand serveret i perellæn og glas, nogle dage senere sætter jeg en flad foderkop ind i burets bund, lægger lidt frø deri, men stadig noget på bunden, så mindre på bunden og mere i koppen indtil alt frøet er i foderkoppen, tilsidst erstattes den flade kop med en almindelig foderskål til nyimporterede fugle bruger jeg aldrig frøautomater ejheller pumpeglas, det kan de være længe om at finde ud af, og denne tid kan være skæbnesvanger, til at begynde med bruger jeg et urtepottefad til vand og først efter nogen tid et glasbadekar, men altid på jorden, ingen fugle fra naturen tænker på at søge vand oppe i træerne, det kan man senere lære dem, noget mange friskfangede fugle ynder er opblødt og spiret frø.

Før fuglene blev sat ind blev de undersøgt de der havde for lange negle fik disse klippet, det kan gøres med en almindelig neglesaks paralellel med tåen indefra og ud, man må først undersøge hvor langt ud i neglen blodåren ligger, det er på fugle med mørke fødder lidt af en følelsessag for kanariers vedkommende kan man imod lyset let se den mørke åre og tage sig iagt for at beskadige den, så må næbbet undersøges, måske er undernæbbet indadvendt, det kan rettes med en sandpapirsfil, også overnæbbet må man give agt på. Fugle som sidder på stengrund stryger selv næbbet af, men i fangenskab glemmer mange denne foranstaltning, og fuglene kan ikke selv regulere næb og kløer, ofte er næbspidsen for lang, den kan klippes af lidt udenfor spidsen af undernæbbet, og de skarpe kanter files lidt til med sandpapirsfilen — en sådan fugl med for langt overnæb, kan ingen føde få hvis der kun ligger et lille lag frø i en skål, ligger det derimod på jorden kan den sætte næbspidsen ned i jorden og alligevel redde et frøkorn nu og da, i dette tilfælde er kolber også gode, dernæst blev alle fuglene indførte i købsbog, og mærkede med coul. ring ♂ på højre og ♀ på venstre fod og indsat i buret.

Den første tid blev sandet på bunden daglig kasseret, frørester ligeledes, enten i skraldebøtte eller bedre i fyret, jeg plejer ellers at kaste frørester ud til vilde fugle, men her løbes ingen risiko, ved at lade de vilde fugle tabe inficeret frø i en af volierene eller eventuelt blive smittet og senere smitte den rene besætning.

Et par af fuglene var forkølede, sad og snappede efter vejret, varmen hjalp noget men ikke nok, og en dag opløste jeg 1/4 kapsel aureomycin i 1/2 liter lunken vand, og 2 dage i træk gav jeg fuglene halvdelen af denne opløsning at drikke i stedet for kuldslået vand, man må

huske altid at bruge glas drikkekar eller hele glaserede skåle, aldrig metal, altså heller ikke badekar, der ophænges når det drejer sig om medicin — den første dag sporedes ingen forandring, men allerede næste dag var der synlig bedring, fuglene var mere vitale, de forkølede havde mere rolig respiration og sjældnere snappen efter vejret. 3 dage var maverne hos alle fuglene helt i orden, men de sad stadig og pillede sig, en enkelt tog endog sandbad, for fugle der ellers ikke sandbader, og det er sjældnere hos tropefuglene betyder dette som regel utøj, og min antagelse slog til, og jeg måtte puste alle fuglene med insektpulver, hertil anvender jeg »Pulvex«, egentlig beregnet til hunde, men det virker godt, og efter denne omgang faldt der ro over fuglene, og et par morgener senere ved daggry begyndte et par at synge, efterhånden blev det hyppigere, og nu er næsten alle hanner i sang. — Jeg havde fået anskafet en del patent-ståltrådsholdere til hirsekolber, en hængte jeg ind til fuglene, men fuglene havde revet kolben ud, — det betød mindre, men i stedet havde den ene fugl fået sin fod i klemme i den tomme holder, og det var nær gået så galt at jeg havde mistet den — jeg har kasseret hele partiet og kan ikke anbefale den til andre, jeg binder et stykke alm. ståltråd nogle gange om stilken af kolberne og højer den yderste del af tråden som en krog og hænger den i burets tag, dog ikke over vandkarret.

Nu er fuglene blevet noget mere sky — hvilket kommer af, at de nu er mere raske. de flyver stærkere rundt i buret, både når nogen er i nærheden og når de er alene, og jeg anser dem nu for at have overstået klimaforandringen.

Een gang om ugen blandes det tørre frø med levertran, der gives 1/4 æble daglig, lidt salat og senere et grønkålsblad.

En lille skål med reven gulerod, tørmælk, kød- og benmel, tørre myreæg samt Sluis foder til tyndnæbbede insektædere (gule pakning), der røres sammen til en porøs masse står også i buret, men det gør kun enkelte noget ved, endelig nogle få stykker små melorme, ædes væsentlig af hunnerne.

Nu er vi på den almindelige kost, og de er så vidt jeg kan se i orden, men først efter 1 /2 måneds tid sættes de sammen med den øvrige besætning.

Ja, sådan bærer jeg mig ad, det er dels vennеråd, andres erfaringer og mine egne, — det gør hverken krav på at være det eneste rigtige eller det helt udtømmende, det er jo en del af charmen ved sporten, at det er levende dyr vi har med at gøre, og de kræver individuel behandling, og for andres saglige indlæg står bladets spalter åbne.

Albrecht-Møller.

Ny forening

Vi erfarer, at der er stiftet en ny forening, „Dansk Zebrafinke Opdrætterklub (D. Z. K.)— og dens ledelse mener derved at have afhjulpet et længe dybfølt savn og udtrykker håbet om et godt samarbejde.

På grund af pladsmangel maa vi udelade foreningernes hoveder, samt de sidst ankomne referater og artikler.

Red.

F. F. F. LANDSFORENING

Næste møde aholdes torsdag den 10. marts kl. 20 i »Thesalonen«, kgl. Haveselskabs Have, Frederiksberg Runddel.

Foredragsholder bliver hr. dr. phil. Finn Salomonsen, hvis emne er »Fuglenes fældning«, det vil ganske sikkert blive lærerigt, da der for os i fældningens mange faser er mange problemer, og vi henstiller til alle medlemmer at møde, tage andre fuglevenner med, — det vil sikkert blive en god fugleaften.

MEDLEMSMØDE

den 10. februar 1955 i Thesalonen i Haveselskabets Have.

Formanden indledte mødet med at byde de fremmødte velkommen. En særlig velkomst blev rettet til aftenens gæst, hr. laborant H. Verner-Lassen, der havde lovet at deltage i en samtale med hr. Albrecht Møller om emnet »Hvad er en Dimorphic? — og lidt om farver«.

Hr. Verner-Lassen indledte med at give en forklaring, hvad dimorphisme egentlig er. Det betyder blot, at der findes to slags kønsindivider indenfor den pågældende art: hanlige og hunlige.

I samtalens løb fik man nærmere oplysning om, hvilken betydning dimorphic-fugle har for os. Hannen vil tydeligt adskille sig fra hunnen enten ved sine stærkere farver eller ved sin sang.

Da forskellen som oftest er farven, vil det være muligt allerede tidligt hos unger at kønsbestemme disse, og hvilken betydning vil det ikke have hos kanarier?

Mange har sikkert købt en kanarie med forsikring om, at det var en han. Efter nogen tids forløb har denne han så begyndt at lægge æg, og så er der vel ikke noget at sige til, at den pågældende herefter er noget sekptisk med hensyn til sælgerens kendskab til fugle i det hele taget.

Efter hr. Verner-Lassens udtalelser skulle det være muligt at danne en dimorphic-stamme, hvor man som foran nævnt allerede på ungestadiet med sikkerhed skulle være i stand til at skelne hannerne fra hunnerne.

Det må dog straks slås fast, at en dimorphic-fugl ikke er en udstillingsfugl som sådan, idet den vil blive bedømt på lige fod med andre. I avlsarbejdet vil den derimod være en værdifuld hjælp for opdrætteren.

Under samtalen fik tilhørerne lejlighed til at fremkomme med egen viden og stille spørgsmål, og man fik på denne måde spørgsmålet yderligere belyst.

Samtalen blev ført ind på farver. Her var det navnlig den røde kanarie og den røde undulat, der kom på tale. Hr. Verner-Lassen mente, at når det gælder den røde kanarie, må man gå tilbage til kapucinersiskenen igen. Med hensyn til den røde undulat var hr. Verner-Lassen noget forbeholden i sine udtalelser. Teoretisk mente han det muligt at fremstille denne fugl, men praksis vil måske vise noget andet.

Også et interessant emne, hvortil flere tilhørere bidrog med egne erfaringer. Blot er een aften alt for lidt, når disse emner er på programmet.

Efter kafepausen holdt man det traditionelle bancospil, hvortil gevinsterne denne gang var gråastrilder, orangekindet astrilder, risfugle og kinesiske tigerfinker samt frø.

Til slut købs- og salgsbogen.

Sekretæren.

ODENSE FUGLEFORENING

Fuglespillet den 8. februar om sivastrilder, spidshalede, maskebæltefinker, nymfer og flere andre fugle var vellykket, der var mødt ca. 100 medlemmer og man var enige om en gang imellem at afholde et sådant spil om gode fugle.

Medlemsmøde den 8. marts kl. 20 på Industripalæet.

Det bliver et kanariemøde, og formanden for K. K. K. hr. K. Johansen vil fortælle os om denne vor mest populære stuefugl. Han vil desuden uddele præmier til præmietagerne på K.K.K.s kåringsskue i januar. Vi håber iøvrigt at kunne anskaffe et par virkelig fine kanarier til bortlodning. **Sekretæren.**

Agapornis studiekreds

3. Møde hos Th. Nielsen, Kanadavej 2.

D. U. K.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 7. marts d. å. kl. 20 i Helmbæks vinrestaurant, Gl. Kongevej 29 B.

K. K. K.s kåringsskuet 1955

afholdtes den 8. februar i fællesskab med Dansk Undulatopdrætter Klub i Haveselskabets haves thesalon, der var fyldt til sidste plads. Efter to kortere instruerende foredrag, mest rettet til de mange nye medlemmer kanarieklubben havde erhvervet i forbindelse med kåringsskuet, fik hr. Aage Jørgensen, Helsingør, ordet, for som dommer at gennemgå skuets fugle i store træk. Hr. Jørgensen nævnte, at man med beklagelse måtte konstatere, at kvalitetsmæssigt set, kom fuglene ikke på højde med hvad man har set på tidligere års skuer og udstillinger.

Til gengæld kunne man denne gang glæde sig over, at flere af de engelske racer igen synes at vinde indpas herhjemme. Foruden norwichs og yorkschires var der også fremstillet gloster fancies og borders. Man bemærkede ligeledes både tegnede og toppede fugle i smukke eksemplarer.

Som kuriosum kan nævnes, at de smukke »dilutes« denne gang præmiebedømtes, hvilket vel formodentlig er opdrætternes formål med at sende fuglene på udstilling.

Efter dommernes gennemgang af de udstillede kanarier og undulater foretog de respektive klubformænd præmieuddeling og aftenen sluttede med bankospil.

Næste møde mandag den 7. marts kl. 20 i Sprogklubbens lokaler, Rømersgade 23. Program: Diskussion over »Hvor mange farver har vi?«

Præmieliste:

Katalog nr.

90: Hr. L. P. Hansen, Odense, 93 p., tilkendt F.f.F., guldmedaille for skuets bedste fugl.

151 Hr. Walther Langberg, Kbh., 91 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

56 Hr. L. P. Hansen, Odense, 89 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

41 Hr. L. P. Hansen, Odense, 86 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

144 Hr. S. E. Poulsen, Kbh., 86 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

36 Fru Katy Petersen, Kbh., 86 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

57 Hr. Marius Knudsen, Kbh., 85 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

89 Hr. L. P. Hansen, Odense, 85 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

119 Hr. Th. Madsen, Odense, 85 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

128 Hr. Børge Nielsen, Odense, 85 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

31 Hr. Ed. Johnsen, Odense, 84 p., tilkendt hr. Lorentzen, Husumgade 2, opmuntringspræmie.

HARZERNE

159 Hr. Ernst Petersen, Kbhvn., 90 p., 1. præmie, K.K.K., sølvplaquet.

157 Hr. C. F. Rosenqvist, Kastrup, 87 p., 1. præmie, K.K.K. sølvplaquet.

153 Hr. O. Wildt Behrendtsen, 87 p., 1. præmie, K.K.K. sølvplaquet.

154 Hr. K. Johansen, Kbhvn., 87 p., 1. præmie, K.K.K. sølvplaquet.

160 Hr. K. Johansen, Kbhvn., 87 p., 1. præmie, K.K.K. sølvplaquet.

UNDULATER

176 Hr. Walther Langberg tilkendt Sluis pokal for dansk broget undulat.

166 Hr. Walther Langberg tilkendt D.U.K.s vandrepokal for cobolt undulat.

181 Hr. J. Christoffersen tilkendt hr. Walther Langbergs præmie for lotino.

K.K.K. har foruden de her nævnte, Foreningen for Fuglevenner, hr. fuglehandler Lorentzen, Husumgade 2, modtaget præmier fra d'hr. E. Johnsen, Lyngbyvej, Ernst Petersen, Engelstedsgade, Sluis præmie v. hr. Holger Matthiessen, men disse er ikke uddelt grundet proportionerne, endvidere er modtaget mange gaver til tombolaen, jeg beder alle der har vist kåringsskuet og derved klubberne, så stor interesse, modtage bestyrelsens hjerteligste tak.

K. Johansen, fmd.

MEDLEMMERS KØB, SALG OG BYTTE

Sælges: 3,3 brogede harzere, skolede, med fast fodring. Alle fugle af eget opdræt fra sommeren 1954 og i virkelig god stand. Gode sangere. **P. Hansen**, Slotsvænget 37, 2., Slagelse.

Købes: 0,2 guldagat kanarier, eller i bytte kinesiske dværgvagtler, kyllinger 54. **Evald Knudsen**, Thorupsgade 16, 2. th., Kbhvn. N.

Sælges: 6—8 fine harzer kanarier af min præmierede stamme, billig. **N. Busch**, Rådmandsløkken 3, Aabenraa.

Sælges: 1,0 hvid zebrafinke, 1,1 grå, 0,1 sølvnæb. **Sv. Aa. Wittrup**, Tunøvej 3, Frederikshavn.

Sælges: 0,1 lille alexanderparakit (evt. byttes med nymfeparakitter), 2,2 hvide zebrafinker, mågefinker (ensfarvede, mørke og røde), 0,3 gule kanarier, røde og rosa kanarier (præmieret afstamning), 0,1 brunbrystet sivfinke. Svarporto. **Preben Bohse**, Christmas Møllers Plads 5. tlf. Su. 5320.

Sælges: 1,1 indigofinker (avlspar), 1,2 indigofinker (ungdyr 1954), 2,2 isabella zebrafinker, 2,2 brogede zebrafinker, 2,2 hvide astrilder, 1,1 lazulifinker, 1,4 rødorange zebrafinker, 2,2 amaranter, 1,1 gulbrystede kanarier (pointbedømt), 6,6 bl og grøn danskbroget undulat (pointbedømt), alle sunde fugle fra volierer, der har fået højeste præmier på udstillinger. **(Svarporto). A. Bohn Bolø**, Plantagevej 19, Silkeborg.

Sælges: 10,10 dansk broget undulater i grønt og blåt fra foråret 1954, eller byttes med hvide risfugle, spidshalede bæltefinker, brogede zebrafinker, mågefinker. **J. Christoffersen**, Woltersgade 4, 1.

Sælges eller byttes: 0,2 kanelfarvet zebrafinker med norwich kanarier, farve kanarier røde, rosa eller 1,0 ædelsanger, 1,0 alorio, 1,0 kapucinersiskener eller andre siskener. **Charles Simonsen**, Bækmark, Holmstrup st.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

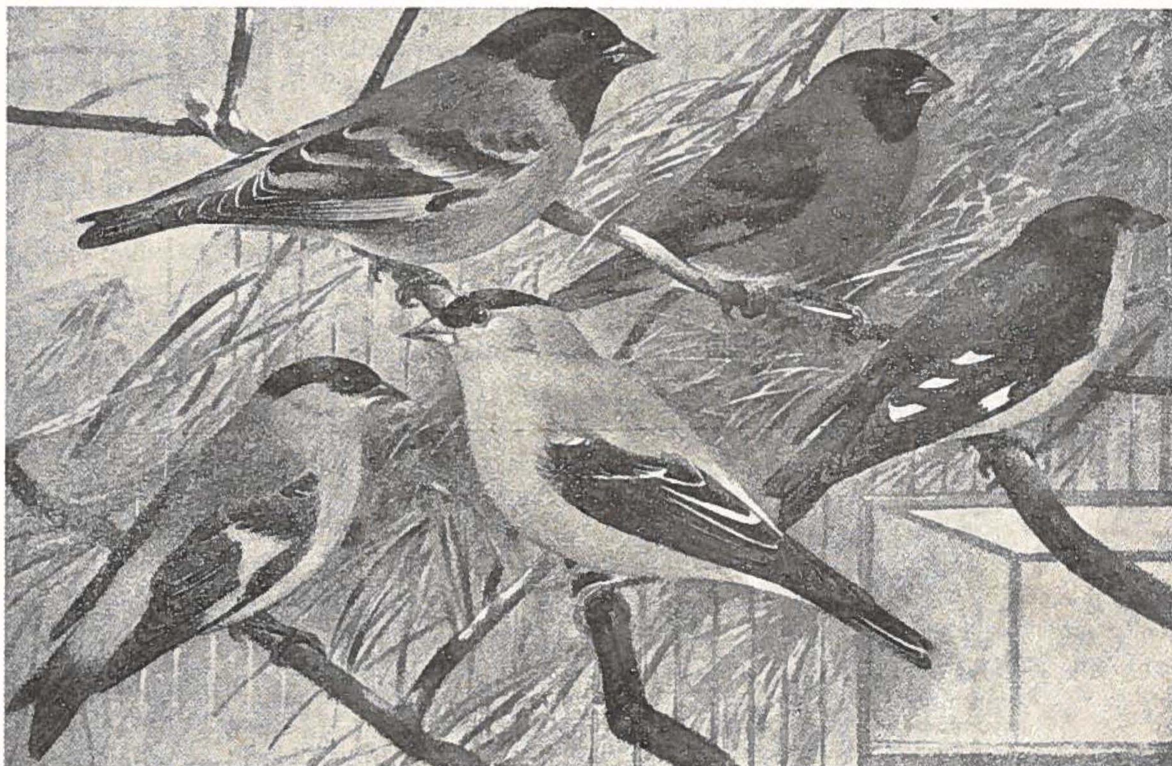
30. Aargang APRIL 1955

STUEFUGLENE UDVIDER

DEN STORE DAG, hvor vi kan udvide vort medlemsblad „Stuefuglene" er kommen. — Med dette nummer indeholder det 12 sider plus omslag, og det er vort håb, at dette kan opretholdes foreløbig for hvertandet nummer, ligeledes at vi nu og da kunne bringe en farvetavle som ekstratillæg. — Men det koster penge, og det kræver stof! — Vil De ikke være med til at give vort gamle blad gode vilkår? Skaf nye medlemmer og skriv Deres oplevelser og resultater til os, således at vi stadig kan være det rigtige „fugle-blad". ALBRECHT-MØLLER

YARELLS SISKEN

Spinus yarelli (Aud.)

Magellan sisken *Spinus icterius (Lict.)* — **Kapuziner sisken** *Spinus cucullatus (Sw.)*

Yarell sisken *Spinus yarelli (Aud.)* — **Sørge sisken** *Astrigalinus tristes (L.)* — **Mexicaner sisken** *Astrigalinus mexicanus (Sw.)*

Fra medlem nr. 34, Frederikshavn, har vi modtaget følgende: Vil brevkassen give en farvebeskrivelse af Yarells sisken Er denne sisken identisk med magellan sisken, og er det en spinus eller serinus, endelig, hvilken af disse to slægter står vor carduelis slægt nærmest? Da brevkassens omfang er ringe har vi foretrukket at bringe svarene i artikelform. Red.

Farvebeskrivelse:

Hannen: Den overvejende farve er på oversiden olivengul, lysere og klarere gul på baghalsen, underryg og overhaledækfjer lysegule, små vingedækfjer som underryg, mellemste og store sorte, bredt bræmmet med gult, tommelfjer og håndsvingfjer sorte, de sorte fjer er bræmmet med olivengult ned imod basis er de helt gule, armsvingfjerenes nederste del hvidligt-gule, de øverste to trediedele er på håndsvingfjerene sorte og bræmmede, halefjerene er sorte (knapt så glansfulde som vingefjerene) og lysere ved basis, issen glinsende sort formet som en hætte eller kalot, tøjler og øjenrande ligeledes sorte, nakken samme farve som underryggen, øredækket, kinder, halssider og hele undersiden af kroppen lysgul. Siderne og flankerne iblandet lidt grønligt, undervingedækfjerene og skulderfjer lysgule, fjerenes underside sorte men langs inderfanens rande en gul kant. Øje sortbrunt, øjelåg brunligt, næb svagt spidst hornfarvet lysest ved basis, ben blåsorte, kløer sorte, halen er dybt kløftet.

Hunnen: Forskellig fra hannen, den overvejende farve på oversiden olivengul, underryg og overhalefjer lysgule, små vingedækfjer som underryggen, mellemste og store vingedækfjer sortagtige, men gule i spidsen, tommelfjer, hånddækfjer og svingfjer sortbrune, alle de sidstnævnte er ved basis gule, de inderste er noget lysere på yderfanen, halefjerene sortagtige men lysere ved basis, hoved som underryggen, tøjlen, ansigtssiderne og undersiden af kroppen lysgul mest intenst på ryg og bug, undervingedækfjer og skulderfjer samt fjer-linien lysgul. Hunnen mangler således ganske den sorte hætte. Næb lys hornfarvet, ben gråsorte, kløer gule.

Størrelse: Længde 100 mm, vinge 61 mm, hale 36—37 mm. Hunnen er almindeligvis nogle få mm mindre.

Udbredelsesområde: Østbrasilien. Eksemplarerne i Britisk Musæum stammer 2 par fra Brasilien, to hanner fra Bahia og en han fra pernambuco. Som for de fleste brasilianske fugles vedkommende er de sparsomme beretninger om fuglenes levevis i frihed meget ufuldstændige og utilgængelige, man ved dog fra Charles Hellmeyer: Amerikas Fuglesamlinger, at den lever i den tropiske zone i Østbrasilien fra Leopoldine, Syd Bahia mod nord til Ceara og den nordlige del af Venezuela (El Trompillo, Carabobo). Zoo serie 13 bd. 11' del, pag. 273.

Lord Brabourne, Birds of South America angiver pag. 372 Østbrasilien.

Importen af denne fugl har været meget sporadisk, vel nok fordi der fra Brasilien har været meget strengt udførselsforbud, som skyldes at ingen steder har man ødelagt faunaen som her, navnlig af papegøjer og parakitter, mellem de to verdenskrige dukkede den dog op nu og da og i rigtige par, jeg har hos fuglehandler Leger set flere par af denne smukke fugl, efter sidste krig, nærmere betegnet 1950, havde fuglehandler G. Ronck en del fugle hjemme af denne art, men det var såvidt jeg erindrer mest hanner, til England er den sjældent indført og i Tyskland har den været i Berlins Zoo 1912, også vores Zoologiske Have har haft flere eksemplarer i hvert fald af hanner.

I frihed bygger denne lille vævre sisken oftest i lave nåletræer, tornekrat og i kaktusbuske, dens rede er åben, ret dyb, sirligt bygget og i reglen af græs, barkstrimler og længere hår, den fores med korte hår fra pattedyr og dun, i reden lægges 4—5 blå-hvide æg med enkelte brunsorte pletter i den buttede ende, størrelse 14× mm.

I fangenskab er den en urolig fugl, navnlig i mindre bure er den ustandselig i bevægelse og klatrer ofte med hovedet nedad på burets overside eller slår på de øverste pinde baglæns kolbøtte, efterhånden aftager dette noget, og er den gennem nogen tid blevet burvant, optræder den mere roligt, man må dog her som for andre af spinus arterne anbefale kassebure, da de yder fuglene større sikkerhed og hurtigere tilvænning som burfugle.

I Gef. Welt årgang 1935 findes Yarell's sisken omtalt som voliere fugl, og det er sikkert også som sådan man får størst udbytte og fornøjelse af den, men selv her under større forhold er den en livlig fugl, som udenfor yngletiden også må betegnes som fredelig både overfor artsfæller og andre fugle, medens den i yngletiden ikke er sikker, overfor artsfæller er den endog meget stridbar. Hr. E

Schütze nævner, at han fra en sådan voliere på flere meter var nødt til at fjerne Yarells sisken, fordi han i den tilstødende voliere havde et par ynglende kapucinersiskener (spinus cucullatus) gående, og disse to spinus hanner sad til stadighed på hver sin sinde af trådvæggen flagrende med vingerne og hakkede efter hinanden.

I naturen ruger kun hunnen og hannen mader hende, så længe ungerne er små mades de næsten udelukkende af hunnen, medens hannen, når ungerne bliver større og hunnen forbereder det næste kuld, overtager hele forsørgelsen.

I deres ungedragt ligner de hunnen, men omkring 4 måneders alderen begynder hanungerne at blive klarere og kraftigere i farverne og vise den sorte kalot, de er helt udfarvede ca. 1/4 år gamle, men længe forinden, allerede når de er ca. 1 måned gamle, begynder de at synge, til at begynde med svagere og mere fåtonigt end den gamle han, der fungerer som forsanger ved daggry og i skumringstiden.

Yarell's siskenens sang er skarp og ren, og den råder over mange skønne toner, dertil kommer, at den navnlig når hunnen ruger er en meget flittig sanger hele dagen, men også selv om den ingen mage har er den en yndet sanger.

Det vanskeligste punkt for at holde iøvrigt alle spinus-arterne i form er foderet, af temperament er de meget konservative og de tager meget ensidigt foder, så ensidigt at de undergraver deres helbred derved og deres levetid er derfor ofte meget begrænset i fangenskab, hvis man ikke kan få dem narret til at tage afvekslende frø. Det er særlig olieholdigt frø de har kærlighed til, men da den negerhirse vi råder over aldrig kan skaffes i umoden tilstand, virker den alt for fedende på fuglene, og stor forsigtighed må derfor udvises, man kan hjælpe noget derpå ved at lære dem at æde frøene af Fandens Mælkebøtte, først de næsten modne frø, siden de lysere og endelig de helt grønne, man plukker så et par hoveder af den afblomstrede blomsterstand, river den op i siden og sætter den fast på en gren eller græsstrå, drysser eventuelt til at begynde med nogle frø i dens almindelige foder, og snart er det en yndet spise for fuglen, den må også altid have meget skørt grønt, en del fugle tager også gerne kolbehirse, men foruden dette bør man forsøge at få den til at æde valmue kanarie, eventuelt fuglegræs, når frøet er blevet modent, det er mig bleven fortalt, at de også ynder at pille frøene ud af ellekogler, når disse i varmen åbner sig lidt, antagelig skal de også have et tilskud af animalsk foder, i hvert fald jager de stærkt efter små fluer, ligesom de også tager myrepupper. Jeg vil mene, at man ikke gør noget galt ved også at give dem adgang til frø fra skovfugleblandinger, altså tidselfrø, burrefrø, salat, medens hørfrø sikkert bør undgås, eller i hvert fald gives med stor forsigtighed, i hvert fald hvis fuglen sidder i mindre bur.

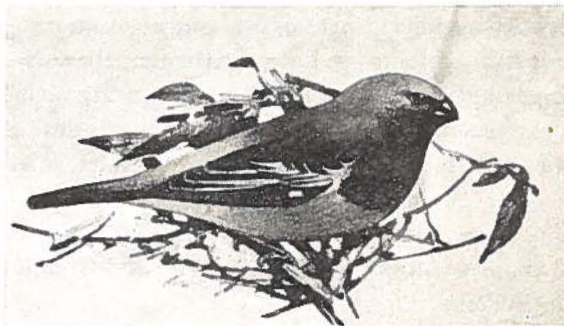
Til det sidste spørgsmål om slægtskabet mellem spinus-arterne og carduelis-arterne, skal det oplyses, at disse er identiske, medens serinus-arterne er fjernere slægtninge, det vil bastardernes fertilitet sikkert også bevise.

Carduelis omfatter foruden spinus også arterne Loxinitris = spansk sisken, acanthis = Reed poll (dansk navn savnes) og Loucostricte = rosenfinkerne.

Albrecht-Møller.

Sorthalset klerkefinke

Sporophila nigricollis

Med mellemrum kommer hertil mindre sendinger af klerkefinker »sporophila«, men næsten altid kun hanner, ganske vist er hannerne også de kønneste i farven, og deres skønne sang præsteres også kun af hannerne, derfor har en del og tidligere næsten alle en enkelt han af denne dejlige sanger til at live op i stuevolieren, i så tilfælde er det en fredelig og lidenskabsløs fugl, en af de stær-

keste man kan ønske sig, med en lang levetid, en fugl man kommer til at holde af, der findes p. t. hos en enkelt fuglehandler her i København nogle få hanner af den hvidstrubede (sporophila albigularis) og den hvidpandede (sporophila lineola) som trænger til gode plejehjem.

Men så kom for ca. 1 md. siden en sending på en halv snes par indeholdende sortstribet klerkefinke (sporophila ornata), sortkappet klerkefinke (sporophila gutturalis), hvidstrubet klerkefinke (sporophila albigularis) d'Orbignys klerkefinke (sporophila analis) og endelig en art jeg ikke tidligere har set her i landet, sorthalset klerkefinke (sporophila nigricollis), den har et par gange mellem de to verdenskrige været udbudt i Tyskland, men ellers kendes der kun meget lidt til den. Den omtales meget extrimt i Pelselns: *Zur ornitologiae Braziliens,* Værket der omtaler natterers rejser i klerkefinkernes hjemstavn, lidt mere omtales den i F. Kloss: *Die Kardinäle.* Men altså, nu har vi fuglen her og kan gøre vore iagttagelser. 1 par ejes af hr. fabrikant Bjerregaard Petersen og 1 par af mig, og jeg skal forsøge at give en beskrivelse af fuglen.

♂ Pande, isse og nakke samt den øverste del af ryggen, endog ud i vingedækfjerene og enkelte skulderfjer lysegrå, strube, kinder, forhals og bryst sort, bryst, bug og underryg rødbrun, vinger og hale sortbrune til sorte, vingeslagfjerene bræmmde med gråt, armsvingfjerene bredest, i hver vinge findes et lille synligt hvidt spejl, øjet lille sort, næb hornfarvet med sorte aftegninger og spids, ben sorte. Størrelse: længde 95—100, vinger 53, hale 47, altså lidt mindre end hvidstrubet klerkefinke.

♀ Pande, isse og baghals lysebrun, vingesvingfjerene bræmmet med gulbrunt bræmmebredde som hos ♂. Strube, forhals forreste del af halssiderne (der går jævnt over i baghalsens lysebrune farve), bryst, bug og underryg jævn gulbrun, øje lille sort, næb lyst gullighornfarvet med sorte aftegninger, ben sortbrune. Hunnen lidt klejnere end hannen.

Den træffes midt i Braziliens sumpede egne enkeltvis, dens føde består væsentligt af frøsorter, hvoraf den især ynder umodent græsfrø, den er en god flyver, og det er ikke udelukket at den trækker over store strækninger indenfor det mellemste Syd-Amerika.

Albrecht-Møller.

Opdræt af indigofinke

Passerina cyanea

Nedenstående artikel har vi modtaget, for at opdrættet kunde æske sølvmedalje som førsteopdræt. Artiklen vil i næste nummer blive kommenteret. Red.

I foråret 1954 blev jeg tilbudt et par nyimporterede indigofinker, jeg kendte i forvejen ikke meget til amerikanske pragtfinker; men fuglenes smukke farver betog mig og resultatet blev, at jeg fik fuglene. Jeg skal kort give en beskrivelse af indigofinkens farver, hannen: pragtdragt, ensfarvet glinsende blå, mørkest er farven på hoved, strube og forhals, partiet mellem næb og øje er sort; hale vinger er sortbrune med brede blålige fjerkanter; næb, øje og ben er mørkebrune. Hunnen: ensfarvet gråbrun, lidt lysere i farven på bugen, på siderne lidt mørkere længde striber. Hjemsted Nord- og Mellemamerika.

Da jeg fik fuglene hjem satte jeg parret ind i et ledigt bur i en af mine reoler, og så snart jeg havde lejlighed til det, havde jeg min opmærksomhed henvendt på denne nyerhvervelse, jeg havde ikke haft fuglene ret mange uger før hannen begyndte at jage hunnen ret voldsomt, det var dog ikke til stadighed, der kunne gå ret lang tid, hvor de enedes på bedste måde; men jeg lagde mærke til, at hannen af og til sad og legede med et strå, et stykke af stilken fra kolbehirse, og ligefrem sad og dansede ved siden af hunnen, nærmest som når diamantfinken opfører sin parringsdans; da jeg var bange for, at der skulle ske noget med hunnen, flyttede jeg parret over i en p. t. ledig stuevoliere.

I denne voliere havde der i forvejen gået nogle par zebrafinker, disse var indfanget for at blive anbragt i separatbure; på den ene væg var der anbragt et tæt buskads af fyrregrene imellem grene af lærk og birk, heri var anbragt reder af forskellig slags, bl. a. en meget stor ballonrede.

Efter at fuglene var blevet flyttet over i volieren tiltog hannens forfølgelse af hunnen meget stærkt, alt imens den jonglerede med forskellige strå og dansede så det var en lyst, jeg blev derfor hurtigt klar over, at det var parringstiden der var begyndt; hunnen begyndte at interessere sig meget for tidligere omtalte store ballonrede, og inden længe var der fuld gang i redebygningen, hannen havde meget travlt med at slæbe rundt med redemateriale, kokustrevler, hø o. lign., indvendig foret med bomuld og fjer, medens hunnen alene byggede reden.

Den 24. juli var sidste gang jeg i lang tid så hunnen, samtidig havde hannen meget travlt med at flyve op til reden, senere erfarede jeg, at den madede hunnen, den 13. aug. hørte jeg svag pippen fra busketten og var klar over, at der var kommet en unge, og nu kom hunnen atter til syne; fuglene blev foruden frø fodret med melorme og lidt myreæg inden æglægningen og fik under rugningen rationerne sat betydeligt op, jeg var klar over, at såfremt jeg kunne vente et resultat, skulle der animalsk foder til, og det var helt utroligt, hvad fuglene brugte af myreæg, næsten uforståligt hvor de gjorde af det forskellige, heldigvis er omegnen her ved Silkeborg således, at der er forholdsvis let adgang til myretuer; men det var mange spandefulde der skulle til, foruden myreæg blev der til opmadningen af ungerne brugt små melorme, enkytræer, dafnier samt edderkopper og forskellige insekter, derimod meget lidt frø, grønt blev overhovedet ikke rørt. — Den 6. aug. fløj den første unge ud af reden, og jeg var allerede ved at glæde mig over, at jeg fik et resultat ud af anstrengelserne; derfor var det en stor skuffelse, da jeg næste morgen fandt ungen død i et hjørne af volieren; men i løbet af denne dag, den 7. aug., fløj endnu 2 unger ud af reden, og disse lever stadig i bedste velgående.

Efter at ungerne havde forladt reden viste hannen stor omsorg for disse, den madede så det var en lyst og var så ivrig, at hunnen næsten blev holdt helt væk. Først da ungerne havde været udfløjet i nogen tid, turde jeg gå ind i volieren og undersøge reden, udvendig var reden meget uordentlig, medens den indvendig var smukt formet, der var ialt lagt 5 æg, hvoraf de 3 var helt hvide medens 2 var svagt plettede, de 4 havde været befrugtede, det ene med halvt udviklet foster medens 1 var ubefrugtet.

Hr. Bohn Bolø.

Omkring 1. nov. begyndte parret atter at parre og bygge rede, denne gang blev der lagt 4 æg og der kom 4 unger; men der kom kun 1 unge ud af reden, de andre døde, vel sagtens på grund af manglende opmadningsfoder, nu var vi kommet så langt hen på året, at det var umuligt at skaffe de nødvendige myreæg m. m. Årets resultat blev altså 3 unger, der i fjerdragten er helt som hunnens.

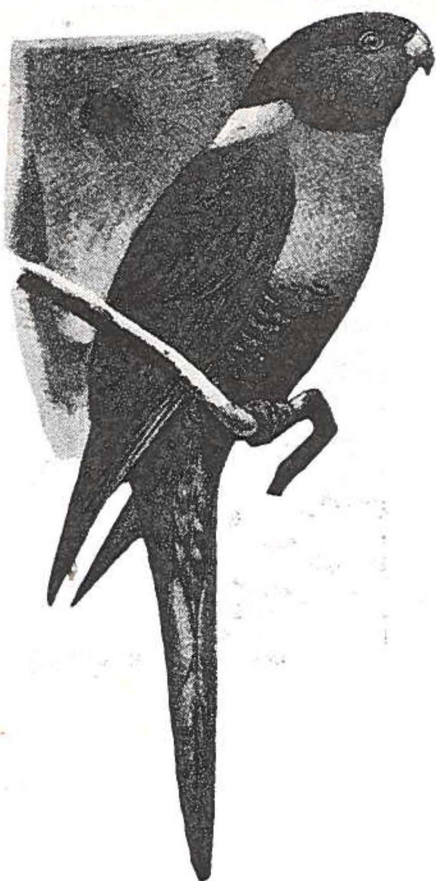
bohn bolø.

Bekræftelse:

Undertegnede bekræfter herved, at vi undertegnede har set omtalte par indigofinker made deres unger.

Henning Petersen,
Borgergade 100, Silkeborg.
Niels Ingvard Christensen,
Færgegården, Silkeborg.

Opdræt af bjerglori
på flere måder

Bjerglori. Trichoglossus novaehollandiae (Gm.)

I foråret 1949 købte jeg 1,1 lorri, som jeg satte ind i en stor voliere sammen med en del småfugle, og her befandt de sig glimrende til rette en tid, men så skete det som så ofte, at den ene, det var hannen, pludselig uden nogen forudgående sygdom og uden nogen påviselig grund døde, og det kostede mig megen møje og besvær at få fat i en ny, det skete dog, men disse to ville ikke vide af hinanden, tiden gik og efter ca. 1 års forløb gik de dog i kasse sammen, og jeg tænkte, at det nu nok ville gå, kort efter parrede de, kun forbavsede det mig, at det var hunnen som legede far, så kom der æg og de rugede begge, men efter 2 måneders forløb ville jeg se hvad der var i kassen og fandt da 4 æg (lorri'erne lægger som regel kun to æg) de var alle 4 ubefrugtede, der var så ikke nogen grund til at de stadig rugede på dem, og jeg fjernede dem, men allerede 3 uger senere var der igen 4 æg, så var det sket, jeg måtte se i øjnene at det var 2 hunner jeg havde gående, og nu var det bestemt helt umuligt at skaffe en han, alt blev forsøgt, men forgæves, indtil vi nåede foråret 1954, da havde jeg det held at blive tilbudt en han, det var garanteret, men den så ikke videre godt ud, den var meget skaldet og så ynkelig ud, men der var jo ikke noget valg, jeg tog den og straks gik der hul på bylden, den parrede sig omgående med den sidst ankomne, altså den jeg havde købt for en han, og i august kom to dejlige unger ud af kassen, det var et prægtigt syn og mere end møjen værd, og jeg glædede mig hver dag ved at se de gamle fugles omsorg for børnene — knapt 8 dage efter at ungerne havde forladt kassen, lagde hunnen igen 2 æg, rugede og der kom igen 2 unger, desværre gik de til, jeg havde stadig ladet de to store unger gå sammen med forældrene, og ungerne gik med i reden, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det er dette som har ødelagt de nyfødte unger, de var i hvert fald efter nogle ganske få dage sporløst forsvundet, det ville jeg ikke risikere mere, og jeg fangede de to voksne unger ind og satte dem i en anden voliere, og det varede heller ikke ret længe før de gamle igen tog fat, lagde æg og rugede med det resultat, at der igen blev 2 unger, det gik, i begyndelsen fint, men da de var blevet halvstore blev de en dag brutalt kastet ud af reden, de var da omtrent nøgne, og da det i den periode frøs 7—8 grader tog jeg dem ind, den mindste var da mere død end levende, jeg ville prøve om jeg selv kunne opmade dem, og det gik, de er nu flyvefærdige, og flyver frit om i stuen hver dag, sætter jeg en arm ud ved de straks hvad det betyder og kommer begge flyvende og sætter sig på den, det er ikke blot mig de kommer hen til, jeg har 3 piger, og de har også i den forløbne tid taget sig meget af ungerne, og det er blevet deres kæreste legekammerater, de flyver fra den ene til den anden og klatrer på dem ligesom kattekillinger, det er et enestående syn at iagttage det gode forhold som er mellem fuglene og børnene.

Kosten består af mælk med franskbrød og sukker, blandet frugtmarmelade tilsat lige så meget vand, og hvis man vil, men det er ikke nødvendigt, kan man give dem lidt honning-

vand, de er glade for det, og det er jo sikkert meget sundt, dertil alt det grønt man kan skaffe dem, nu i dene vintertid har de hos mig fået den kendte hængeplante tradescantia og alle de æbler de vil have.

En stor fordel ved lorri'erne er også at de er meget hårdføre, trods adgang til hus har de hele vinteren overnattet i det frie og de befinder sig særdeles vel derved.

Nu til morgen kan jeg høre, at der atter er unger i kassen, det bliver altså fjerde gang for mig at se er forklaringen på, at de kastede de forrige unger ud af kassen i utide, at de ville igang igen, der har altså været så alt for megen energi, men det har da indtil nu givet mig 4 dejlige unger og så de 2 i kassen, men det er jo for tidligt endnu at sælge dem, det er et forbavsende langt og uhyre svært stykke fra redekassen til pinden, og det har jeg gennem mange års erfaring som fugleliebhaver erfaret, at det stykke rummer ofte mange både skuffelser og sorger.

Gunnar Clausen.

Den sorte kanarie

Efter alt at dømme er den fugl, vi omtalte her i bladet „STUEFUGLENE" for 3 måneder siden, i England, nærmere betegnet på Ipswichs udstilling, nærmest en skuffelse, det var ikke nogen sort fugl, ganske vist den mørkeste man har set, men den var dels broget og selv de mørkeste fjer var bræmmede, hvorved den fik et bronce-skær, forøvrigt omtales den udførligt i »Cage Bird« — derimod var den anden fugl vi dengang gjorde opmærksom på, nemlig fuglen fra udstillingen i Turin, virkelig sort, og det er så meget mere morsomt for os, fordi det ser ud til, at den er fremstillet ved bastardering med en siken, antagelig af slægten spinus eller astragalinus, det var hr. William Holm som nævnte sørgesiskenen (A. tristes), men også magellane siskenen (S. ictericus), burde nævnes, den råder over lige så meget sort som kapucinersiskenen (S. cucullata) og begge disse har den sorte faktor i vingefjerene, muligvis er den kanarie, som »All Peets Magazin« bragte et billede af, lavet ved krydsning af A. tristes × kanarie, den sorte vinge slår her stærkt igennem og kontrasten giver fuglen et smukt udseende, endelig kunne man spørge, hvorfor så ikke den sorte kanarie har været at finde i forlængelse af bastarderne kapucinersisken × kanarie, eller i hvert fald tydelige tilløb dertil, hertil må sikkert svares, at man i disse opdræt alene har haft den røde faktor for øje, og alt andet er overset eller med fuldt overlæg skudt ud.

Endnu må nævnes en fugl, som kan komme i betragtning, sortbrystet sisken (S. notatus), den råder over mere sort i bug og vinger, men hverken halefjer, hånd- eller armsvingfjer er rent sorte, og kanarieopdrættere kender sikkert kampen imod de hvide sving- og halefjer, f. eks. hos den skiferblå kanarie.

Mexikanersiskenen (astragalinus mexicanus) råder over den helt blåsorte ryg, kun bugsiden er gul, men til gengæld hører også denne til astragalinus, og om fortiliteten hos bastarderne her er ligeså god som hos spinus × kanarie, der er velkendt, tør man vel ikke på forhånd gå ud fra.

Hr. Holm oplyste på medlemsmødet, at han flere gange havde haft bastarder af magellansisken × kanarie, men at dette var en skuffelse, den lignede en ganske almindelig grøn kanarie, og han var derfor ikke gået videre, mon det var rigtigt at holde op der. 1. generation af kapucinersisken × kanarie viser jo også kun ganske lidt af det vi idag kan se den rummede i henseende til den røde kanarie.

canaria.

Bastarder jeg kender

Da jeg ser i »Stuefuglene« at der er interesse for bastardavl, og yderligere læste en lille artikel af dr. phil. Holger Paulsen også desangående, vil jeg herved tillade mig at fremkomme et lille supplement til disse artikler, da der altså er nogen interesse for denne, synes jeg, ret interessante sport. Det er ikke fordi jeg selv har haft så store resultater at fremvise, men vil blot herved berette om forskellige interessante krydsninger, jeg har set hos forskellige fuglevenner igennem tiderne, flere af resultaterne er sket ved tilfældigheder,

f. eks. i volierer med mange fugle. Jeg kan nævne en meget smuk krydsning mellem amarant og sivastrild, smuk rød med hvide perler på kroppen, størrelsen var en mellemting, dernæst zebrafinke og sølvnæb, den lignede sølvnæb med rødt næb og hvide tværstriber over halen. På udstilling for nogle år siden var der nogle krydsninger af mågefinke og risfugl (tamme), disse var ret kraftige og lignede mest risfuglen.

Ædelsanger og mozambiksisken giver en nydelig bastard med svag gullig tone i farven på kroppen og er en glimrende sanger, sangen som foredrages flittig er en blanding af ædelsangerens og mozambiksiskenen.

Jeg har haft krydsning af ædelsanger og kanariefugl, hvilken sidste helst skal være mørkbroget, dette giver en smuk slank gråbrun fugl af mellemstørrelse og en aldeles fortrinlig og meget flittig sanger. En af disse var forresten på udstilling, og på trods af at der var en mængde fine og kostbare fugle her, opnåede denne en fin 3. præmie og blev almindelig beundret. Jeg prøvede sidste år med en dyb orange kanarie, da jeg kunne tænke mig, at der ville falde noget smukt ud heraf, men det mislykkedes denne gang. Yderligere har jeg gentagne gange krydset kapucinersisken med kanariehun og haft mange smukke unger, og også brugt hannerne til videre avl, men erfaringen synes at vise, at bastardhannerne helst skal være ca. 3 år for at være befrugtningsdygtige.

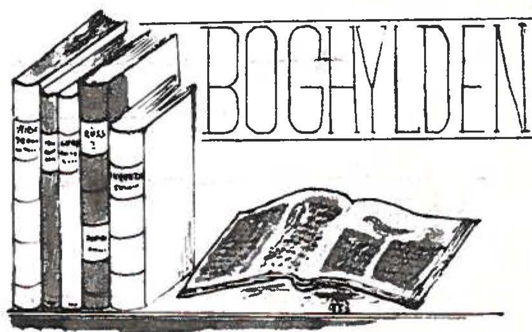
Af vore hjemlige fugle har jeg haft smukke- bastarder af stillidshan og kanariehun, hvilke er flittige og gode sangere, der menes, at disse bastardhanner ikke er yngledygtige, men en ingeniør Dyrhauge havde for mange år siden befrugtede æg med små fostre men som døde i æggene.

Krydsning af grøniriskhan og kanariehun er også præsteret, og disses unger har igen vist sig at være yngledygtige, men disse bastarder er langtfra kønne, de har en kedelig grågrøn farve og virker klodsede.

En krydsning med sortbroget mågefinke og muskatfinke gav et smukt resultat, her blev alle jævnt mørke over det hele med muskatfinkens små prikker på hele det lidt grålige bryst, det var virkelig smukke fugle.

Ovenstående er et lille udpluk af hvad jeg kan huske gennem de mange år jeg har været fugleven; men der er sikkert mange muligheder endnu, om nogen vil prøve disse, da jeg synes det er en ret interessant, og som det omtales, også er et ret videnskabeligt problem. Vi ved jo, at har vi et par zebrafinker, mågefinker etc. etc., så ved vi da hvilke unger der kan komme, men med de respektive krydsninger da kommer der uvilkårlig en vis spænding om hvad der nu kan blive ud af dette.

Chr. Petersen.

Gennem længere tid har »Vogelbilder aus fernen Zonen, Papageien« af professor A. Reichenow med farvetavler af G. Mützel, været udsolgt, den har antikvarisk været tilbudt nu og da, men altid til fantastiske priser, således sidst til £ 30. (Kr. 600,-), nu lader det til, at den bliver optrykt igen og prisen bliver overkommelig, den vil komme til at koste D. Mk. 100,- ved bestilling nu og senere D. Mk. 120,-.

Bogen omfatter 255 arter papegøjer og parakitter, på 33 farvetavlr i et særdeles godt tryk, det er ikke for meget sagt, at det er et standardværk, man kan måske beklage dets format, men det er nu engang nødvendigt, da der er flere fugle på samme tavle, og de skal

jo helst have en bestemt størrelse for at man kan skelne de forskellige fjer fra hverandre.

Jeg har endnu kun set værket udbudt i Tyskland, hvor jeg fra en af mine venner, Hans Limberg, boghandel og forlag, Markt 48/50, Aachen, Tyskland, har fået prospekt og herfra kan man altså forskrive det, måske er der også danske forlag eller boghandlere som vil skaffe det, ellers må man altså skrive derned. (Valuta hertil kan fås ved henvendelse til en bank).

Albercht-Møller.

*

2. hæfte af *V. Wieses: Tropefugle i fangenskab* er udkommet, det er endnu Væverfuglene som omtales, et stort og beundringsværdigt arbejde er nedlagt her, (hvorfor har man forresten ikke omtalt de fjer paa brystet af malet astrild (Emblema picta) da det er dem, som har givet den navn), men farvetavlerne er det svageste punkt, brystfarven på broget astrild (pytilia melba) er misvisende, beskrivelsen derimod god.

Agapornis studiekredsen har afholdt 2 møder i marts, næste møde i første halvdel af april meddeles specielt til deltagerne.

*

Fra en af de fugleparker i Holland vi i sommer besøgte, har vi modtaget tilbud på agapornis personata både hvide, gule og blå.

Ja, teoretisk er der jo ved den blå agapornis personatas fremkomst intet til hinder for at få en stor del af undulatfarverne overført i agapornissporten.

*

For tiden udbydes en del smukke goulds amandiner til meget rimelige priser hos byens fuglehandlere.

*

Det er moderne at erstatte et fuglehold med en tam undulat, og det er desværre almindeligt at den en skønne dag flyver ud gennem et åbentstående vindue.. — Spørgsmålet i telefonen om vi tror den kan klare sig i det fri, tvinger os desværre til at gennemtænke den stakkels fugls kår under de mange faser af lidelse den må gennemgå, hvis den ikke forinden optages af andre mennesker eller ædes af en kat, dagspressens jævnligt forekommende efter- og fremlysninger er en skamplet på vor hobby, har man fugle i bur må de passes, og flyver de frit i stuen må der passes på dem i dobbelt forstand.

*

Ved De, at den almindelige lille grønirisk om sommeren har ca. 1900 fjer, og i sin vinterdragt nærmere 2200, hvis De ikke tror det kan De jo selv tælle efter.

*

Foreign Birds anerkender første opdræt af Reichenows væver (ploceus reichenowi eller orthyphantes riechenowi) hos Mr. C. W. C. Creed, London.

*

Dagspressen meddelte, at hr. dyrehandler Krag, Kastrup, havde været i Asien pr. flyvemaskine, og hjembragt masser af fugle, — det er altid spændende at se hvilke sjældenheder fugleliebhaveriet vil blive beriget med.

*

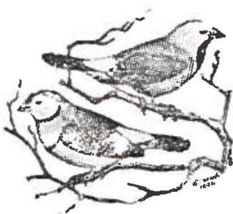
Pas nu endelig på med grene fra frugttræer til fugleburene, de fleste haveejere har allerede sprøjtet træerne, og selv om det ofte går godt med småfugle vil de måske få skæbnesvangre følger for papegøjer og parakitter som graver i barken. Vær også altid klar over hvilke træer grenene stammer fra, sirbuske kan ofte være meget giftige og påføre fuglene svære lidelser.

*

Husk at nedskrive Deres bedste oplevelser fra Deres hobby, og indsendt den til *Deres* blad »STUEFUGLENE«, det vil sikkert også

glæde andre af bladets læsere, og hvis det kniber for Dem helt at forme det, send det alligevel trygt til os, og vi kan sikkert få noget ud af det. — På forhånd tak!

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. F. Cornelius, Strandgade 46, AM 4359 y.
Sekretær: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Foreningen for Fuglevenners næste møde bliver på grund af påsken først torsdag den 21. april kl. 20 (ikke som det sædvanligvis har været den 2. torsdag i måneden), og det afholdes som sædvanlig i thesalonen i det kgl. danske Haveselskabes Have, Frederiksberg Runddel.

Foredrag af hr. N. P. Larsen, Roskilde. Emne: »Vagtelkyllinger i en rosinkasse« samt opdræt i al almindelighed.

Samme aften vil vi prøve noget nyt. En del af vore medlemmer, som ikke vil driste sig til at holde foredrag, men som alligevel om et eller andet emne ved noget, vil under titlen: Opdrætternes 10 minutter, få ordet for at fortælle eller vise os noget særligt.

Rdaktøren lægger for med: »Når klerkefinker udfarver« og medbringer nogle arter med unger som viser dette interessante emne.

Så bliver der bancospil — spørgekasse — og salgsbog.

Kære fugleven! Kom selv, tag venner og interesserede med, jo større tilslutning vi får des bedre kan vi gøre vore møder, og *husk vore møder er fuglemøder.*

Så vel mødt! *Bestyrelsen.*

Sidste møde

den 10. marts i »Thesalonen« i Haveselskabets Have.

Formanden bød foredragsholderen, dr. phil. Finn Salomonsen, medlemmer og gæster velkommen.

Foredragsholderen, der havde kaldt sit foredrag for »Fuglenes fældning«, holdt nu tilhørernes interesse fangen i ca. 1½ time.

Først fik man at høre, hvorfor en fugl fælder. Videnskaben er kommet til den slutning, at fældningen sker, for at fuglen kan få lejlighed til at udskifte sin slidte fjerdragt, dette først og fremmest, men dertil kommer, at den for fleres vedkommende også tjener til anlæggelse af en pragtdragt, der som oftest er lig omgivelserne. I nogle tilfælde hjælper denne pragtdragt hannen til at kunne gøre indtryk på hunnerne i parringstiden.

Endvidere har fældningen også stor betydning, hvor klimatiske forhold svinger meget stærkt. Her giver den fuglen lejlighed til at anlægge en varmere vinterdragt.

Normalt tænker man sig, at en fugl fælder 2 gange, fra sommerdragt til vinterdragt og omvendt. Dette holder ikke stik for nogles vedkommende, hos hvem fældning sker op til fire gange, og det er ikke unormale fældninger.

Der findes fugle, der nogle steder er standfugl og andre steder trækfugl. Disse fugle har ikke ens fældning. Standfuglen fælder kun een gang, medens trækfuglen fælder 2 gange. Trækfuglen slider selvfølgelig også mere på sin fjerdragt, hvorfor den har behov for 2 fældninger.

Dette er kun hovedindholdet af foredraget, der var både interessant og lærerigt, blot manglede man at høre noget om unormale fældninger, men det bliver der måske lejlighed til en anden gang.

Til slut stillede enkelte tilhørere spørgsmål til foredragsholderen, som besvarede disse.

Efter kaffepausen gik man over til det traditionelle bancospil, til hvilket der blev spillet om sølvnæb, amaranter, gulbrystede astrilder, kubafinker og ringastrilder samt frø.

Til slut købs- og salgsbogen.

Sekretæren.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Middelfartsvej 126, Bolbro.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Kanariemødet den 8. marts med hr. K. Johansen som foredragsholder var yderst vel-

lykket, der var mødt ca. 65 medlemmer, og vi fik en ualmindelig grundig redegørelse, der omfattede pasning af kanariefugle i al almindelighed, vi fik mange gode tips med hensyn til opdræt, opmadningsfoder og arvelighed m. m. Iøvirgt fortalte hr. Johansen en del om sine harzer-kanarier, og vi håber at dette har givet nogle af vore medlemmer »blod på tanden«, så de vil forsøge sig indenfor denne gren af sporten, der blev bortloddet et par fine røde kanarier.

Medlemsmødet den 12. april kl. 20 på Industripalæet er reserveret undulatopdrætterne, selv om vi også håber at se mange andre fuglevenner denne aften.

Nu er kapløbet om at opdrætte mange undulater til store priser slut, nu gælder det at møde med gode fugle, altså nu kan vi begynde at opdrætte for sportens skyld, det er kvalitetsfugle det gælder om at opdrætte, og her vil hr. C. F. Cornelius fra København fortælle os noget både nyt og gammelt.

Vi håber, at mange vil sætte noget ind på at overvære mødet.

Mødet i maj bliver tirsdag den 10. maj, men herom vil nærmere fremkomme.

Bestyrelsen.

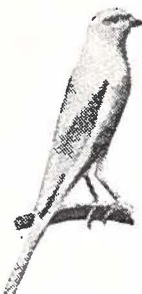
FORENINGEN FOR FUGLEVENNER I NORGE

Det har gått mere enn et halvt år siden siste referat fra våre möter, grunnen er utelukkende dårlig tid og at ingen av medlemmene vil overta jobben.

For å ta det ganske kort, hadde vi på forsommeren en deilig tur i det fri for å höre fuglesangen, vi mötes tidlig om morgenen og hadde med oss niste for dagen. De av medlemmene som hadde bil stilte den til velvillig disposisjon, så det hele gikk greit for oss alle, det ble da også en strålende tur og været var det aller beste. En av de få gode söndager vi har tatt denne siste sommer. Så tok foreningen to måneders sommerferie og begynte först mötene i August.

Mötene har vært holdt delvis privat og delvis i leiet lokale, på mötene har enhver ydet sitt. i fikk på et höre om merking av laks som var foretatt av et av medlemmene. På et annet möte fortalte et av medlemmene om sine tamme Hubroer, disse ble fanget i sommer og undertegnede har ved selvsyn sett hvor tamme de er blitt, akkurat som tamme papegöyer, noe for en Zoologisk Have. På det siste möte vi hadde för jul fikk vi höre litt fra fugleutstillingen i København av et av våre medlemmer som hadde vært der, synd at ikke flere fikk anledning til å se den. Undertegnede var selv nede en tur i Köbenhavn for å se hva der var å få av fugler, og fikk da også med en del nytt oppover, vi trenger jo av og til en del fornyelser, desværre ble tiden så knapp at der ikke ble stor tid til å bese flere samlinger, der er jo så meget annet som legger beslag på ens tid dernede.

C. O. H.

K K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.

Næstformand: K. de Fine Mathiesen, Falkoner Allè 67. Tlf. Go. 6675.

Kasserer: Ernst Petersen, Molbechsvej 16. Tlf. Va. 1883 x.

Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F

Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char

Kontingent 5 Kr. aarlig.

Københavns Kanarie Klub

afholdt sit marts-møde mandag den 7. i vort sædvanlige lokale i Rømersgade 23. Trods bladets sene fremkomst, det var først udkommet samme dag, var mødet velbesøgt, og der var stor interesse for aftenens program: diskussion over emnet »Hvor mange farver har vi«? Specielt baseret på, om der kunne finde en forenkling af udstillingsproportionerne sted med henblik på næste års kåringsskue.

Hr. A. Ryder Tønnesen lagde for med en godt udarbejdet redegørelse for sit syn på sagen, og blev her fulgt op af hr. S. E. Poulsen, der ligesom flere andre var af den formening, at man uden skade kunne droppe et par af varieteterne indenfor rød og orange samt muligvis også en af de gule. Man kom herunder ind på, om det ikke var ukorrekt at kalde den røde kanarier for rød, idet der jo ikke helt har

den nuance, som de fleste forbinder med denne farve. Dyb orange eller rød/orange anså de fleste for mere passende. D'hr. dommere repræsenteret ved G. Ronck og W. Holm mente, at alle farver havde deres berettigelse, men syntes dog i aftenens løb at fravige dette standpunkt.

I forbindelse med diskussionen om farven kom flere, bl. a. hr. Johnsen ind på det ønskelige i et standard-billede så man »sort på hvidt« kunne se det idealbillede af en kanarie, som opdrætterne skulle stile hen imod, og mente, at opdrættet i øjeblikket var i for høj grad afhægigt af personlig smag af meget elastisk begreb. Der er ingen tvivl om, at opdrætterne i stigende grad savner noget virkeligt konkret at rette sig efter.

Næste månedsmøde afholdes tirsdag den 5. april i Sprogklubbens lokaler, Rømersgade 23 st. kl. 20,00. Den kendte arvelighedsforsker, hr. K. Verner Lassen, har lovet at komme tilstede til en rundbordssamtale om vore kanariefarver og mulighederne for kunstig befrugtning i opdrættet. *Bestyrelsen.*

Da bemærkningen i ovenstående foreningsmeddelelse om bladets sene fremkomst for alle andre end KKK's bestyrelse, kan forstås således, at det er redaktøren som sløser — skal det anføres, at KKK's foreningsmeddelelser kun ganske få måneder i de år jeg har været redaktør, har været indsendt rettidigt, f. eks. i december måned afsendt 19. decbr., altså lige før juletravlheden, i januar blev mødets dato først meddelt mig 25. januar, i februar, der som bekendt mangler 3 dage, kom meddelelsen mig først i hænde den 18. i måneden (kuverterne med poststemplerne har jeg opbevaret).

— og så ved medlemmerne også, hvad grunden er til bladets sene fremkomst!

Redaktøren.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 3,2 sivastrilder, 1,2 ringastrilder, 1,2 tornastrilder, 0,1 broget astrild, 1,1 goulds amandiner, 1,1 broncemågefinker. **E. Dünweber,** Frederiksundsv. 106 A, tlf. Be. 4171y.

Sælges: Et smukt ynglepar brogede mågefinker (1-årigt) 12 kr. 5 unger af samme ca. 3 måneder à kr. 4,00, 0,1 Sivastrild (lige udfarvet) kr. 40,00. **Ove Bertelsen,** Vejlands Alle 21, Kbhvn. S. Tlf. ASta 1686.

Sælges: Dværgpapegøjer 1,1 sorthovedet ynglepar, 1,1 sorthovedet ungfugle 1954, samt 2,0 rødhovedet, eller byttes med andre fugle. **J. P. Jensen,** Øster Alle 20, Vojens.

Sælges: Rosella, stanley- og bourks- parakitter 1954. Svarporto. **Dr. Evald,** Sønderborg.

Sælges: 1,2 alm. og 2,1 danskbrogede samt 1,0 opalin isabel undulater, for højeste bud.

Købes eller byttes med ovenstående 1,1 grå risfugle, 0,1 textorvæver eller 0,1 brunvinget eller fellow undulat. **B. Hansen,** Heltzensgade 3, Odense.

Købes: 1,0 gråhovedet dværgpapegøje (Agapornis cana). **Willy Hansen,** Slotstorvets Farvehandel, Vordingborg.

Købes: 1,1 sorthovedet dværgpapegøje, ikke beslægtede, garanteret yngledygtige.

Sælges: 2,0 rødhovedet dværgpapegøjer, eget opdræt 1953—54. **F. Engel,** Ribelandsvej 25, Haderslev.

Sælges: 10,10 ægte skolede harzerkanarier i fuld sang, fine sangere af fin afstamning, rimelige priser, svarporto udbedes. **Peter Skau,** Rådmandsløkken 27, Aabenraa.

Sælges: Et stort fuglebur 65×32×53 samt 3 mindre bure og en del forskellige rekvisiter billigt, men kun søndage. **D. Nielsen,** Vesterbrogade 115, 4. Tlf. VE 9185 u.

Sælges: 1 stort amerikansk jalousi skrivebord meget billigt, eller byttes med tropefugle.

Købes: Brogede zebrafinker og hvide mågefinker. **Mich. Rasmussen,** Carit Etlarsvej 9. Tlf. C. 7595.

Købes: Dansk og udenlandsk fuglelitteratur. Endvidere døde fugle til udstopning af sjældnere arter især parakitter og papegøjer, men fuglene må være absolut friske og pæne. **Albrecht-Møller,** Christen Kolds Alle 1, Kastrup. Tlf. 50 03 78.

Sælges: Et smukt ynglepar brogede mågefinker (1-årigt) 12 kr., 5 unger af samme (ca. 2 mdr.) a 4 kr., 0,1 sivastrild (lige udfarvet) 40 kr. **Ove Bertelsen,** Vejlands Alle 21, Kbhvn. S., tlf. Asta 1686.

Sælges: 4,3 sivastrilder, 3,2 ringastrilder, 1,2 tornastrilder, 0,1 broget astrild, 1,1 gulh. gouldsamandiner. **E. Dünweber,** Frederikssundsvej 106 A, tlf. Bella 411 y.

Sælges: 15,15 ægte skolede harzer kanariefugle, alt af fineste afstamning, fine sangere, rimelige priser. **Peter Skau,** Rådmandsløkken 27, Aabenraa.

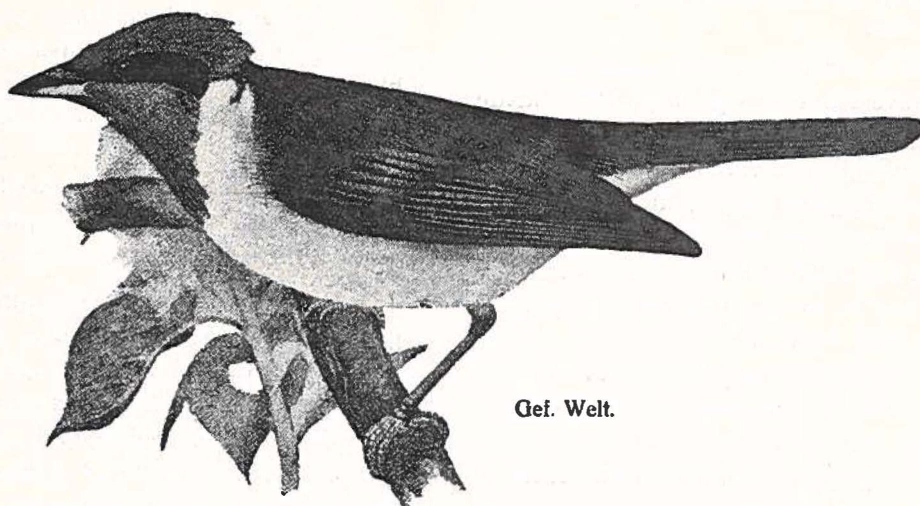
Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER"

30. Aargang MAJ 1955

SORTØRET KARDINAL

Paroaria nigrigenis (Lafr.)

Kønnene er ens, pande, isse og den næsten lige tilbageløbende top, der næsten er skarpt afskåret, den nederste del af kinden, tøjle, strube og forhals dyb skarlagenrød, gennem øjet tilbage over øredækfjerene en sort stribe, halssider, bryst og underside hvide, overside, ryg gråsort, vinger og halefjer sorte, undervingedækfjer hvide med mørke aftegninger, øje rødbrunt, næb hornfarvet, undernæbbet næsten hvidt, ben mørk hornfarvede.

Han: Længde 160—162,5, vinger 80, hale 65, næb 6,5, løb 20 mm.

Hun: Længde 155 mm, altså noget mindre end hannen, den er ligeledes mattere i farverne og det hvide bånd på halsen er ofte ganske smalt.

Redeunger: Gråbrune dun.

Ungedragt: Overside og hovedets overside brun, kind og strube brunlig gul, halssider og underside hvid, vinge- og halefjer sortbrune (håndsvingfjerene med en grå rand).

Udbredelsesområde: Venezuela, Guiana samt på øen Trinidad.

Den sortørede kardinal er en af de slankeste stramme og livlige kardinaler, men den egner sig kun som volierefugl, sædvanligvis er den fredelig og fordragelig, så hvis volierens øvrige beboere kan forlige sig med den store fugl, der sætter grene og pinde i stor bevægelse, når den sætter af, kan man godt holde den i en befolket voliere. Den bygger i det frie i en grenkløft, ofte tætte hibiscus buske eller hække ca. 1 m over jorden, en åben ret dyb kurverede som regel foret med fjer eller dun, og heri lægger hunnen 3—5 blågrønne æg med brunlige klatter eller pletter. Hunnen ruger, ofte flere gange daglig afløst af hannen, 12—14 dage, begge forældre mader ungerne, der forbliver i reden ca. 14 dage og derefter siddende i buskadset bliver ungerne madet af hannen indtil de er ca. 1 måned gamle, hvorefter de må klare sig selv, imedens gør parret

klar til næste kuld unger.

Den normale yngletid begynder i vore forårsmåneder (april—maj) og det er muligt at naa flere kuld unger på en sommer.

Fuglen er ikke nogen kostforagter, af frø ynder den særlig: Hirse, kanarie, ris og havre — men frugt og bær samt grønt må heller ikke mangle, ligesom den helst skal have et godt tilskud insektfoder og levende insekter, melorme og myreæg, dertil hårdkogte æg — især under opdrættet kræver den meget animalsk foder og grønt.

I året 1911 var den i flere eksemplarer i zoologisk have i Berlin, og i året 1934 havde hr. hotelejer Hirthe, »Park Hotel«, København, denne fugl i sin voliere, endda i et rigtigt par. 1936 byggede dette par, som var anbragt i en voliere med mange andre fugle heri endda, hvis jeg husker rigtigt papegøjer, og i et buskads ca. 1 meter over gulvet byggede hunnen en åben rede af kokustrævler, og reden, som var meget ren og sirlig, blev dette år anvendt til 3 kuld, der blev lagt henholdsvis 4, 4 og 3 æg, men alle ungerne af de to første kuld blev som ganske små brutalt kastet ud af reden, men af sidste kuld kom en unge på pinden, men den var knapt selvstændig, da den en dag lå død i buskadset.

Hr. Hirthe er ganske vist en af vore mest kyndige opdrættere, som gennem årene har mødt frem med fine resultater, men det skulle altså ligge indenfor mulighederne at få et opdræt af denne smukke og livlige fugl.

Albrecht-Møller.

Til opdrættet af indigofinke

(forrige nr.)

Vi beklager meget, at opdrættet af indigofinken efter den i forrige nummer i »Stuefuglene« offentliggjorte beretning, ikke kan tildeles opdrætningspræmie, idet beretningen har været optaget i andet blad (se betingelserne på omslaget af »Stuefuglene« april 1952).

I beretningen er desuden mange småting, som må suppleres eller kommenteres.

Sagen er jo, at for de opdræt, som ikke tidligere er beskrevet, gælder det at få så meget med som overhovedet er muligt, for at man senere kan støtte sig til det, det gælder kønnenes udseende, størrelse, opførsel, fældningsperiode, parringsleg, parringen, hannens sang (eventuelt hunnens), redebygningen, hvor bygges den, omfang, udseende, redestof, polstringsmateriale, bygger hannen eller hunnen, eller begge. Æglægning, æggenes farve, størrelse, antal, lagt med hvilket mellemrum, hvornår påbegyndtes rugningen, af hvem, mades hunnen, på hvilket tidspunkt, interesserer fuglene sig for andet foder, hannens opførsel under rugningen, hvorlænge varer rugningen, dunungernes farve og udseende, hvorlænge bliver ungerne i reden, ungedragtens udseende, befjeringens forløb, opmadningen, hvem mader, hvorledes (fra kro eller næb) med hvad, og hvorlænge hunnen og hvorlænge hannen, hvor opholder ungen sig, på jorden, i reden, i grenene, hvornår kan den kønsbestemmes?

Dette kræver naturligvis iagttagelser og meget nøjagtige og omhyggelige noteringer, og her gælder det, at selv det tyndeste blæk er bedre end den bedste hukommelse, vi kender alle til hukommelsesforskydninger, og jeg har selv flere gange ment at have set eller oplevet ting, som ikke var realitet.

I en beretning behøver naturligvis ikke alt ovenstående besvaret, men dog så meget som muligt og navnlig, hvad der ikke tidligere har været iagttaget, alt den slags arbejde er jo en mosaik, der først sammenlagt giver et fuldgyldigt billede og supplement til, hvad man selv og andre tidligere har erfaret.

Vi er imidlertid flere her i København, som gennem flere år har ligget og luret på hinanden, i bedste sportslige forstand, for at komme først med et opdræt af indigofinken, og vi har derfor allerede over flere par gjort vore optegnelser, vi har haft mange unger, det er nemlig slet ikke svært at få indigofinken til at yngle, det svære er at få dem på pinden, og her har herr Bohn Bolø altså narret os og er kommet først, men mange af de erfaringer, vi har gjort, adskiller sig væsentligt fra dem af herr Bohn Bolø iagttaget, derfor har vi bedt herr Wm. Holm, hvis beretning helt dækker mine noteringer, om at give en kommentar til artiklen i forrige nummer.

Albrecht-Møller.

William Holms erfaringer med indigofinker

Indigofinken mader sine unger
(Farvefoto af Hal H. Harrison)

I sidste nummer af »Stuefuglene« læste jeg med interesse en artikel om opdræt af indigofinke.

Da jeg adskillige gange i tidens løb har haft unger af denne fugl — men aldrig med fuld resultat — således at forstå, at det aldrig er lykkedes mig at få ungerne selvstændige, var jeg spændt på, om der i denne beretning var noget at lære.

Men, lad mig sige det straks, jeg havde ikke troet et opdræt af samme fugleart, kunne afvige i den grad, som er tilfældet med de erfaringer, jeg har gjort med flere forskellige par, og med det opdræt, der omtales.

Parret havde bygget i en ballonrede — dette er efter min mening ikke normalt, men da det jo som beskrevet var en meget stor ballonrede, kan det forstås således, at fuglen har bygget en åben rede i bunden af ballonreden. Forholdet er jo nemlig det, at indigofinken ligesom flere andre finkearter, når den føler sig skræmt, flygter fra reden, hvorimod fugle, der benytter lukkede reder, trykker sig, når de føler sig ængstelige og på den måde søger skjul i selve reden.

Et af de mest iøjnefaldende eksempler har vi hos væverfuglene, men også andre fuglearter benytter indgangsrør til reden. Dette kan dog også have andre formål — f. eks. kan det tjene til at beskytte reden mod fjender.. Derfor er det normalt for indigofinken at bygge åben rede.

Endvidere skrives, at hunnen sås sidste gang den 24. juli og den 13. august hørtes svage pip fra reden, og det var nu klart, at der var kommet en unge.

Den 6. august fløj der een unge og den 7. august 2 unger af reden. På forespørgsel oplyser redaktionen, at disse datoer ikke er en trykfejl — derfor skal jeg undlade at kommentere, da ungerne jo umuligt kan flyve af reden før de er født. Under rugningen blev hunnen madet af hannen. Jeg har aldrig iagttaget dette hos mine indigofinker, og jeg vil tro, det ikke er almindeligt hos indigofinken; ligeledes vil jeg tro, at det ikke er normalt, der lægges 5 æg. Jeg har aldrig haft større kuld end tre æg, men ved at 4 æg kan forekomme. Meget forbavser det mig at læse, at 3 af æggene var hvide og to var plettede. Det er rigtigt, at indigofinkens æg kan variere noget i farve og i få tilfælde være meget svagt »plettede«, men at der kan forekomme hvide æg, har jeg aldrig hverken set eller hørt om. Det vil jeg anse for ganske unormalt og ydermere, at der lægges tre hvide og to farvede æg i samme kuld.

For at undgå forstyrrelser i volieren fortælles, at reden først blev undersøgt meget lang tid efter, ungerne var udfløjet. Det konstateredes da, at af de fem æg var der blevet tre unger, eet æg var befrugtet, medens eet var ubefrugtet. Jeg vil anse det for meget vanskeligt på så sent et tidspunkt at kunne konstatere, hvilken farve de æg har haft, hvoraf ungerne var klækket. Normalt fjerner hunnen nemlig ægskallerne fra reden.

Til slut vil jeg tillade mig at pege på det, der for mig lyder mest usandsynlig, og hvis jeg ikke så det på tryk, ville jeg i min vildeste fantasi ikke kunne tænke mig, at et par indigofinker kunne være i ynglekondition, som dette par har været, fra juli til hen i december

måned, idet parret begyndte at bygge rede (andet kuld) omkring 1. novbr. og fik efter endt rugning og opmadning udfløjne unger.

De indofinker jeg har haft, er alle gået i fældning i august måned, nogle endda tidligere, hvilket også er denne fugls normale fældetid.

For ikke at skabe nogen misforståelse, vil jeg gerne sige, at jeg selvfølgelig ikke drager opdrættet i tvivl, men kun søge at gøre opmærksom på, at hvis ellers alle iagttagelser er nøjagtige, er det efter de erfaringer, jeg har gjort med denne fugl, ganske unormalt, at indigofinken yngler på denne måde.

Med venlig hilsen

William Holm.

Bastarder endnu en gang

Efter med interesse at have læst bladet »Stuefuglene« og navnlig i februar nummeret, hr. Im. Nielsens artikel om bastard-opdræt, vil jeg hertil gerne knytte nogle bemærkninger:

Som det fremgår af artiklen drejer det sig om bastarder af sorthovedet nonne × mågefinke og atter denne bastard × mågefinke, men når jeg længere nede i artiklen erfarer, at det drejer sig om bastarderne fra hr. murermester Stumpe, så vil jeg gerne rette det, for disse bastarder var ikke sorthovedet nonne (munia atricapilla) men trefarvet nonne (munia malacca) × mågefinke.

Jeg kom meget sammen med hr. Stumpe og fulgte med stor interesse dette opdræt, og vi talte ofte sammen om, hvor interessant det ville være, hvis disse bastarder var forplantningsdygtige, og så sent som tre uger inden han døde var han hos mig, og jeg blev lovet et par, men vi skulle vente til det kunne afgøres hvad der var han og hun.

Da jeg var inde til begravelsen købte jeg to stykker af fru Stumpe, men det viste sig at være to hanner, den ene af disse satte jeg sammen med en mørk mågefinke hun, og det gav 2 unger, en som ganske lignede bastarden og en som mere lignede mågefinken.

Den anden bastard-han satte jeg sammen med en næsten hvid mågefinke hun, den havde kun en ganske lille plet, og dette gav i første kuld 4 unger, 2 gule og 2 mørke som bastarden, men dog meget forskellige i farven, senere har jeg haft ialt 4 kuld af hvert par ialt 27 stykker.

Så prøvede jeg selv med trefarvet nonne × mågefinke, og fik her 2 unger, en han og en hun; hannen gav jeg bort til en god ven, medens jeg satte hunnen sammen med en nonne-han, idet jeg ville tilføre mere blod fra nonnerne end fra mågefinkerne. Bastarden viste ingen interesse, og hele forsommeren gik uden noget resultat.

Derefter satte jeg 20 stykker bastarder, der nu var udfarvede, sammen i en stue-voliere, nærmest for at skaffe plads, jeg mente ikke de tog så meget plads her, og til disse satte jeg yderligere den trefarvede nonne, så mente jeg de parvis kunne finde sammen efter sympati.

Der var også straks en gul han-bastard som parrede sammen med en mørk hun-bastard, og de har nu 2 mørke unger, som er 14 dage gamle, og bliver til stadighed madet upåklageligt, her har vi altså unger af bastard × bastard.

Siden har jeg den før omtalte unge, som helt lignede mågefinken sammen med en mågefinke-partner, og her blev 2 gule og 3 mørke unger, også disse lignede helt almindelige mågefinker, derfor solgte jeg de 4 af disse straks, på grund af pladsmangel, men så pludselig opdagede jeg, at der på den sidste bastard, jeg havde tilbage af dette kuld, begyndte at vise sig helt sorte fjer på brystet, nu er den så mørk at den virker ganske mørkebrun, ja næsten sort bortset fra en lille hvid plet på bugen, og nu har parret igen 4 unger, dem er jeg meget interesseret i at beholde til de er helt udfarvede.

Alle bastarderne er meget livlige og morsomme, med mange forskellige farvenuancer, der er f. eks. en som nu er 3 uger gammel, helt mørkegul, men i bunden af fjerene er den mørkebrun, når den så drejer sig kommer disse farvede fjer frem, og den får et lyseblåt skær, en meget ejendommelig og smuk fugl.

Jeg vil også gerne oplyse, at jeg for ca. 15 år siden havde 9 unger af muskatfinke ×

mågefinke, de gik dengang sammen med et par trefarvede nonner, hvilket resulterede i, at en af bastardhunnerne, byggede sammen med den trefarvede nonne, og de fik en unge som altså var bastard af 3 forskellige arter, og den var jeg selvfølgelig meget stolt af indtil den en dag fik dårlig mave og ikke stod til at redde, det var jo meget kedeligt, især da alle de øvrige muskatfinke-bastarder viste sig sterile, og den jeg havde ungen efter hækkede aldrig siden.

Heraf ser man, at visse bastarder i et kuld indebærer muligheder for videre forplantning, blot man har den fornødne tålmodighed.

Jeg vil gerne tilføje som min opfattelse, at disse nonnebastarder er lette at parre med andre racer ved videre forsøg, og her kan jeg tilføje, at bastardering altid har haft min varmeste interesse, og jeg kan nævne blandt andet, at jeg har haft bastard af magellan sisken (spinus ictericus) × kapuciner sisken (spinus cucullatus), men desværre blev denne unge ikke madet mere end en uge og den døde, for tiden forsøger jeg at bastardere jacarinifinke (volatinia iacarini) med en orangekanarie hun, det bliver spændende om det vil lykkes og hvad der vil vise sig.

Helsingborg, i februar 1955.

N. O. Kastberg.

Fine voliérer i Norge

Også i Norge går det fremover med fuglehobbien.

I løpet af siste året er der bygget to Volierer i Drammen hvorav det ene er så nydeligt at det fortjener å nevnes.

Det første var Herr Kjell Eriksen, gartner hos Skibsreder Kjøsterud, han har bygget et meget pent voliere med fem avdelinger hvor han holder en del kanariefugle, Undulater og Rosella. Det annet er Transportsjef ved NSB Ilgodsavdeling, Th. Foss, Kollenveien 10, Drammen, som overrasket stort da han viste frem sitt nye voliere.

Han eier et stort tre etages hus bygget over en garasje hvor han opbevarer sine mange lastevogner, og da garasjen er meget større enn selve huset er der en stor tak-terasse som dannes av den del av garasjetaket som våningshuset ikke dekker.

Her, i tilslutning til hovegården og i stil med denne, har Herr Foss bygget sit voliere.

Det er ca. 8—10 m langt, halvparten bredt, og inneholder på den ene siden store nydelige opdrettsbur for Undulater i flere etager, og på den annen side store lyse volierer.

Th. Foss, Drammen, i sit fuglehus

Foran hver voliere er dr et stort spejlglassvindu ca 1 m quadrat. Over vinduerne er flyvehullerne.

Det hele er vakkert malt innvendigt og bestykket med en mengde finker, Undulater, kanarier, Agapornider, Duer, Vaktler, Kardinaler, Nymfer etc. og Alexandriner for også å nevne de »store«. Der er innlagt oljefyring fra huset og rinnende vann ind i fuglehuset. Det jeg ovenfo har beskrevet er selve fuglehuset. Herr Foss kom ikke sålangt i år at han fikk ferdig de yttre volierer, men såvidt jeg har forstått ham blir disse ferdige til våren, og skal være ca 1,25 m+4 m hver avdeling.

Jeg har nokk visst at Herr Foss i mange år var »fugleintressert« men at han gikk med planer om slikt et »praktbygg« det ante ingen før han kom og inviterte oss til å se på sakene.

Jeg har glædet mig på vegne av alle de vakre fugler han har for at disse skal få så værdige lokaliteter og slikt enestående stell.

Men dette er ikke alt. Her forberedes mindst to volirer til. Begge på Konnerud der jeg selv har mine anlegg.

Tegninger og planer er i orden på at volierene skal bli ferdige. Interessen for Fugler og da især Undulater og Agapornider har tatt sig svært op i de sisste par år herhjemme, har jeg inntryk av. Forleden blev jeg invitert op på et stort loft i en leigård her i byen, for å se på fire eller fem unge gutter i 15—16 års alderen som alle bygget store nydelige bur til Undulater. Så vakre selvgjorde bur har jeg vel neppe sett før.

Gust. A. Gjessing.

ALLEVEGNE FRA:

Det forlyder, at en fugleven i Glostrup har fået unger af sine senegal papegøjer (Mohrenkopf).

Det er et meget fint opdræt, og vi ønsker hjertelig tillykke.

*

Som det fremgår af K.K.K.s referat, har man nedsat et udvalg til at udarbejde en kanariestandard, vi kan kun glæde os ved tanken som ikke er ny, allerede 1951 indbød vi repræsentanter for samtlige foreninger til møde i Odense, og det glæder os, alle de tre dommere da var til stede. Vi har, efter at have modtaget referatet, været i forbindelse med d'hr. som dog på dette tidspunkt intet kendte til sagen.

Eet vil vi imidlertid håbe, at udvalget før eller siden må blive suppleret med repræsentanter fra de øvrige bestående foreninger, og navnlig provinsen, at vi ikke skal opleve det syn, at der bliver tre forskellige standarder.

— Det er værre end slet ingen!

*

Agapornis studiekredsen afholder møde den 2. maj, som meddelt ved sidste møde, der vil blive ansat endnu et møde i maj måned.

*

3. hæfte af V. Wieses „Tropefuglenes liv i fangenskab" foreligger nu. Væverfinkerne afsluttes, så følger vidafinkerne og man begynder lige på de egentlige vævere.

Det hilses med glæde, at den lille anomalospiza imberbis, er opført som gøgevæver og ikke som hos Neunzig blandt finkerne, det er også en god beskrivelse af dens ejendommelige yngleforhold.

Vi har aflagt udgiveren, hr. bogtrykker Aage Poulsen, Skibby, et besøg, hvor vi så hr. Poulsens mange fugle, og ligeledes en række akvareller til de næste farvetavler og vi kan love subskribenterne at disse var meget bedre end de fleste af de allerede udsendte.

Hvis De ikke har bestilt bogen kan det nås endnu, — den er mere end pengene værd.

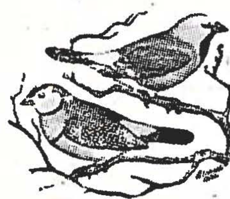
*

Kgl. Haveselskabs Have har i paradehuset anbragt nogle kanariefugle, der tager sig godt ud i de strålende omgivelser.

*

„Frihed", sagde undulaten, „det er at få lov til at blive i buret".

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN"

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. F. Cornelius, Strandgade 46, AM 4359 y.
Sekretær: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde afholdes torsdag den 12. maj kl. 20 i thesalonen, Kgl. Haveselskabs Have, Frederiksberg Runddel.

Hr. Walther Langberg har kaldt sit emne „Det bliver noget om undulater —", og her kan vi mindes en af hr. Langbergs egne udtalelser, at det er ingen kunst at lave undulater, — men det er en sport at lave gode undulater, og her har vi sikkert meget at lære.

Opdrætterens 10 minutter:

C. F. Cornelius: „Om tæmning af undulater„

Derefter bancospil om fugle.

Køb- og salgsbogen.

Spørgekassen.

Eventuelt.

Kom selv til dette fuglemøde og agiter blandt interesserede at aftenen kan få et festligt forløb.

Bestyrelsen.

Sidste møde

Formanden bød velkommen til medlemmer og gæster samt rettede en særlig velkomst til aftenens foredragsholder, hr. N. P. Larsen, Roskilde.

Oplæste derpå navnene på nye medlemmer og bød disse velkommen i foreningen.

Derefter fik hr. N. P. Larsen ordet. Han startede med at fortælle om sit eget fuglehold, pasningen af dette samt en del resultater af opdræt. Heri var ikke så få fiduser, som sikkert med held kan bruges af andre fugleliebhavere.

Så kom vi til det egentlige, nemlig: »Udrugning af vagtekyllinger i en rosinkasse«. Hr. Larsen har med held konstrueret en rugemaskine til vagtelæg af en rosinkasse, og i denne har han udruget ikke så få kyllinger.

Om selve konstrueringen af maskinen forklarede hr. Larsen udførligt, hertil kom varmegrader og tilsætning af vand til den fornødne fugtighedsgrad. Derefter om behandlingen af kyllingerne indtil disse er i stand til at klare sig selv.

En virkelig god ide, som hr. Larsen her gav videre til interesserede. Blot alle ville huske, at en god ide bør gives videre.

Derefter påbegyndte man noget nyt, nemlig: »Opdrætterens 10 min.« Hr. Albrecht Møller startede og fortalte om »Klerkefinkers udfarvning«.

Efter kaffepausen det traditionelle bancospil, denne gang om kanarier, brogede zebrafinker og sivastrilder samt frø.

Derefter købs- og salgsbogen samt spørgekassen.

Til slut rettede formanden en tak til medlemmer, som havde foræret foreningen fugle til bancospillet. *Sekretæren.*

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Middelfartsvej 126, Bolbro.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Tirsdag den 10. maj kl. 20 på Industripalæet vil blive den sidste mødeaften før ferien, og på mange opfordringer afholder vi igen et fuglespil. Hertil har vi foruden en flok gode fugle sikret os 1,1 brillefugle og 1,1 ceresastrilder. Seddelprisen bliver som sædvanlig lav.

Mødet den 12. april: Formanden bød foredragsholderen, hr. C. F. Cornelius, og de fremmødte velkommen. Det var undulataften, og hr. Cornelius fortalte først om den vilde undulats levevis og vaner, derefter fortalte han lidt om undulatopdræt for fornøjelsens skyld, og tilsidst kom han ind på at tale om sportsopdræt, det var et både interessant og lærerigt foredrag, og hr. Cornelius holdt tilhørernes interesse fangen i knap 2 timer, og han havde meget mere at fortælle endnu, men tiden var knap, bortlodningen skulle jo også afvikles, men vi håber en anden gang igen at få fornøjelsen af et besøg af hr. Cornelius.

Sekretæren.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.
Næstformand: K. de Fine Mathiesen, Falkoner Allé 67. Tlf. Go. 6675.
Kasserer: Ernst Petersen, Molbecsvej 16. Tlf. Va. 1883 x.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allé 6 Char.
Kontingent: 5 Kr. aarlig.

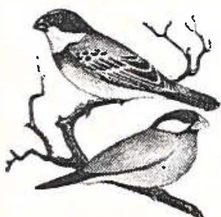
Københavns Kanarie Klub afholdt sit aprilmøde tirsdag d. 5. april, hvor den kendte arvelighedsforsker, laborant Werner Lassen, lagde for til en rundbordssamtale ved at redegøre for sine erfaringer med forskellige småpattedyrs farvemæssige arvelighed, der sikkert i store træk også gælder fuglene. Der var stor interesse blandt medlemmerne for dette emne, og adskillige gav deres bidrag til diskussionen. Foredragsholderen havde medbragt et stort materiale af farvelagte tavler og mange gjorde flittige notater.

Under diskussionen kom man som så ofte før ind på det ønskelige i en fast tilrettelagt standard, og der opnåedes enighed om nedsættelse af et udvalg, der skulle arbejde videre med sagen og udarbejde forslag til klassificeringen på kommende kåringsskuer og un-

dersøge mulighederne for fastlæggelse af en standard. Udvalget kom til at bestå af de tre dommere, d'herrer G. Ronck, William Holm og Aage Jørgensen, Helsingør assisteret af herrerne Walther Langberg og A. Ryder Tønnesen. Alle gamle erfarne opdrættere med også solide teoretiske erfaringer. Mødet vil således komme til at overgå i historien og medlemmerne venter nu i spænding på udvalgets forslag. Mødet sluttede med det vanlige kaffebord og bankospil over røde kanarier og frø.

Næste møde tirsdag d. 3. maj som sædvanlig i Sprogforeningens lokaler, Rømersgade 23, st. Det bliver stuefuglenes tidligere mangeårige redaktør, bokschef herr Rich. Faber, der jo altid plejer at samle fuldt hus til sine veltilrettelagte foredrag. Ryder Tønnesen vil som vanligt redegøre for de sidste nyheder indenfor hobbyen opdræt af farve- og figurkanarier og harzere.

Bestyrelsen.

„FUGLEVENNEN"

NYKØBING F. OG OMEGN

Formand: O. Kudsk, Kastanievej 8. Sundby L.
Næstformd: Poul Nielsen, Østre Alle 41.
Kasserer: Allan Hansen, Lollandsgade 16
Sekretær: Marius Olsson, Enighedsvej 36
Bolvig Hansen, Guldborgsundsvej.

Foreningen Fuglevenner, Nykøbing F. og omegn, afholdt torsdag d. 14. april sin årlige generalforsamling i logebygningen med dagsorden ifølge lovene.

Til dirigent blev mejeribestyrer Bech, Tingsted, enstemmigt valgt, hvorefter formanden aflagde årsberetningen, og da der ikke var indkommet forslag fra medlemmerne eller bestyrelsen, gik man over til valg af formand, og som ny formand valgtes Lars Johansen, Øster Thoreby, i stedet for Orla Kusk, og som besytrelsesmedlem blev gartner H. Kondrup Nielsen, Kraghave, valgt i stedet for Marius Olsson, og til bestyrelsessuppleant valgtes Vagn Olsen, Skolegade, i stedet for Friis Hansen. De øvrige valg var genvalg. Dirigenten sluttede derefter generalforsamlingen med tak for god ro og orden.

Derefter gik man over til bortspil af 15 fine planter samt 3 par fugle, 1,1 sommerfuglefinke, 1,1 ædelsanger samt 1,1 gris-bleu (rødhalet astrild).

I kaffepausen solgtes amerikansk lotteri på 2 ekstrafine kolonialkasser, og da klokken var godt 23,30 kunne formanden sige godnat og tak for i aften.

P. b. v.: *Marius Olsson.*

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 0,1 bourks parakit, 1,0 hvid risfugl, 1,0 diamantdue. Evt. byttes til fugle af modsat køn. **Preben Bohse,** Christmas Møllers Pl. 5, S. SU 5320.

Købes: 1,0 kapucinersisken eller i bytte med 0,1. 0,1 broget astrild købes.

Sælges: 3,3 sivastrild, 1 år gamle. **Fru V. Nielsen,** Kongensgade 40, Odense.

Sælges: 1,1 løggrøn papegøjeamandine 75 kr. Ynglepar. 1,1 Rosella (blå, palliceps) 950 kr. 3,2 sorthovede dværgpapegøjer 250 kr. 1,1 rødhovedet dværgpapegøjer 75 kr. 40 undulater 80 kr. 1,1 goulds, sorthovedet, 150 kr. 3,3 sivastrild, ynglepar, 220 kr. 1,1 sommerfuglefinker, ynglepar, 15 kr. 1,1 skadefinker, lille, 12 kr. **C. Munch,** Hvidovrevej 324. Tlf. Hv. 1396.

Sælges: 1,0 ringastrild, 0,1 lille cubafinke, 1,1 sivastrild fra 1954 eller bytte med andre tropefugle. **R. Skovgaard Laursen,** bogholder, Møllegade 72, Skanderborg.

Sælges: 1 beo, mellemstor, sælges eller byttes med sjældne astrilder eller finker. **Willy Jacobsen,** Pasopvej 11, Svendborg.

Sælges: 2,0 kanarier i sang, 1 år samt 5 unger, 3 mdr., af røde forældre. **Kurt Øby,** Amagerbrogade 102 A, 2. sal. Hverdag efter kl. 17. Søndag efter kl. 12. AM 6471 u.

Købes: 0,1 sorthovedet eller rødhovedet gouldsamandine. **P. Quistorff,** Ved Amagerport 14, Kbhvn. S. Tlf. AM 1418 x.

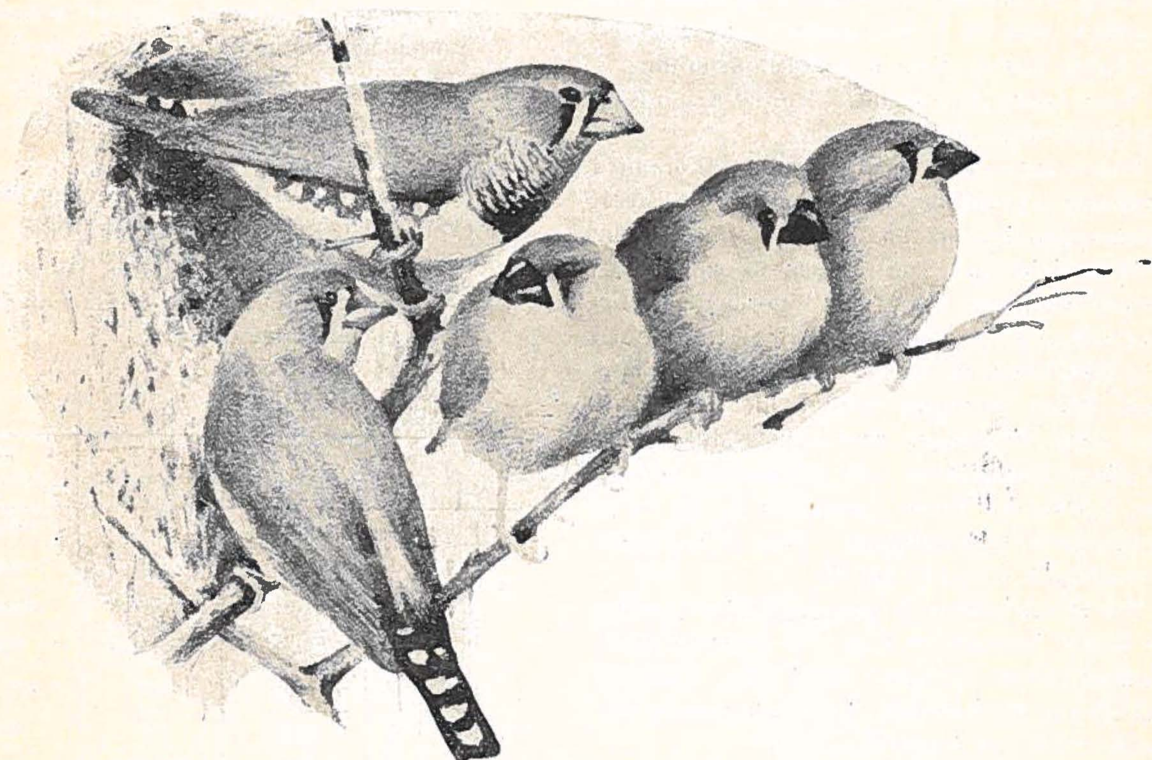
Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

S T U E F U G L E N E

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

30. Aargang JUNI 1955

Hvorledes skal jeg parre mine Zebrafinker?

Det er i Grunden et gammelt Løfte til Deltagerne i Zebrafinke-Studiekredsen, der med denne Artikel indfries, i November 1954 lovede jeg det og sammen med Genetikeren Hr. H. Verner-Lassen er den udarbejdet efter de nyeste Resultater, og det er vort Haab, at den maa skabe Klarhed og blive til Hjælp for de mange, som sysler med Zebrafinker.

Albrecht Møller.

Zebrafinken (Taeniopygia castanotis) optræder i Australien og paa en enkelt af de omliggende Øer, og her forekommer den i 8 Lokalracer, de er imidlertid svære at skelne fra hinanden ikke mindst, fordi Import af vildtfangede Fugle ikke har funden Sted i mange Aar, og overalt har krydsning udvisket Artsforskellighederne.

Jeg har dog for Tiden en af Lokalracerne, Taeniopygia castanotis mungi, fra Nord/West Australien, den adskiller sig fra den almindeligste kendte T. c. castanotis ved at have okkergule Ørepletter og Sider i Modsætning til den almindelige, som har rødbrune Ørepletter.

I det følgende er det den almindelige Zebra-

finke, man tænker paa, naar Zebrafinkens Vildform (Normalfarven — den graa) nævnes.

Hos Zebrafinken, som hos andre Fugle, findes Arveanlæggene dobbelt i Organismen, det ene Anlæg stammer fra Faderen og det andet fra Moderen.

Er de to Anlæg ens, taler man om dobbelt eller ensdobbelt Faktor (homozygote), er de uens om enkelt eller uensdobbelt Faktor (heterozygote).

Genet for nogle Farver findes i Kønskromosomet, det saakaldte x Kromosom, der hos Fuglene er dobbelt hos Hannen og enkelt hos Hunnen med et y Kromosom som Partner, saadanne Farver siges at være kønsbundne.

Naar Anlæg ikke findes i samme Kromosom kombineres de derimod frit.

For at kunne beregne Antallet af Afkom med bestemte Egenskaber af en nærmere bestemt Sammenparring opstilles Kombinationsskema, hvor Individernes Sæd (Spermatofor) og Ægcellers (Gameter) Gener kombineres til det befrugtede Æg (Zygoten). Dette kan gøres med stor Sikkerhed, da ganske bestemte Regler normalt følges. Fraviges dette er der i Generne sket visse Ændringer, som kaldes Mutationer, og disse symboliseres ved forskellige Bogstaver, f. Eks. AA for et ensdobbelt og Aa for et uensdobbelt (Enkeltfaktor), hvor A har størst Virkning, d. v. s. dominerer.

For at faa ensartede Betegnelse for homologe Gener, har man f. Eks. for Farvegenernes Vedkommende betegnet dem efter Alfabetet, saaledes at de sædvanlig først optrædende Mutationer faar de første Bogstaver.

E D C B A + a b c d e osv.

Samme Mutation kan hos en Art være dominerende medens den hos en anden er vigende (recessiv), dette gælder f. Eks. dilute, der hos Kanarien er vigende (d.), hos Zebrafinken er dominerende (D.) og her viser Betegnelsen + for Vildfarven (den graa) sig praktisk.

Da det ikke gælder Typeegenskaber, men Farverne i Fuglens Fjer, skal vi se paa, hvorledes Farven fremkommer.

Farven i Fuglens Fjer skyldes Sammenspil mellem to Slags Pigment.

I) det melanistiske

II) det lipocrome.

Melaninen, der giver brun til sort Farve ved en Iltningsproces (Oxydering), hvorfor man ofte bruger Arvebetegnelsen O.

Lipocromen findes yderst, og paavirker det indefra kommende Melanin Pigments Farveindtryk. En Række Mutationer kan ændre Vildfarven (den graa).

Hvis vi altsaa gaar ud fra Vildfarven og betegner denne + = Vildfarven, med sin særlige Fordeling af de to Slags Pigment, der af os opfattes som (graat) afviger herfra

a = manglende Fordeling af Melaninpigmentet gør sig gældende, saa Farven ses som sort (findes hos Gnavere, men er endnu ikke funden hos Kanarier og Zebrafinker).

b = det sorte Melanin faar en brunlig Tone (Cinnamon = Isabel Form). Aarsagen hertil er ukendt.

c = Pigmentet fortyndes mere eller mindre indtil fuldstændig Farveløshed (hvid).

d = Melaninpigmentet klumper sig sammen med den Virkning, at Farven faar en svagere eller blegere Tone (Dilute).

Enkeltvirkningerne for B C og D.

B	C	D	B Melaninen	C Fedtgrundfarve (gul)	D Farvegrad
B	C	D	sort	gul	intens
		d	sort	gul	mat
	c	D	sort	farveløs	intens
		d	sort	farveløs	mat
b	C	D	brun	gul	intens
		d	brun	gul	mat
	c	D	brun	farveløs	intens
		d	brun	farveløs	mat

Mutationer i B og D vedrører kun Melaninen, saa hvor denne er fuldt undertrykt ved e, har vi i Skemaet Brug for Serierne A, C og E.

A	C	E	Kanin	Kanarie	Zebrafinke
A	C	e	—	gul	—
A	c	e	—	hvid	hvid
a	C	e	gul	—	—
a	c	e	hvid	—	—

Og som det fremgaar heraf er Zebrafinken en Hvidgrundsfugl.

Skema over homologe Mutationer hos Kanin. Kanarie og Zebrafinke i Generne A. B C og D.

A	B	C	D	Kanin	Kanarie	Zebrafinke
A	B	C	D	graa	grøn	graa
			d	mat graa	askegraa	sølv (D)
		c	D	chinchilla	blaa (Skifer)	—
			d	matchinchalla	dilute blaa	—
	b	C	D	cinnamon	isabel	—
			d	dilute cinnamon	dilute isabel	—
		c	D	isabel chinchilla	—	fawn
			d	grumset hvid	—	creme (D.)
a	B	C	D	sort	—	—
			d	blaa (Wiener)	—	—
		c	D	hvid	—	—
			d	hvid	—	—
	b	C	D	havanna (Havannakanin)	—	—
			d	lilla (Egernkanin)	—	—
		c	D	hvid	—	—
			d	hvid	—	—

Hertil skal bemærkes, at D. dominerer over + hos Zebrafinken.

For herefter at finde frem til den hvide Zebrafinke skal vi se paa næste Skema. Alt efter Tilstedeværelsen af eller Mangel paa Grundfarve (gul Fedtfarve) og Dækfarve (Melanin) fremkommer fire Hovedtyper:

I) gul Grundfarve med dækkende Melanin = gulgrundstype (E C)
II) gul Grundfarve uden dækkende Melanin = Gulgrundstype (e C)
III) uden Grundfarve med dækkende Melanin = Hvidgrundstype (E c).
IIII) uden Grundfarve uden dækkende Melanin = Hvidgrundstype (e c)

c. Mangel paa Pigment- og Grundfarven forsvinder.

E. symboliserer Udbredelsen af Melanin over hele Dyret (Extension = Udbredelse), og der findes her en hel Serie af alle Gener, d. v. s. fra samme locus (Sted paa Kromosomet).

E - e'''' - e''' - e'' - e' - e — o. s. v., men der kan kun være to ad Gangen hos samme Dyr (ens eller uens).

E = fuldstændig Udbredelse og e = slet ingen, de mellemliggende mere eller mindre.

Vi gaar herefter over til de egentlige Kombinationsskemaer.

I) Han Sølv = Dilute graa (x-D) × Hun alm. graa = (d).

100 % d-Ægceller × 100 % D-Sædceller giver 100 % D-d = Sølv Split for Graa (Sølv/graa).

II) Han Sølv uensdobbelt (Dd) x Hun alm. graa ensdobbelt (dd).

	d	d
D	Dd	Dd
d	dd	dd

50 % Sølv uensdobbelt og 50 % graa ensdobbelt.

III) Han Sølv/graa (Dd) uensdobbelt x Hun Sølv/graa (Dd) uensdobbelt.

	D 50 %	d 50 %
50 % D	DD	Dd
50 % d	Dd	dd

25 % Sølv ensdobbelt (DD), 50 % Sølv uensdobbelt (Dd), 25 % graa ensdobbelt (dd).

Mutationen i B. giver hos Kanarie (Gulgrund) Isabel, men hos Zebrafinken (Hvidgrund) fawn-Isabel, og det er et godt Eksempel paa kønsbunden Arv.

IIII a) Han Isabel (bd) x Hun Sølv ensdobbelt (DD)

	x-B D	y-o D
x-b d	x-B D x-b d	y-o D x-b d
x-b d	x-B D x-b d	y-o D x-b d

50 % Sølv Hanner og 50 % Creme Hunner $\frac{\text{y-o D}}{\text{x-b d}}$ hvor b giver Isabel og D Dilute = creme.

Hunerne er jo altid enkelt Faktors Individer for den kønsbundne Farves Vedkommende (B), da denne er knyttet til X.

IIIIb) Han Isabel (bd) x Hun Sølv uensdobbelt (Dd) (her bliver imidlertid 4 Slags Game-

ter) og Skemaet kommer til at se saaledes ud:

	x-B D	y-o d	x-B d	y-o D
x-b d	x-B D x-b d	y-o d x-b d	x-B d x-b d	y-o D x-b d
x-b d	x-B D x-b d	y-o d x-b d	x-B d x-b d	y-o D x-b d

25 % Sølv Hanner og 25 % Creme Hunner, 25 % Isabel Hunner og 25 % graa Hanner.

V) Han Sølv/Isabel $\frac{\text{x-B D}}{\text{x-b d}}$ x Hun Isabel togensforskel $\frac{\text{x-b d}}{\text{y-o d}}$

	50 % x-b d	50 % y-o d	
25 % x-B D	x-b d x-B D	y-o d X-B D	
25 % x-B d	x-b d x-B d	y-o d x-B d	$12^1/_2$ % af hver
25 % x-b D	x-b d x-b D	y-o d x-b D	
25 % x-b d	x-b d x-b d	y-o d x-b d	

Dette giver $12^1/_2$ % Sølv/Isabel (som Fader), $12^1/_2$ % alm. graa $12^1/_2$ % (bD) Isabel Dilute = Creme og endelig $12^1/_2$ % alm. Isabel Hanner. desuden ligeledes af Hunner.

VI) Han Isabel uensdobbelt $\frac{\text{x-b D}}{\text{x-b d}}$ x Hun Isabel uensdobbelt $\frac{\text{x-b D}}{\text{y-o d}}$

Her har vi to Slags Sædceller og 4 Slags Ægceller.

	x-b D	x-b d	y-o D	y-o d
x-b D	x-b D x-b D	x-b d x-b D	y-o D x-b D	y-o d x-b D
x-b d	x-b D x-b d	x-b d x-b d	y-o D x-b d	y-o d x-b d

Dette giver 75 % Creme og 25 % Isabel.

Vi skal senere komme tilbage til de brogede og tegnede Former, ogsaa i Forhold til Sølv, Isabel og Creme samt den hvide Zebrafinke.

Lazulifinken

Jeg har lige set lazulifinken (passerina amoena) på en udstilling her i Stockholm, og er bleven meget betaget af de små henrivende fugle, som jeg tænker stærkt på at anskaffe mig, men jeg kan ikke finde eet eneste ord om den i nogen af alle mine fuglebøger, jeg vil derfor være meget taknemlig for at få nedenstående spørgsmål besvaret.

1) Kan man regne med at få yngel af et par lazulifinker i et stort bur (80 cm langt)?

2) Hvilken slags redekasse skal de have?

3) Kan de opmade unger med tørrede myreæg plus hårdkogt æg samt grønt og spiret frø?

4) Er der nogen forskel på han og hun?

5) Har de nogen sang og er den i så tilfælde melodisk?

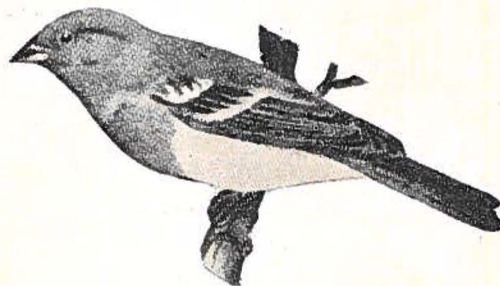
Jeg håber, De vil være så venlig at hjælpe mig med disse spørgsmål.

Et taknemmeligt medlem i Stockholm.

Birthe Jarnefelt.

Kære fru Birthe Jarnefelt.

Da farvefinkerne hører til mine egne store interesser, er det mig en glæde at give Dem visse oplysninger, idet jeg ved, der idag sidder adskillige par også hos vore her i landet boende medlemmer, som måske har glemt den eneste omtale fuglen har haft i vore fagskrifter, min artikel i »Stuefuglene« 1950, hvorfor noget af denne her skal gentages og suppleres med erfaringer, som er gjort siden.

Lazulifinke (Han)

Lazulifinke (Passerina amoena).

Hannen: Hoved blågrønt, strube og ryg blå, vinger og hale blåsorte med mørkebrun kant, vingedækfjerene blå/hvidbræmmede, bryst kastaniebrunt, bug hvid/flødefarvet, øjne gråbrune, næb og fødder mørke, hornfarvede.

Hunnen: Hoved, ryg, vinger og haledække mørk-gråbrune, bug askegrå, bryst brunligt udvisket.

Hannen udenfor parringstiden taber noget af sin farve, men det er ikke i den grad som tilfældet er med indigofinken (Passerina cyanea), der næsten bliver lige så farveløs som hunnen, hos lazulifinken forsvinder glansen og de skarpe konturer, men antydningen af alle farverne holder gennem hele vinteren.

Fuglen findes i den sydlige del af Nordamerika, om vinteren nærmere betegnet Meksiko. og om sommeren trækker den op i den nordvestlige del af De forenede Stater, ja, helt op i Britisk Columbia og Britisk Nordamerika, hvor den kommer helt op på højde med Danmarks Beliggenhed; det er den af farvefinkerne man træffer nordligst, og det er sikkert den mest hårdføre. Ejendommeligt er det også, at medens fuglene om vinteren godt kan leve side om side med de øvrige farvefinker i Meksiko og Centralamerika, træffes kun yderst sjælden 2 af formerne samme sted i yngleperioden, medens indigofinken drager mod nord og nordøst og lazulifinken mod vest, saa drager pavefinken kun ganske lidt mod nord, hvor den slår sig ned omkring den 40. breddegrad.

Mr. P. A. Taverner omtaler i »Birds of Canada« lazulifinke-hannen som »en sand levende perle, når den funkler i solen«, også andre værker af den amerikanske fuglelitteratur omtaler denne fugleart meget rosende, såvel for farven som for dens lille tiltalende men primitive sang eller fløjt, som den især i skumringen flittigt lader høre; denne farvefinke bygger — når den lever i frihed — sin rede i buskads og som regel lavt, aldrig over 2 meter, den bygger i en grenkløft en kurveformet rede af græs, tynde kviste, tørt løv og små barksplinter, indeni fores reden med finere græsstrå og hår; der lægges 3—4 lyseblå eller grønlighvide æg, de ruges 12—13 dage og ungerne mades flittigt af hunnen; de forbliver i reden 10—12 dage og mades inden de er selvstændige af forældrene i 3—4 uger, og derefter strejfer de om sammen med forældrene.

Lazulifinken er sky, den gemmer sig som regel, kun medens hunnen ruger, hører man dagen lang hannens sang fra en trætop eller pind, dens sang minder noget om havesangerens.

Man har intet kendskab til opdræt af denne art i fangenskab, ganske vist oplyser dr. K. Russ i »Vogelzuchtbuch« pag. 117—118, at den er opdrættet, men meddelelsen er ikke rigtig, det drejer sig om en anden art.

Den importeres yderst sjældent, og der er mange år mellem den når vore lande.

Jeg har selv siden 1950 haft denne finke i min samling, både i bure og i volierer. Jeg har flere overgange i 1951—1952 og 1954 haft unger af lazulifinker, om disse forsøg viser mine noteringer, at Fuglene byggede i tætte grenkrat en decideret finkerede, d. v. s. en lille åben kurverede af senegræs, strå og kokustrævler, reden var kun ca. 60 mm i diameter og næsten lige så dyb, hannen var under redebygningen nærmest uvirksom, selv om han nu og da sad med et strå i munden, og han blev nærmest jaget bort af hunnen, det ene par foretog sig ikke noget, det andet par lagde i maj 1951 3 lyse blågrønne æg, og af dem kom tre unger, men den ene forsvandt straks. Fuglene madede med myrepupper og vistnok myrer, om de selv spiste dem alle, eller der også blev nogle til ungerne, kan jeg ikke bestemt sige, ungerne voksede godt, og jeg anså næsten opdrættet for at være lykkeligt tilendebragt, de blev 7—8—9—10 og 11 dage, jeg fandt ikke opdrættet var svært, men så synes de gamle fugle ikke at have lyst til myrepupperne, men fløj ivrigt efter nogle spyfluer, jeg havde sluppet ind i volieren, jeg hæftede mig ikke mere ved det, fordi jeg synes der var en årsag, og om aftenen havde ungerne noget foder i kroen, jeg fandt alt i orden, men næste morgen kaldte ungerne stærkt efter mad, og de gamle ænsede det ikke, jeg havde lagt myrer, pupper, fluer og melorme ind til dem, og jeg stod netop og var nødt til at rejse, og da jeg kom hjem igen, fik jeg at vide, at ungerne var døde. Jeg synes det var gået så glat, så jeg håbede blot på, at de skulle komme i gang igen, men der skete ingenting, tiden gik og i begyndelsen af september begyndte fældningen, og lidt senere, på samme tid som træktiden i frihed indtræffer, blev fuglene urolige og ondskabsfulde, i denne periode er ingen af farvefinkerne morsomme, hverken for sig selv eller volierens øvrige beboere, de er rastløse, og

de skræmmer ved deres evindelige venden.

Næste år i maj havde pragten igen indfunden sig, og det samme par byggede i løbet af få dage en rede og lagde atter 3 æg, der blev efter upåklagelig rugning klækket 2 unger, som få dage gamle blev kastet ud af reden, og parret var passive indtil slutningen af juni, da de atter efter at have fordrevet et pavefinkepar byggede og lagde 3 æg, her blev 2 unger. Reden var bygget under åben himmel, og i et af de heftige regnskyl var ungerne druknede 4—5 dage gamle, og så var der ikke mere at vente dette år, og i træktiden blev lazuli-hannen dræbt af en indigo-han, tilbage var så kun den ene hun og det par, som stadig ikke havde vist noget. Jeg fik yderligere et par, men det næste år gik uden noget tilløb af nogen art.

Så i 1954 begyndte det par, jeg havde haft fra 1950 at lave til rede, men denne rede blev aldrig færdig, de lavede en anden, og fra 8.—13. juni blev lagt 3 æg, og nu var jeg mere forsigtig og knapt så sikker på, at det var let at få yngel af lazulifinker, jeg fjernede alle de øvrige finkepar, og den 27. juni hørte jeg pippen i reden, men parret var meget nervøse, og det varede flere dage før jeg så i reden, da den var anbragt meget ubekvemt for undersøgelse, men der var 2 unger, rødlige med musegrå dun, de var tilsyneladende velfodrede og dækkede sig tæt i den sirlige rede, nu havde jeg små melorme, masser af myreæg og pupper samt en del små fluer, som jeg selv lavede i rådden frugt og bær, men 7 dage gamle blev ungerne kastet ud af reden.

Bedst synes jeg imidlertid det er, når man skal skaffe insekter til fuglene, da om aftenen at lukke et vindue op, så der er fri passage gennem ståltrådet, og så tænde lys inde i volieren, lyset trækker i løbet af 10—20 minutter en masse fluer, insekter og natsværmere til, og så lukker jeg vinduet og slukker lyset, og om morgenen går den vilde jagt efter aftenens jagtbytte, det er let og billigt, og jeg mener den bedste måde at skaffe insektædende fugle foder på, den gives altså herved videre.

Skal jeg udover dette svare på de stillede spørgsmål, må det blive følgende:

ad 1) Jeg tør ikke benægte, at lazulifinken kan yngle i bur, men vil dog mene, at det er en decideret volierefugl.

ad 2) Som finkefugl bygger den åben rede og skal altså ikke have redekasse, hos mig har de altid klaret dette selv, der er i mine volierer utallige muligheder i grene og krat, men en af mine venner har også haft en farvefinke, som byggede i en filt-kanarierede, ellers kan måske en åben kurverede til kanarier bruges som grundlag, hvis det kniber fuglene at få begyndt.

ad 3) Jeg vil mene, at uden friske myreæg og insekter går det ikke.

ad 4) Henvises til farvebeskrivelsen foran i artiklen, der er tydelig forskel på han og hun, men pas på, at De ikke får stukket en indigo-hun ud i stedet, denne kendes fra lazulifinken på de mørke lodrette skaftestriber på brystet, en lazulifinke er jævn brun (pavefinkens hun er oliven grøn).

ad 5) Ja, en yndig lille sang har den, meget behagelig og den synger meget gerne i den periode, da den er i pragt, stærkest medens hunnen ruger.

Og så ønsker jeg Dem held og lykke i konkurrencen om at møde med unger af lazulifinken. *Albrecht-Møller.*

Sjældent opdræt af dværg-ara

Ara maracana (Vieill.)

Han og hun: Pandeplet rød, øvrige hoved blåligt, mørkest ovenpå, gump og overhaledækfjer udvisket oligengrøn, på overryg og bugmidte en lys rødlig plet, undersiden grøn, hånddækfjer, vinger og yderste store vingedækfjer blå,

næste række og armsvingfjer udadtil grumset grønne, undervingedækfjer grønne, hale blå, fjerene ved basis rødbrune, øje rødgult til rødbrunt, den nøgne vokshud rødlig til lys svovlgul, besat med en række fine fjerbørster, næb sortbrun dog noget lysere i spidsen og helt inde ved hovedet, ben brunlige kødfarvede.

Længde 417—440 mm, vinge 198—220 mm, hale 183—198 mm.

Udbredelse: Brasilien, Paraguay, hvor den træffes i yngletiden parvis, ellers i flokke på sletter i skovstrækningerne samt ved flodmundingerne.

Næring: Frugt og frø.

I fangenskab: Nu og da indført, den har tidligere lagt æg i fangenskab, men ikke tidligere haft unger.

Vi bragte i februar-nummeret den store nyhed, at det var lykkedes for herr Otto Hirthe, Søborg fuglefarm, at få opdræt af dværg ara, om dette enestående resultat fortæller herr Hirthe i »Die gefiederte Welt« for maj, at han i 1953 købte et par dværg araer hos hr. dyrehandler Krag i Kastrup, at begge fuglene så ganske ens ud, kun at den røde plet hos hannen var noget stærkere, fuglene holdt stadig sammen, og jeg anså det for at være et rigtigt par, og de blev anbragt i en voliere med både indendørs og udendørs voliere, jeg havde selv lavet to redekasser af 1½ tomme brædder, 30×30×70 cm, i bunden af hvilken der var lagt først et lag frisk havejord, og derpå et lag tørvesmuld, ialt ca. 15 cm højt, den ene kasse blev ophængt inde og den anden ude, men til at sove i om natten blev ingen af dem anvendt, og trods den stærke kulde i vinteren 1953—54 var dyrene ude hele dagen, og heller ikke aftenkulden synes at påvirke dem.

Fuglene blev fodret vinteren igennem i inderrummet, med solsikke, flere hirsesorter og afskallet havre, dette bruger jeg både til agapornider, parakitter og papegøjer, og under opdræt friske æg, gulerødder må papegøjer heller ikke mangle, og disse fik også deres daglige ration, fuglene befandt sig godt, og jeg forventede allerede i maj 1954, at de ville gå i gang — men det gik helt anderledes.

I volieren havde jeg anbragt friske grene, hvilket heller ikke må savnes hos ara'er, som til stadighed må have noget at gnave i, og fuglene blev hele dagen ude i volieren, hver gang de havde fået nye grene styrtede de sig over dem, først de grønne blade og derefter afskallede de fuldstændig barken af grenene.

Således gik det hele sommeren indtil begyndelsen af august 1954, da begyndte de at made hinanden, og jeg iagttog også på dette tidspunkt en parring, så var det altså et rigtigt par, og den 6. august var hunnen i kassen, ganske vist kun for at rode lidt rundt i det ene hjørne, og kun i kassen i ydervolieren. Hannen opholdt sig nu ved kassens flyvehul eller i kassens nærhed.

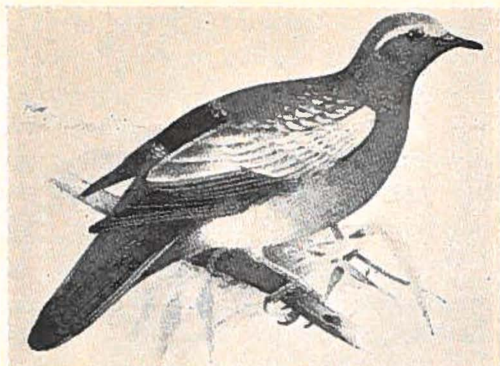
For at holde kontrol med dem, måtte jeg stadig forlade mit arbejde, når der gav sig lejlighed, jeg ville ikke gå til dem uden videre, da de forsvarede sig meget energisk. Den 19. aug. tog jeg et tyndt brædt og hævede med det begge dyrene i reden, så et æg kom til syne, og allerede igen den 24. aug, da så jeg 3 æg, og flere kom ikke. Der var således lagt et æg hveranden dag, og jeg lod nu fuglene have ro til den 12. september, da så jeg til min glæde en nøgen unge i reden, den måtte lige være klækket, 3 dage senere så jeg igen efter og bemærkede en død unge helt fladtrykt, denne fjernede jeg, og nogle dage senere fjernede jeg også det sidste æg, der viste sig at være ubefrugtet, den overlevende unge udviklede sig imidlertid glimrende, den blev madet med meget æggefoder foruden de tidligere nævnte foderemner, og desuden kogt ris tilberedt med mælk og sukker.

Jeg antager, at rugetiden for araer er 25—28 dage, men først den 28. oktober 1954 kom ungen ud af kassen, fin og fuldt befjedret, hilst med høje skrig fra begge forældrene. Den fløj allerede lidt, og efterhånden med begge forældrene gennem den store friluftsvoliere, og de var meget omsorgsfulde for den lille.

Jeg tror, det er en han, den røde pandeplet er allerede så stor som hos den gamle han. I dag den 15. januar 1955 sidder ungen hos mig, den er fuldkommen tam og æder af min hånd. Så har jeg endelig nået mit mål!

Forhåbentlig lykkes det mig i 1955 at få opdræt af mine rosa kakaduer, dette er et fremtidshåb for mig, slutter den lykkelige fugleliebhaver og kyndige opdrætter, og vi siger hjertelig til lykke.

Opdræt af grønvinget due

Chalcophaps indica (L).

Farvebeskrivelse:

Han: Pande og øjenbrynsstribe hvid, overhoved og nakke grå, hovedsider, hals og bryst vinrød, bug grå, de korteste underhaledækfjer grå, de længste sortagtige, overgump og overhaledækfjer mørkegrå (midten mørkest), underryg gråsort med to lysegrå tværbånd, og mellem disse et bronceglinsende bånd, disse fjers kanter og spidser er sorte, skulderfjer, små vingefjer vinrøde og grå med hvide rande, fjerspidserne, de øvrige inderste vingefjer er ligesom overryggen guldgrøn, øvrige vingeslagfjer brune, ved basis er inderfanen rødbrun, ligesom undervingedækfjerene, halefjerene gråsorte, de yderste 2—3 til hver side er grå med sort tværbånd ovenover den grå spids. Øjet mørkebrunt, næb koralrødt, mørkest ved basis, ben røde.

Længde 270 mm, vinge 150 mm, hale 105 mm.

Hun: Pande og øjenbrynsstribe grumset grå, baghoved, nakke og overryg brun, underside rødbrunlig med fine hvide prikker, skulderfjer og små vingedækfjer brune med smalle lyse spidsrande, de 4 midterste halefjer sortbrune, de yderste som hos hannen.

Udbredelse: For- og bagindien, Sundaøerne, molukkerne, Ny Guinea, i bambustykninger og skovområder, den ses ofte på skovveje eller søgende føde ved træernes fødder, den både løber og flyver godt.

Næring: Frø og frugt.

Rede: Anbringes i grove trævinkler ca. 1,5 m over jorden, hvor den bygger en kurveformet primitiv rede.

Æg: 2—3 (26×20 mm).

Yngler i Indien fra februar til juli og som regel flere kuld efter hinanden.

I fangenskab egner den sig kun for meget store volierer eller fuglestuer, det er en af de mest farveprægtige tropiske vildduer. Egentlig egner den sig godt til fangenskab, da den er fredelig og hårdfør, den har ynglet flere gange, bl. a. i dr. Russ volierer. Ungedragten var som hos hunnen, men uden glans, den er længe om at vise kønskarakter i farverne (op imod 2 år).

En af vore dygtige opdrættere, vort medlem i Bandholm, hr. savværksejer G. Clausen, har i flere år haft denne due, jeg så den ifjor hos ham, og om opdrættet af denne skriver hr. Clausen følgende:

I efteråret 1953 fik jeg 1,1 grønvinget due, som jeg vinteren igennem holdt i et uopvarmet rum, og tidligt i foråret 1954 lukkede ud i friluftsvoliere sammen med 1,1 rosella-parakit, 1,1 diamantduer, 1,1 pavefinke og 1,1 kanarie, som går ude hele året. Her havde jeg hængt fyrregrene op samt de såkaldte skadereder fra birketræer. Ovenpå en af disse skadereder byggede den grønvingede så sin rede, som duer nu engang bygger, altså lidt skrøbeligt, og så lagde hunnen 2 æg, som de skiftevis rugede på i ca. 8 dage, men så trillede det ene æg ud og gik itu, og nogle dage senere det andet, dette gentog sig et par gange, men så en dag så jeg, at hun lige havde lagt et nyt æg, jeg tog ægget, lavede en fordybning i reden og lagde forsigtigt ægget ned i reden igen, og dagen efter var der et æg mere og nu gik det godt, her blev to dejlige unger, som viser sig at være 1,1, men forældrene fortsatte med endnu et kuld, som dog også havnede på jorden.

Nu er der det ved de grønvingede, at den er ualmindelig vild, og den lader sig aldrig tæmme, så snart man kommer ind i volieren, farer de imod loft og væg, så man skulle tro, at de slog sig ihjel, så mente jeg, at hvis jeg fik fat på et par turtelduer, kunne jeg måske få dem til at ruge de grønvingedes æg ud og samtidig få dem nogenlunde tamme. Jeg fik fat i et par og var så heldig, at de lagde æg samtidig

med de grønvingede, og så byttede jeg æggene om, de grønvingede fik snart trillet turtelduernes æg ud, men turtelduerne udrugede og opmadede de grønvingede udmærket, medens opmadningen af ungerne skete, gik jeg ind i volieren hos turtelduerne og kælede med ungerne. På den måde regnede jeg med at få et par duer, som ville blive nogenlunde tamme, men om forladelse, såsnart de kunne flyve, var deres opførsel ganske som de gamles, de fløj forvildede om, såsnart jeg viste mig, og da den voliere ikke er så stor, kom den ene en dag galt af sted og brækkede sit ene ben, så jeg måtte aflive den. For ikke at gøre samme erfaring med den anden, indfangede jeg den og stækkede den ene vinge, så kunne den da ikke flyve sig ihjel.

Grønvinget due kræver en meget stor voliere, og helst alene, men hvem har plads til det? *G. Clausen.*

Bladet »STUEFUGLENE« udkommer ikke i juli måned, næste nummer udkommer i august. Samtidig skal vi oplyse, at det ikke altid vil være muligt at udsende bladet præcis. Visse tekniske vanskeligheder og den omstæ;ndighed, at bladet sættes her i byen og trykkes og heftes i provinsen gør, at bladet godt kan forsinkes nogle dage.

*

Vi ønsker alle vore læsere en rigtig god ferie og mange gode opdræt i ynglesæsonen 1955.

»Lad os bare være mennesker,« sagde papegøjen og kløede sig med benet bag øret.

*

Husk at skaffe skygge for Deres fugl, selv den mest solelskende fugl kan ikke tåle at stå i bagende sol hele dagen — heller ikke De vil være glad for altid at være udsat for solens stråler. Når huden er bleven godt rød, skal De nog søge skygge. Hvis Deres nabo eller genbo har glemt at lægge et klæde over burets ene side, eller at sætte en potteplante ovenpå buret, så gør ham — for fuglens skyld — opmærksom på det.

*

Et af vore medlemmer i provinsen har fået unger af rød kardinal. Vi håber at kunne bringe en interessant opdrætningsartikel.

*

Agaparnis studiekredsen holder sit 8. møde den 7. juni. Deltagerne, som ikke var tilstede sidst, vil få meddelelse om tid og sted.

*

I sidste måned blev der fra Holland tilbudt både gule og hvide dværgpapegøjer (Agapornis personata).

*

Den tyske byttecentral for fugleliebhavere »A. Z.«, der nu tæller 960 medlemmer, deriblandt flere danske, har udgivet sin årbog for 1955.

*

»Stuekulturs Fuglevenner«s mangeårige formand er afgået ved døden. Gennem mange år var H. Burrild en meget virksom foreningsformand, og under hans noble førerskab voksede foreningen sikkert, og medlemsmøderne var altid stærkt præget af Burrilds indgående kendskab til fugle, således at selskabspræget aldrig kom til at dominere. Også i »Naturen og Hjemmet«s ældre årgange har han skrevet en masse udmærkede artikler om de specielle fuglearter, som interesserede ham.

I midten af 30'erne trak Burrild sig tilbage, og de nyere fuglevenner kender næppe så me-

get til ham og hans virke, men vi andre lidt ældre vil i taknemmelighed bevare mindet om hans store indsats for fuglesagen, for en sportsånd og et samarbejde foreningerne imellem, som først mange år senere blev virkelighed ved fællesudstillingerne.

Albrecht-Møller.

Vort nye mødelokale
og ændret mødeaften

Så er vi igen nået til sommerferien. Det var egentlig bestyrelsens mening, at vi i år og fremdeles skulle have et medlemsmøde i juni måned. Dette har vi nu måttet stryge, idet vi fra »Det kgl. Haveselskabs Have« har fået meddelelse om, at vi indtil videre ikke kan forvente at få stillet lokale til rådighed til vore medlemsmøder. Grunden hertil angives at være, at »Det kgl. Haveselskab« i anledning af jubilæum skal bruge alle lokaler til udstillinger m. v.

Derfor har vi nu måttet se os om efter et nyt mødelokale, og vi har været særdeles heldige.

Efter sommerferien vil vort mødelokale være i hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41 (tidl. hotel »Folke-Ferie«). Vi kan endda love Dem hyggelige og pæne lokaler, og fra hotellets side vil der blive gjort alt for, at vi skal blive tilfredse.

Stedet her må vel også siges at være mere centralt beliggende end Frederiksberg Runddel.

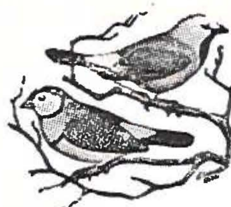
En anden ændring vedrørende vore medlemsmøder er også sket. *For fremtiden vil vore medlemsmøder blive afholdt den 2. mandag i hver måned* og ikke som tidligere den 2. torsdag. Første medlemsmøde efter sommerferien bliver således mandag d. 8. aug.

Dette møde vil blive afholdt i lokalerne på 2. sal, men derefter benytter vi lokalerne på 3. sal.

Til mødelokalerne kommer man ved at benytte opgangen i porten til Vesterbrogade 41. og her kan man så tage elevatoren op.

Og så god sommerferie og på gensyn den 8. august. *Bestyrelsen.*

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER
„LANDSFORENINGEN“

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. F. Cornelius, Strandgade 46, AM 4359 y.
Sekretær: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Sidste møde

afholdtes den 12. maj i thesalonen i Haveselskabets have, Frederiksberg Runddel.

Formanden bød velkommen til medlemmer og gæster samt til aftenens foredragsholder, hr. Walther Langberg.

Hr. Langberg fik derefter ordet for at fortælle om: »Hvordan man fremstiller kvalitets-undulater«.

Taleren kom først ind på, at undulaten desværre ikke mere regnes for det samme som før i tiden. Priserne har i længere tid været stærkt på retur, hvad der nu har fået mange fugleliebhavere til at skille sig af med disse fugle. For disse liebhavere har det altså ikke været sporten, der har været det egentlige, men derimod ønsket om at tjene penge. Og det er en uheldig udvikling, som må bremses. Dette, at der ikke mere kan tjenes penge på disse fugle, har gjort, at undulaten af mange nu betragtes som en fugl, der er forbeholdt begyndere indenfor fuglesporten.

Dette synspunkt er helt forkert, udtalte taleren. Nok er det let at fremstille undulater, men let er det ikke at fremstille gode

undulater. Det kræver f. eks. et indgående kendskab til, hvad ens fugle indeholder, dertil kommer så den helt rigtige sammensætning af fugle. En fugl behæftet med fejl må således kun i nødstilfælde benyttes til avl, da fejlen kan være arvelig.

Mange hævder, at blodfornyelse skal komme fra vildtfangede fugle, men det mente taleren ikke var heldigt, da vildfuglen ligger langt fra den idealfugl, man stræber efter at nå. Så hellere indavl, selvfølgelig efter udvælgelse af de bedste fugle. Linieavl vil være at foretrække.

Så er der spørgsmålet, hvordan skal idealfuglen se ud. Taleren mente, at spørgsmålet er løst, da han var af den mening, at vi skulle gå samme vej som englænderne, hvilket vil sige, at den af englænderne på papiret fremstillede fugl også skulle være vort forbillede. Skulle man være så heldig at nå dette mål, ja, så måtte man til den tid lave om på idealfuglen.

Taleren kom også ind på udstillinger og bedømmelsen på disse. Det er meget uheldigt, at der ikke bedømmes ens på vore udstillinger herhjemme. Han mente, at man burde indføre den engelske bedømmelse, den fandt han var den helt rigtige. Taleren gav også anvisnsing på, hvordan man skulle træne sine fugle, før de blev sendt på udstilling.

Til slut gav taleren råd og anvisninger på, hvordan man fremstiller kvalitets-undulater. Først om udvælgelsen af avlsfuglene, dernæst om sammensætningen af disse. Man måtte aldrig lade fuglene yngle i flok, men altid i enkeltbure. Taleren fandt det også uheldigt at lade fuglene få mere end 4—5 unger i hvert kuld, ligesom man helst ikke skulle tage mere end 2 kuld om året. Omtalte også pasningen af fuglene, foderet og det nødvendige tilskud. Endelig anbefalede taleren, at man førte kartotek over sine fugle og disses afkom, ligesom han i denne forbindelse nævnte ringmærkningen af fuglene.

Ind imellem havde taleren fortalt om sine rejser til udlandet og sine besøg i udenlandske zoologiske haver samt besøg på udstillinger.

Et udmærket foredrag, som forhåbentlig kan være medvirkende til, at undulaten igen bringes op på det stade, hvor den rettelig hører hjemme. Og lad så være med at rynke på næsen, når talen er om undulater. Undulatsporten kan nok beskæftige sin mand fuldt ud.

Derefter holdt hr. C. F. Cornelius et kort foredrag om »tæmning af undulater«. Man fik her mange gode råd og vink, som sikkert vil vise sig at være brugbare.

Efter kaffepausen holdt man det sædvanlige bancospil, til hvilket man bortspillede 3 par undulater, et par amaranter, et par gråastrilder, frø somt en mappe med farvetavler af undulater.

Derefter købs- og salgsbogen samt spørgekassen.

Til slut takkede formanden for de til bancospillet forærede gråastrilder og farvetavler.

Sekretæren.

Nattur til Kongelunden

lørdag den 11. juni. Leder bliver ortinologen hr. C. Fritjof Christiansen.

Fra tidligere ture med hr. Christiansen ved vi, at De vil få en hyggelig tur ud af det, og De vil få at høre og se det fugleliv, der rører sig i Kongelunden.

Vi mødes kl. 24,00 på Sundbyvester Plads og tager med den sigste bus til Kongelunden. Kl. 6,00 søndag morgen kører vi med bus tilbage til Sundbyvester Plads.

Prisen for turen pr. deltager bliver kr. 3,00, som dækker selve turen i skoven og transporten fra Kongelunden til Sundbyvester Plads.

Tilmelding til turen skal ske senest den 6. juni til et af bestyrelsens medlemmer. Tilmeldingen er bindende.

Det tilrådes at klæde sig varmt på og iføre sig solidt fodtøj til turen.

Bestyrelsen.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.
Næstformand: K. de Fine Mathiesen, Falkoner Allé 67. Tlf. Go. 6675.
Kasserer: Ernst Petersen, Molbecsvej 16. Tlf Va. 1883 x.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

afholdt sit medlemsmøde for maj tirsdag d. 3. d. m. Formanden indledte med at byde velkommen, omtalte det nedsatte standardudvalg, der netop nu stod for at skulle afholde sit første møde samt at bestyrelsen arbejdede med planer om et sommerarrangement, idet der jo som bekendt ikke afholdes almindelige medlemsmøder i månederne juni og juli.

Herefter fik »Stuefuglene«s tidligere redaktør, herr Rich. Faber, ordet for at causere over fuglehold og specielt kanariefuglehold gennem tiderne, samt om kanariefuglen og harzerens forædlingshistorie fra den vilde grønne sisken til nutidens højtforædlede figur- og farvekanarier og kultiverede sangere. Efter en del diskussion sluttede aftenen med bankospil.

Bestyrelsen.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf Glostrup 330,
Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4680.
Bestyrelsesmedlemmer:
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6698.
Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 16. juni d. å. kl. 20 hos formanden, hr. Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75, Glostrup.

P. k. v.:
Boston Petersen.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 0,1 aleksanderparakit, 1,0 goulsamandine, sorth., sælges eller byttes med andre fugle. **Benny Levin,** Rugårdsvej 246, Odense.

Sælges: 1,1 nymfeparakit, 1,1 kinesiske dværgvagtler, eller byttes med dværgpapegøjer. **G. Christensen,** Nørremarksvej 13, Valby. Tlf. 75 12 38.

Sælges: 2,1 guldbrystet astrild, 1,1 gråastrild, 1,1 tigerfinker, 1,1 sølvnæb, 1,0 amarant, 1,0 sommerfuglefinker samt en stuevoliere. **H. Wengel Christensen,** Tornerosevej 59, st., Herlev. Yrsa 2187.

Købes: 14.—15. årgang af »Stuefuglene«.

Sælges: 1,1 båndfinke (ynglepar), 15 kr., 1,1 trefarvet nonne, 16 kr., 1,1 sorthovedet nonne, 16 kr.. **C. Munch,** Hvidovrevej 324, Valby.

Købes: 0,2 eller 1,1 hvide risfugle, evt. ønskes 1,0 byttet med 0,1. **Chr. Rasmussen,** Stationsvej, Harndrup.

Sælges: Jeg har følgende årgange af »Stuefuglene: 17.—18, 12 blade, 24. årg., 12 blade, 23. årg., 12 blade, 25. årg. 12 blade, 26. årg. 12 blade, 27. årg., 11 blade, juli mangler, 28. årg., 11 blade, juli mangler, 29. årg. 11 blade, juli mangler, 30. årg., oktober—november, ialt 95 stk., som jeg vil sælge for 40 øre pr. stk. lle bladene er i pæn stand. Sendes portofrit. Har det interesse, er min adresse: **Erik Andresen,** murermester, Agertoften 12, Hillerød.

Købes: 1,3 eller 2,2 sorthovedet dværgpapegøje. Gartner **Halskov Larsen,** Fredensvej 21, Hillerød.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

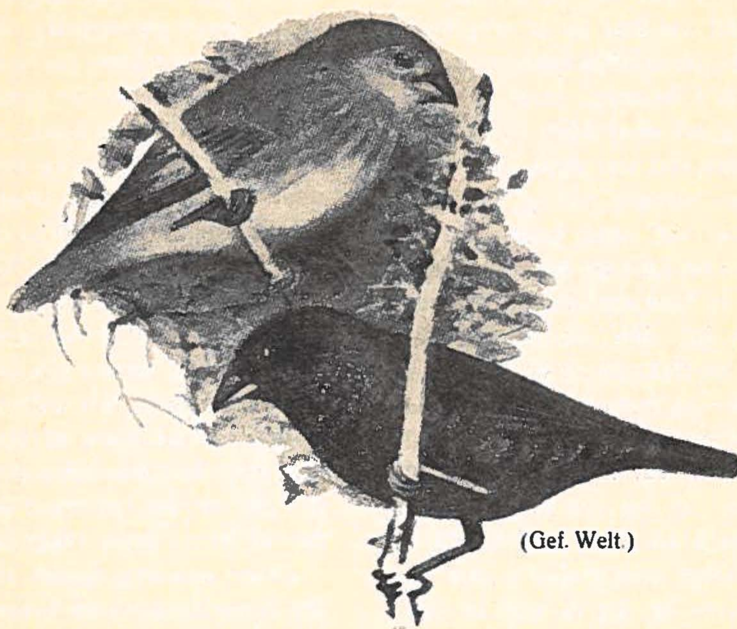
STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

30. Aargang AUGUST 1955

JAKARINIFINKEN

Volantinia iacarini (L).

Jakarinifinke

Hun Han

Farvebeskrivelse:

Hannen: skinnende blåsort med purpurskær over hovedet og hals. Skulderfjerenes inderste trediedel hvid, halefjer sorte, vingefjer sorte med blålig rand, undervingedækfjer askegrå, øje meget sortbrunt, næb sort, undernæb gråsort, ben sorte.

Længde: 88—100 mm, vinger 46—51 mm, hale 38—45 mm.

Hunnen: Overside sortbrun med utydelige, men mørkere fjermidter, underside gråbrun, strube askegrå, bryst- og kropsidernes fjer med mørke skaftestriber, halefjer sortbrune med lysere askegrå rande.

Redeunger: mørkegrå.

Ungedragt: som hunnen, men mere gulligbrun og knapt så syndelige skaftestriber.

Unge hanner: overside gråbrun, underside lysbrun, skulder og overhaledækfjer blåsorte, vinge- og halefjer med matbrune rande, næb sortbrunt, også her er undernæbbet lysere.

Udbredelsesområde: Mellem- og Sydamerika i tæt krat og lave buske, ofte i selskab med klerkefinker, men den optræder aldrig i større flokke, dens næring er frø, væsentligt græsfrø og sikkert mindre insekter. Den bygger sin rede meget lavt i tæt budskads eller højt græs.

Jeg har gennem 5—6 år haft en enlig han i min samling, det var en gammel fugl, da jeg fik den, rest af en større samling, som var ble-

ven udstykket. Den var straks fortrolig, ja, næsten tam, og den befandt sig tilsyneladende godt i min klerkefinkesamling. I fjor fik jeg så et helt par, og dem satte jeg i en stor voliére og her befandt de sig vel. Hannen var fin, hunnen var noget forpjusket, måske af redetravlhed. Fjerene var dels knækkede og dels slidte, men jeg tænkte, at det vilde fældningen rette, men heri tog jeg fejl, den vedblev at se forpjusket ud, og er det endnu. Fuglene klarede vinteren upåklageligt, selv om der var ret små varmegrader, men da jeg så i foråret byggede min udendørs voliére om, fløj et vindue fra kældervoliéren ud til det frie op af vindtrykket, og ud smuttede jacarinifinkehunnen. Jeg nåede lige at få fat i hannen, men hvordan skulle jeg bære mig ad med atter at få fat i min kære hun? Gode råd var dyre. Heldigvis er det en fugl, som næsten aldrig flyver til vejrs, den opholder sig mest hoppende fra gren til gren i buske og krat og heldigvis fulgte den sin natur. I et lille espalietræ og nogle dværggrantræer så jeg den smutte og hørte dens kalderåb. For en sikkerheds skyld tog jeg hannen i et lille bur og prøvede at sætte det udenfor, om det var muligt, at den kunne kalde sin mage til sig. Nu var det bidende koldt og frøs nogle grader, så jeg var klar over, at længe kunne de ikke klare den. Endelig fik vi den jaget hen i en krog, stadig nær jorden, og her kunne min hustru og jeg få lagt to ståltrådsflager for, en fra siden og en foroven. Det var så meningen, at jeg skulle krybe ind i buret og nappe flygtningen, men helt nede ved jorden var der en lille revne og her smuttede det lille væsen ud og vips var den ovre på den anden side af huset i selve haven. Der var mange træer og trods ivrig og vedholdende søgen, fandt vi den ikke.

Noget efter sad den dog noget forkommen i en espalier, og her lykkedes det mig med et dristigt kast at fange den i mit net, og så gik turen tilbage til voliéren, og jeg tror ikke, fuglen fortrød det, den kvidrede nok så glad og fornøjet og gemte sig i en busk.

Da nu voliéren var færdig og beplantet, fandt det lille par snart deres yndlingsplads i en Thuja; må jeg her indskyde, at få tropefugle vil befinde sig så dårligt som jacarinifinken, hvis der ikke er buskads i voliéren. Burfugl egner den sig ikke til, den skal gemme sig, men der sker sjældent noget, som de ikke straks er fremme og undersøge.

I slutningen af maj byggede den en lille fin rede, ca. 40 cm over jorden, i en Thuja-busk, ganske godt gemt. Den havde brugt fine græsstrå, kokustrævler og hundehår, som jeg får af en af mine venner, der holder langhåret hund, og nu blev der en ejendommelig jagt. Fuglene fløj efter hinanden, snart hunnen, snart hannen. De hoppede op i luften indtil 1/2 meter, som om de havde elastik i benene. Ofte syntes jeg, det gik noget brutalt til, men det er nu deres parringsleg. De begyndte at interessere sig stærkere for animalsk foder, og deres største glæde var insekter — måske mest jagten på myg og fluer; heri deltog de begge, men også melorme tog de en del af. Jeg spejdede stadig til reden, men stadig var den tom, måske var det forkert at se så ofte til den. Det kan også være, at min Bob White hane, som altid, når jeg viste mig i voliéren, gik i træerne, har været den for nær. Nok er det, reden blev ødelagt, og der gik atter ca. en måned, så tog de fat igen, lidt højere i samme busk, om muligt endnu mere skjult, helt inde i krogen lige over de chinesiske dværgvagtlers rede (ja, det går vældig fint med de to slags vagtler, et par af hver, deres slægtskab er jo ikke nært).

Efter redebygningen legede de igen, men jeg synes noget mere behersket, og nu kom der 3 æg i løbet af 4 dage, og hunnen begyndte at ruge — jeg var glad for udsigterne, det er jo ikke nogen almindelig fugl, og siden Bluhme før sidste krig mange gange havde opdræt af den, kender jeg kun opdræt hos Halvar Carlson, udstillet på landsudstillingen 1954, men det skulle gå anderledes. En morgen efter indbruddet og tyveriet i min voliére fandt jeg den lille hun liggende død med knust hovede, det kan ikke hidrøre fra andet end overlast fra røveren.

Det er ikke blide tanker, jeg nærer overfor dem, som ikke kan lade os have vore små venner i fred, det ville være rart at få sat en stopper for de mange tyverier og tyveriforsøg, som omtales andetsteds i bladet.

Albrecht Møller.

Hvem bestemmer hvilke fugle vi skal holde i vores voliére?

Redaktøren har modtaget en række aktuelle artikler om problemer der angår vor hobby, og vi skal i de udvidede numre af »Stuefuglene« bringe een hver gang under forfatterens pseudonym »Argus«.

Redaktionen.

Der findes ca. 90.000 fuglearter, men af dem er kun ca. 2.000 arter egnede for bure og volierer, og af disse er igen vel kun ca. 200 arter almindelige og endelig er vel kun ca. 20 jævnligt indført, det er de sædvanlige senegalfinker, enkelte australske amandiner, ring- og sivastrilder, nu og da lidt farvefinker, de almindelige afrikanske væverfugle, lidt papegøjer — og så er det stort set slut.

Mange af de fugle, som tidligere var almindelige på markedet, kommer aldrig, selv om de er stærkt påkrævet, således mangler rødhovedet og trefarvet papegøjeamandiner totalt, kapuzinersisken som det ville være meget gavnligt at kunne tilsætte vore kanarier, ses heller ikke mere, insektædere kommer næsten aldrig, bortset fra solfugle-hunner, hvordan kan man tænke sig at det er muligt at opretholde en eksport, når man i den grad mangler avlsmateriale af det som kan eksporteres til antagelige priser.

Vi har her i landet tidligere eksporteret en masse australske fugle (goulds amandiner, og bæltefinker), ting som man gerne vil købe i USA og England, og der var mange dygtige opdrættere, som på den måde skaffede god valuta til landet — det har man glemt, således som man har glemt, at det var Danmarks dygtige købmandsstand, som trods attentater fra besættelsesmagten og valutacentralen, endog ved krigens slutning havde enkelte gode varer i behold, — er det myndighederne, som kun kan regne i millioner, som ikke tager hensyn til vore krav og kun tillader import af de små finker, som ganske vist ikke koster ret meget, men hvis levetid er så begrænset, at de stadig må erstattes, og som absolut ikke giver mulighed for opdræt og eksport.

Da vi for 45 år siden forsøgte at få øre hos myndighederne for fjerkræavlen herhjemme med eksport for øje, lo man blot af os, energiske og fremsynede fjerkræavlere tog så selv opgaven op og i dag kan myndighederne godt bruge resultatet.

Vi har også haft en god eksport af danskbroget undulater til gode priser, og for importkvotaen har vi fået en masse af disse småfugle, som er uden betydning, — nu er det imidlertid sket med det, det vil være mere beskedent, hvad der i fremtiden kan eksporteres af disse fugle, og til ganske andre priser, nu kan hollænderne selv.

Vi har haft en god eksport af kanarier til Amerika, men ingen blodfornyelse har vi fået, og efterhånden er vore kanarier ikke længere konkurrencedygtige og så hører det op af sig selv.

Alt dette gav imidlertid med de 75 pct. valuta til staten og 25 pct. til import af andre fugle, årligt et anseligt beløb, og med zebrafinker og mågefinker kan vi næppe i fremtiden holde den kvota, for her mangler vi også de nye mutationer i gode avlsdyr af den førstnævnte art. Hvis det er rigtigt, at myndighederne ikke blander sig i hvad der skal importeres, og fuglehandlerne har ret i at de aldrig får tilbudtn yheder. — Vi spørger blot! — så må fejlen jo ligge hos importørerne og så må fuglehandlerne således som de gjorde i gamle dage selv importere, det kunne både Willian, Leger og Ronch, som det nu går saver man den gren af, som man selv sidder på.

Vel ved jeg, at fortjenesten på senegalfinkerne procentvis er større end på de større og dyrere fugle, og risikoen er mindre og forretningen skal naturligvis kunne svare sig. Javel, men fuglevennerne som jo til syvende og sidst betaler gildet, må vel også havde et ord at sige, og engang imellem ønsker vi også at få en noget sjældnere fugl at arbejde med og glæde os over.

For en tid siden så vi stort slået op i avisen om en masse fugle fra Asien, der var ankommet hertil, hvor de er blevet af? ingen kender noget dertil, vi var nok en del som gerne havde set noget andet end tigerfinker fra den kant. — Fuglene er jo tilstede hos både engelske, tyske og hollandske storimportører, men her når de aldrig til, det skulle jo nø-

dig gå som da Weise tog bestilling på fugle fra fuglevennerne og så selv indførte, hvad fuglevennerne ville have.

Vel er fugleliebhaveriet en hobby og ikke et erhverv, men man må nu og da skæve lidt efter hjælp til frøudgifterne og nye fugle, og det nås kun ved opdræt, men hertil kommer kun ganske lidt gennem nåleøjet, og vi spørger hvorfor? hvem bestemmer, hvad der skal ind?

Det påstås, at sjældnere fugle kan ikke sælges, hvor ved man forresten det fra, når de aldrig ses. Er fuglene hjemme skal køberne nok melde sig, forøvrigt skal man ikke finde købere men skabe dem, og et udvalg at sjældnere og bedre fugle skal nok trække liebhavere, jeg kender ingen fugle som helt er usælgelige.

Hvad mener iøvrigt »*Stuefuglene*«s øvrige læsere? »*Argus*«.

Mine oplevelser med Goulds amandiner

Som mange af læserne vil vide kommer der jo efterhånden flere og flere eftertragtede fugle på markedet, selv om der jo stadigvæk må kigges langt efter visse grupper fugle, der savnes overmåde meget af H. til blodfornyelse, tænk blot rødhovedet papegøje-amandine, broget astrild m. v.

En del goulds-amandiner kom der jo også til vore himmelstrøg, og det var jo et interessant kapitel, ikke mindst fordi de af os, der husker krigstidens opjobbede priser på disse fugle — jeg tror, de lå på ca. 600 kr. parret, — med glæde så, at de nu lå på et sådant stade, at man tænkte: skal - skal ikke. Nå, for mange af os blev det *skal*, for fuglene var jo i prima stand — tilsyneladende da, og for den, der kan beundre stærke, skønne farver, den, der kan indrette sit fuglehold, så der er et interiør af stuen, hvor man kan hygge sig, og samtidig med glæde følge de små vingede skabningers liv og færden, ja, for ham eller hende var disse smukke fugle bestemt opfyldelsen af mange års ønsker.

Men som enhver medalje har sin bagside, så viste der sig for mange af os det kedelige faktum, at en mængde døde kort efter. Mon ikke mangen fugleven kender recepten: han konstaterer med sorg i sinde, at nu er den eller den fugl død; man beslutter sig så til, medens de endnu findes i forretningerne, at forny den, for kort tid efter at måtte se den sørgelige sandhed i øjnene, at nu er der altså atter en død, o.s.v., o.s.v.

Jeg har i de snart 25 år jeg har haft fugle, i to tilfælde været ude for det. I første tilfælde med alfe-astrilder, som jeg betragter som en af de allersværeste at holde liv i. I andet tilfælde var det altså goulds. Jeg startede med at købe eet par. Kort tid efter døde hannen, den blev fornyet, så døde hunnen o.s.v., til jeg havde mistet en 7—8 stk., til stor glæde for konservatoren og for mine børns skole, idet den fik de udstoppede fugle indlemmet i dens samlinger, hvor de jo pyntede gevaldigt op. *Min* glæde over at kunne forsyne skolen var nu temmelig behersket, jeg var i hvert fald kommet til den opfattelse, at nu måtte det være slut, selv om det er en hobby, og en dejlig hobby, så *er* der jo trods alt også en grænse — økonomisk set. Men som så ofte før falder man jo, trods alle forsætter! Hos en fuglehandler på Amager sad et par sorth. goulds, stramme og pæne som alle de, der døde også havde set ud. De var til en rimelig pris, og de havde, fik jeg at vide, siddet her et helt år i landet. For *allersidste gang,* tænkte jeg, går du på den igen!

Og denne gang var jeg heldig, jeg satte dem ind i min stue-voliere, 2,50 × 0,85 × 2,55, befolket med en broget samling: løggrønne papegøje a., ringastrilder, tøjle astrilder, sorthalset klerkefinker, gris-bleu, kinesiske tigerfinker, siv-astrilder m. fl., altså højst forskellige, men med to ting fælles: alle fugle med smukke, dekorative farver og relativt fredelige. De gik straks i gang, byggede i en kurverede med træ-forside, med åbningen mod lyset; resultatet 5 æg interesserede dem ikke synderligt, hvorfor jeg måtte gå den kendte vej til mågefinkerne, der madede 4 unger op (nr. 5 forsvandt sporløst). Straks efter gik de i gang igen, og da jeg kun har 3—4 par mågefinker, og ikke ønsker flere, så tænkte jeg: nu kan i smide æggene ud eller ruge som i vil. Om

mine fromme ønsker har indvirket på dem, skal jeg lade være usagt, men de lagde 5 befrugtede æg og madede 5 dejlige unger op, nu er de i sving for tredie og sidste omgang i år, idet de har lagt 5 æg igen. Imidlertid er der jo det ved goulds-unger, at selv om de forlængst kan klare sig selv, så forfølger de de gamle for at tigge mad, og det medfører jo ideligt spektakler mellem forældre og børn, så jeg må vist endnu en gang ty til mågefinkerne. Iøvrigt skal det jo blive interessant at se, om den gamle version om, at goulds-unger opmadet af mågefinker, ikke bliver gamle, men derimod svagelige og dør let, holder stik. Mågefinkerne har opmadet med bl. a. hakket æg; goulds-amandinerne derimod kun sem spirede kolber og spiret frø. Men jeg tænker, at netop oplevelser af den art giver stof til eftertanke; og det er jo helt ligegyldigt, om det er goulds eller en zebrafinke f. eks., blot det at komme det gamle engelske ord i hu: »try again«. (Prøv, opgiv ikke, en dag kommer resultatet), der bliver sporten i vor hobby. Og jeg synes, at mange flere må kunne få del i og glæde af den hobby, blot foreningerne og medlemmerne virkede enigt for den gode sag. Er det ikke mere vigtigt at fru Jensen og hr. Sørensen lærer glæden og fornøjelsen ved fuglesagen at kende end at høre endeløse diskussioner på møder om rene petitesser. Ydermere ser vi jo hos fuglehandleren, at priserne på fugle, af de måske lidt mere sjældne arter, er vigende og på vej ned i et niveau, hvor menigmand kan være med, og det må vel være en absolut betingelse for at udbrede den hobby, vi alle holder af. Og medens jeg er ved d'herrer fuglehandlere, så er vi jo adskillige, der ikke forstår, at disse ikke arrangerer helt anderledes vinduesudstillinger, for eksempel en mønster-voliere beplantet og monteret som den skal, og befolket med fugle, der pynter, og »last but not least« — og som er *egnet* til at gå sammen. Foruden at være dekorativ, ville det være både lærerigt og inspirerende og derigennem fremmende for interessen for den hobby, som netop de må være pionerer og læremestre i. Alt for mange steder ser man — selv i store, lyse vinduer — stabler af bure ovenpå hinanden. Lidet pynteligt!

Og til slut min gamle kæphest: kære redaktør, kan De ikke slå kassereren for lidt penge til farve-placher til bladet?

København, juli 1955.

J. Bjerregaard Pedersen.

Stor skadefinke

Amauresthes fringilloídes (Lafr.)

Farvebeskrivelse:

Han og hun er ganske ens: hoved, hals og underryg og overhaledækfjer sorte, medens den øvrige del af oversiden er sortbrun, overryggens og skulderens fjer har lysere skaftstriber, undersiden renhvid, på brystsiderne en sort og langs kropsiden en gulbrun aftegning, vingedækfjerene og svingfjerene mørkebrune, førstnævnte delvis med lysere skaftestriber, halefjer sorte, øje brunt, overnæb sort, undernæb blågråt, ben ligeledes blågrå.

Længde: 115—120 mm, vinge 57—60 mm, hale 36—40 mm.

Rede bygges i hulheder og kløfter af forhåndenværende materiale; der lægges 4—6 hvide æg (15 x 11 mm), der ruges af begge køn 13—14 dage.

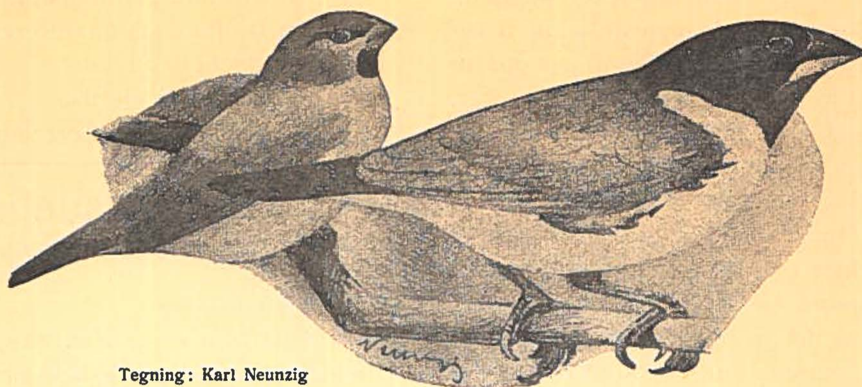
Redeungerne er musegrå, i reglen 3 uger.

Ungedragten: ensfarvet sortbrun med noget lysere underside. Udfarvningen sker fra 3. måned indenfor første år.

Udbredelsesområde: Vestafrika fra Senegal til Keneya og sydover til Rhodesia, Transvaal, Natal, den opholder sig i bambuskrat og på kulturmarkerne, ofte sammen med den lille skadefinke (Spermestes cuculata), men den er ingenlunde talrig.

Som burfugl er den god, den er meget hårdfør, kan, når den er tilvændt vort klima, klare sig i uopvarmede, men frostfrie fuglehuse, den er ikke ufredelig overfor selv mindre fugle, i yngletiden er den endog sky, man ser således aldrig kønnene skifte, når de ruger, længe efter at den mener sig overvåget bytter parret rede.

Dertil kommer, at fuglen er meget ynglevillig, og der kan i løbet af en sæson blive flere store kuld unger, således nævner Neunzig, at der hos en liebhaver i Tyskiand i løbet af en sommer af et par kom 46 unger, i et enkelt kuld 8 unger, og her hjemme har f. eks. C. H.

Tegning: Karl Neunzig

Dværgskadefinke
Spermestes mana

Stor Skadefinke
Amauresthes fringilloides (Lafr.)

Schwartz i Odense haft mange unger af den, i København for nogle år siden Sandberg, Sølvgade, og i fjor Munch, Hvidovrevej.

Fuglen er ingen kostforagter. Alm. hirse og kanarie samt spiret frø eller grønt og noget animalsk foder.

Da jeg for ca. 20 år siden havde et par, opnåede jeg på flere år kun 2 unger, men jeg tror det var et meget gammelt par, da jeg fik dem fra en dame, der havde haft dem siddende i et kanariebur. De var en del misrøgtede, således var fødderne skurvede og kløerne, som har tilbøjelighed til at blive lange, greb næsten om hele pinden. Jeg fik dem pudset op, klippet neglene og smurte bene ind i procence olie, og efter 14 dages forløb slap jeg dem i voliéren. Det varede heller ikke længe før den ene af dem (hannen) sad og hoppede, d. v. s. kun bøjede sig svagt op og ned ved siden af hunnen, men der skulle gå lang tid, før de påbegyndte redebygning. Jeg kan huske, jeg havde opgivet håbet, men så kom det. Af alt ragelse grenstumper, papir, strå, blade rodede de en rede sammen i et stort harzebur, der var kun et lille hul på siden, og det vendte så langt fra lyset som muligt og delvis dækket af en laurbærbusk; her lagde de æg, hvor mange ved jeg ikke, men mindst 4. Der blev 2 unger, som væsentligt blev opmadet med spiret frø, æggefoder og små ørentviste. Hvis man har have, er det en lækkerbisken for fuglene, og man kan let lave dem. Man dypper nogle gamle sække i vand og lægger dem op i første grenkløft over jorden, og tager man dem så ned ca. 14 Dage til 3 uger senere og ryster dem i voliéren, er der i hundredevis af insekterne.

Men de to æg var ubefrugtede, og næste år skete intet. Ungerne var sikkert to hunner, og hannen begyndte mod efteråret at skrante og døde. Ca. 1 år havde jeg de tre hunner, som omkom ved et uheld (røgforgiftning).

Kønsforskellen lader sig kun bestemme ved hannens lave sang og parringsdans (før omtalte hoppen). Reden er vanskelig at undersøge, da æggene ligger meget lavt. Indgangen er snæver.

Madningen af ungerne er en helt lille forestilling for sig, når de »stumprumpede« og med det alt for store næb og hoved dingler rundt på de lange ben efter forældrene og skrigende på mad. Når så en af forældrene forbarmer sig, basker ungerne med vingerne og bøjer hovedet helt tilbage, hvorefter forældrene pumper det i ungerne. Det ser ud, som de løfter ungerne flere cm op fra deres første stade, derpå atter trykker den ned flere gange.

Ja, der er mange ejendommelige og interessante småtræk i vor hobby. Om vi blot giver os tid og har øjet opladt for det.

Albrecht Møller.

Hvorfor kaster mine fugle sine unger ud af reden?

I den efterhånden udstrakte konsulentvirksomhed, man fra tid til anden har fået, er ovenstående et ofte gentaget spørgsmål, og et spørgsmål der er så facetteret, at der ikke kan

gives noget patentsvar, man må først kende de nærmere omstændigheder, for at få årsagen opklaret og fjernet.

Man må altid huske på, at fugle er levende væsener med individuelle reaktioner, og derfor kan nogen generel regel aldrig bruges.

Af samme fugleart kan en tåle fantastiske forstyrrelser, medens andre er sky og frygtsomme overfor selv den mindste forandring eller endog tilnærmelse, og selv om ynglende fugle i reglen tilsyneladende er mindre frygtsomme end ellers, må alt for megen og navnlig for ofte udvist opmærksomhed undgås.

Hvilke kan årsagerne da være?

Ja, der er to kriser i opdrættet,

1) som ganske spæde,

2) 10-20 dage gamle.

I første tilfælde er ungerne som regel slet ikke bleven madet, de har ved klækningen gennem navlestrengen optaget føde fra æggeblommen til de første par døgn, og får de så ikke føde, dør de 2—3 dage gamle, og enten kastes de ud som fremmede legemer eller døde fugle, eller også tørrer de ind og trampes flade.

Dette tilfælde skyldes enten for unge fugle eller uegnet opmadningsfoder. Her begås ofte den fejl, at opmadningsfoder først stilles frem til fuglene, når ungerne pipper, og det er for sent, når de begynder at tigge om bad, er de 1—2 dage gamle, og så haster det, men den voksne fugl er endnu ikke fortrolig med det nye foder, og ofte vægrer den sig ved at tage det endnu, måske ukendt med den nye foderskål. En anden fejl, som ofte begås er, at der sættes alt for store portioner frem til fuglen, f. eks. af æggefoder, det ædes ikke op straks, og i varmen bliver det hurtigt surt eller muggent. Som regel tager fuglen det så ikke og ungerne dør af sult, eller også tager den noget af det og mader ungerne, som derefter dør af gæringen i tarmene. Endelig glemmer en del opdrættere at vaske foderkopperne ordentlig af, så fordærvelsen fra de bortkastede foderrester straks breder sig i det friske foder.

Bliver fugleunger syge eller for svage, spærrer de ikke næbbene op, som de normalt skal, og det ser fuglemoderen straks, og den unge bliver ikke madet. En sådan fugleunge bøjer ikke nakken nok tilbage; når man ser et kuld fugleunger spærre, skal deres hoveder og vidt åbne næb stå svejende på de lange halse, som helt udsprungne blomster, så kan moderen på normalt vis finde forbi luftrørsåbningen og ned i spiserøret og anbringe madningen der. Er fuglen sløj, hænger hovedet fremover og overnæbbet står næsten lodret som en læbeblomst, og en sådan fugleunge får intet foder, den dør og kastes i reglen ud af reden sammen med ekskrementerne, eller også trædes den flad af de større søskende.

En unge kan også komme ud af reden ved et uheld, fuglen forstyrres og farer ud af reden i utide, ungen hænger så enten under vingen i fjerene eller i kløerne — man har ofte set, at forældrene forsøger at få en sådan fugl op i reden igen, men det lykkes sjældent.

Mærkningen af fugleunger med faste ringe — især ringe med stærke farver, der skal påsættes omkring 6.—7. dag — kan også være årsagen. Hunnen, som endnu holder reden ren for ekskrementer, opfatter ringen som et fremmed legeme, der skal væk, og når den kaster ringen ud, følger ungerne med. Ungerne må først ringes, når hunnen er hørt op at rense reden.

Men er ungerne startede, og det alligevel hænder, at de er kastet ud, kan man spørge: Er de så døde og derfor kastet ud, eller er de kastet ud og som følge heraf døde?

Er det første tilfældet, har de som oftest tom kro, eller de har oppustet grønt eller sort underliv.

I sidste tilfælde kan de have enten tom eller fyldt kro, men normalt underliv, det afhænger af dødsmåden. Som regel er de bleven kolde, måske hakkede af forældrene eller andre fugle, endelig sker det ikke sjældent, at en sådan unge drukner i badekarret.

Når forældre i stadiet 10.—20. dag ophører med at made, kan det hos unge sunde fugle skyldes en gennem meget kraftig kost animeret kønsdrift, idet moderinstinktet ved en for let adgang til føden fortrænges noget og kampen for føden ikke trætter fuglen nok. I så tilfælde vil ny parring finde sted og et nyt kuld hurtigt være til stede, ny rugning, måske atter udkastning af ungerne efter en kort madning. Selv om der således er gået to kuld unger i vasken, skal man ikke tabe hovedet, går parret

3. gang til æglægning og rugning vil det som regel være så langt hen på året og hunnen så yngletræt, at det lykkes, selv om det må tilstås, at 3. kuld i reglen er stærkt decimeret.

Nu synes man, det er synd for en fuglemor, hvis ungerne tigger og den intet opmadningsfoder har, og den skal selvfølgelig heller ikke mangle, men den må gerne være sulten, når den får foderet stillet ind, og noget arbejde med at finde føden skader slet ikke, det er ligesådan i naturen, og gør vi det alt for let, kan man, som det ses af ovenstående, let bringe skuffelse.

Nu ville jeg nødig have, man skulle tro, at dette er universelt — man kunne så let komme i den samme situation, som en skaldet frisør, der anbefaler en ufejlbarlig hårelekser — for også jeg har jo haft og får vel også i fremtiden adskillige unger kastet ud, inden jeg finder ud af, hvad der egner sig som opmadningsfoder til den pågældende fugleart — her er kun een ting at gøre — væbne sig med tålmodighed — en dag før eller senere vil det lykkes, nemlig den dag, man har fået det rigtige par, der på den rigtige tid bygger det rigtige sted, og som man så kan give den rigtige portion af det rigtige foder — og så iøvrigt har lidt held!

Albrecht Møller.

C. F. ROSENQVIST 75 år

C. F. Rosenqvist

Onsdag den 13. juli kunne »Københavns Kanarie Klub«s første formand, fhv. frisørmester C. F. Rosenqvist, Kastrup, fejre sin 75-årige fødselsdag.

Som søn af en fuglehadler er interessen for vore stuefugle hos fødselaren meget dybtliggende, og selv om svigtende vitalitet nu og da har bevirket, at besætningen måtte realiseres, har det sjældent varet længe før der igen var fugle i stuen.

Tropefugle — amazonpapegøjer — og kanarier, har skiftet, men det er især som foregangsmand som opdrætter af sangkanarier (harzer) Rosenqvist vil huskes, som den første der forsøgte at genoplive denne hobbygren; efter krigen talte og arbejdede han med liv og sjæl, og ikke få er de sangkanarier han gennem tiden har leveret både herhjemme og i udlandet. Mange taknemlige tanker vil sikkert vækkes ved hans fuglebørns sang, og mange tilfredse købere har udtrykt deres glæde over leverede fugle, både skriftligt og mundtligt. Så sent som ved sidste runde på kanarie-skuet i Haveselskabets Have, var han med og fik en velfortjent 1. præmie.

På fødselsdagen viste han med stolthed og glæde sine sangskabe frem til fuglevenner som var fremmødt.

Foreningsmæssigt skylder vi Rosenqvist tak for retlinethed og oprigtighed i samarbejdet, der betød opmuntring og fremgang for sporten, som vi benytter lejligheden til at ønske må skaffe ham mange gode stunder i hans livsaften — og vi er mange, som ønsker vores dygtige sportskammerat et forsinket hjerteligt til lykke, også for dagene fremover.

Albrecht-Møller.

Fugletyve på Amager

I den sidste tid har jeg haft et stadig stigende antal besøgende, som gerne ville se mine fugle — selv om det ofte har knebet med tiden, har jeg været glad for de allerfleste af disse fuglevenners besøg og samtaler.

— Men, dem som har besøgt mig da jeg ikke var hjemme og stjålet et par lazulifinker, en klerkefinke, hun, en napoleonsvæver, og endelig en kardinalvæver, — har ikke været velkomne.

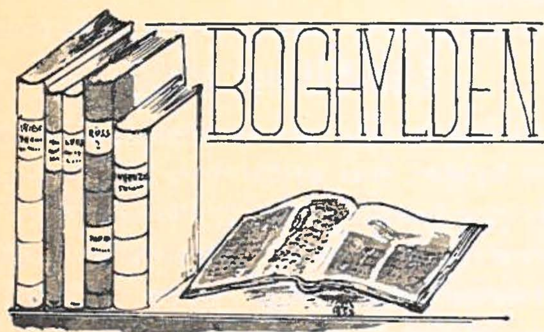
Om nogen får kendskab til en eller flere af disse fugles skæbner, vil jeg være glad for enhver oplysning.

Kardinalvæveren er i hvert fald det eneste eksemplar som findes i dag her i landet, bortset fra et eksemplar jeg endnu har i en anden voliere. Klerkefinken er jo desværre heller ikke så almindelig.

Omtrent samtidig har der været besøg hos dyrehandler Krag, hvor der også mangler et par sjældne fugle, hos Nielsen, Kanadavej, mislykkedes forsøget.

Lad os hjælpe hinanden, så den eller de fyre, som ikke kender forskel på dit og mit, kan blive nappet og retledet, — det er vi alle bedst tjent med, — en ting er i hvert fald sikkert, at det er en som har forstand på fugle.

Albrecht-Møller.

V. Wiese: »Tropefuglenes liv i fangenkab«, 5. hæfte, foreligger nu i samme smukke udførelse som forgængerne, nydeligt tryk og fint papir, der er også denne gang 3 farvetavler, to væsentligt vævere og en med kardinaler, de er ikke værst, for størstedelen af fuglenes vedkommende endda helt gode.

Hæftet behandler resten af væverfinkerne (spurvene), så følger finkerne, kardinalerne, kortfattet kernebiderne, og her virker det noget forvirrende af Indigoblå biskop angives at være koboltblå og mørkeblå, medens mørkeblå biskop betegnes som indigeblå og lysblå, men det er ganske vist svært at fastholde farverne i en så nuanceret fugl som tilfældet er her. — Klerkefinkerne er levnet dejlig stor plads, jacarinifinken er ypperligt beskrevet, også kubafinkerne er godt behandlet og med dem slutter hæftet, for os, der har subskription på værket, er det blevet en oplevelse at modtage hver levering, og vi ser hen til dets komme med længsel — og dem, som ikke har tegnet sig, har alligevel narret sig selv for en stor glæde på rate— men det kan altså nås endnu.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at dementere rygterne om, at mine anmeldelser er betalt arbejde. — Jeg står ganske frit og anmelder efter mit eget betalte eksemplar — jeg har end ikke som redaktør af landets største fagblad modtaget noget anmelder-eksemplar? — og naturligvis har jeg heller ikke modtaget honorar i nogen retning.

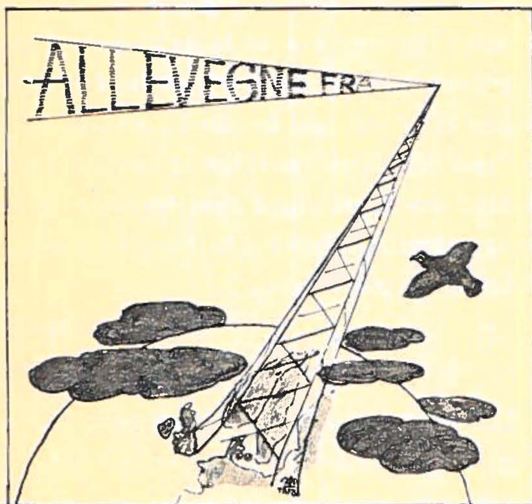
Albrecht-Møller.

*

Carl Aschenborn's Fremländische Stubenvögel III *(Frøædere)* er en god lille bog, der omtaler de egentlige finker og spurve samt lærker, den giver mange gode oplysninger med henvisninger. Afsnittet om kardinalerne er helt godt, farvetavlen upåklagelig, farvefinkerne er godt truffet både i type og farve, derimod er klerkefinkerne noget rod, ukorrekte beskrivelser og navne og kun to mådelige tegninger, det kunne være meget bedre. Siskenerne er meget bedre klaret. — De tropiske duer omfatter de almindeligste kendte, men er meget sammentrængt, det samme gælder Vagtlerne og løbehønsene. Alt i alt er bogen dog med dens billige pris kr. 3,90 (Høst & Søn) meget anbefalelsesværdig. *A.-M.*

Carl Aschenborn's lille hæfte nr. 5 om *papegøjer* foreligger nu. Bogen er på 100 sider, og rummer naturligvis ikke alt, men nævner dog i betragtning af dens omfang de fleste af de almindeligt forekommende papegøjer og parakitter med gode henvisninger til større værker i modsætning til de foregående 4 hæfter, er der ikke trykt nogen papegøje i sort, men der findes 8 farvetavler med ganske gode billeder af 38 arter, — det er en god ide, for man har vanskelighed med at forestille sig fuglens rigtige farve, selv med en god farvebeskrivelse.

Prisen er DM 2,50. Høst & Søn har den til kr. 4,90, den er meget anbefalelsesværdig — alene billederne er en god hjælp. *A.-M.*

I fortsættelse af artiklen om opdræt af in digofinken (passerina cyanea) skal i sandhe? dens interesse oplyses,at jeg for tiden har en hun som først byggede en decideret finkerede i en grønkålsplante, der vokser i volieren, derefter i en væverrede og nu ruger i en stor ballonrede, i begge de sidstnævnte reder har fuglen dog selv bygget en typisk finkerede, høj og meget dyb af meget fine strå og hår, det er første gang, jeg selv har haft en hun, som ikke byggede frit i grenkløfte — årsagen hertil kender jeg ikke.

Albrecht-Møller.

„Foreningen for Fuglevenner"s æresmedlem Curt af Enehjelm har tilskrevet „Avicultural Magasine" at han har haft 2 unger af afrikansk stenspurv (Petronia dentata) efter den nyere nomenclatur (Gymnorhis dentata, (Sund.)). Ungerne forlod reden den 19. og 22. april, det er ikke umuligt, at det her drejer sig om et verdensopdræt.

Der er også omtalt opdræt af trefarvet papegøjeamandine (Erythrura trichroa) og blommehovedet parakit (Psittacula cyanocephala).

*

Også Walther Langberg omtaler at han har været meget nær ved et 1. opdræt af Agapornis pullaria, lige så nær som Helmuth Hampe var da døden indhentede ham, hos Langberg lagde hunnen 4 æg og rugede 14 dage, et af æggene var befrugtet og blev lagt under en undulat som udrugede ungen og madede den indtil den var 12 dage gammel, da den pludselig døde.

*

AGAPORNIS STUDIEKREDSEN tager efter ferien fat på møderne i sidste halvdel af august måned, nærmere om tid og sted vil tilgå deltagerne.

*

„Det rager mig en fjer", sagde papegøjen og tabte halen.

Udstilling 1955

Vi kan meddele vore medlemmer at der vil blive lejlighed til at udstille deres fugle omkring oktober/november, det nærmere tidspunkt vil fremkomme i næste nummer af medlemsbladet, - denne forhåndsmeddelelse bringes kun for at medlemmerne allerede nu kan påbegynde deres forberedelser.

Natturen til Kongelunden

Lørdag den 11. juni afholdtes natturen til Kongelunden.

Formålet med denne tur var at give deltagerne et indblik i det fugleliv, der rører sig herude, og man kan vel nok sige, at det blev gjort grundigt.

Kl. 24,00 mødtes vi på Sundbyvester Plads, hvorfra vi med en af Amagerbanens busser kørte til Kongelunden. Her blev deltagerne budt velkommen, hvorpå hr. Albrecht-Møller gav os en oversigt over Kongelundens opståen. Den er jo, som hr. Albrecht-Møller fortalte, bygget op af menneskehænder.

Derefter overtog ornitologen, hr. C. F. Christiansen, ledelsen, Han førte os nu på en rask tur gennem en del af skoven, medens han besvarede spørgsmål og fortalte om skoven og dennes beboere fuglene. Rundt omkring os sang nattergalene, så det var en lyst. En enkelt af dises havde vi lejlighed til at studere på nærmere hold.

Da vi kom tilbage til startstedet, ventede der os en overraskelse, hr. Albrecht-Møller og frue bød på kaffe, og vi fik hurtigt bænket os. En virkelig god ide, som hr. og fru Albrecht-Møller skal have tak for.

Det blev kun en kort pause vi holdt, for det var begyndt at lysne, og enkelte fuglestemmer havde begyndt at blande sig med nattergalesangen.

Vi fortsatte turen gennem skoven, og nu begyndte sangen at tage til i styrke. Hver gang vi hørte en ny stemme, var hr. Christiansen der straks med oplysninger om fuglen. Det var helt fantastisk som han kunne skelne stemmerne ud fra hinanden.

Da vi var nået skoven igennem, troede vist de fleste af os, at nu var vi ved vejs ende, men her tog vi fejl. Nu fik vi rigtig at se hvilket kendskab hr. Christiansen har til Kongelunden. Hidtil havde vi bevæget os på veje og stier, men nu dukkede vi også ind i selve skoven. Vi skulle kigge på reder. Og vi fik set reder som aldrig før. Der var reder i grøftekanten, i skovbunden, i buske og træer, ja, selv i toppen af et af skovens højeste træer kunne hr. Christiansen vise os en rede. Den var næsten ikke til at få øje på med det blotte øje — det var forresten en Stillids-rede.

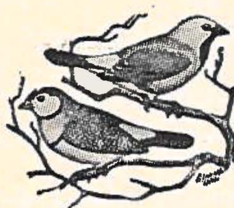
Nogle af rederne var fantastisk godt skjult, og man må beundre det tålmodighedsarbejde, der ligger forud for opdagelsen af en sådan rede.

Jo, vi fik en gang undervisning som aldrig før, men hvor interessant det end var, kunne vi dog ikke undgå at blive trætte og søvnige, så da kl. var 6,00, var der vist almindelig tilfredshed med, at vor bus holdt ved startstedet.

Det var en dejlig tur, og så var vi begunstiget med godt vejr.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER

„LANDSFORENINGEN“

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius; Strandgade 46, AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde afholdes *mandag den 8. august kl. 20,00 i hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41.*

FOREDRAG:

Gunni Nielsen, Roskilde: »*Tropefugle i Provinsen*«.

OPDRÆTTERENS 10 MINUTTER:

Th. Nielsen, Kanadavej: »*Agapornider i bur eller flok*«.

Købs- og salgsbogen.

Eventuelt.

Derefter bancospil om fugle.

Medlemmerne gøres opmærksom på, at dette møde afholdes i lokalerne på 2. sal. De efterfølgende møder vil blive henlagt til lokalerne på 3. sal.

Benyt indgangen i porten, hvor der findes elevator. *Bestyrelsen.*

Ændringer i bestyrelsen

Der er sket en omplacering indenfor bestyrelsen. Den hidtidige kasserer, hr. C. F. Cornelius, har overtaget sekretærposten, medens den hidtidige sekretær, hr. C. O. Poulsen, har overtaget kassererposten.

Bestyrelsen.

ODENSE FUGLEFORENING

Formand: Benny Levin, Rugårdsvej 246, tlf. 11605.
Kasserer: Carlo Jørgensen, Middelfartsvej 126, Bolbro.
Sekretær: Arne Hestnes, Vildrosevej 20.

Tirsdag den 9. august kl. 20 afholdes på Industripalæet det første fuglemøde efter ferien.

Arne Hestnes.

„D. U. K."

Formand: Kai Riis-Hansen, Nørre Alle 75. Tlf. Glostrup 330,
Næstformand: H. Tolmark, Jagtvej 109 A, N. Tlf. Taga 9174 y.
Kasserer: Boston Petersen, Selsøvej 13. Vanløse Tlf. efter Kl. 16: Damsø 4660.
Bestyrelsesmedlemmer:
W. Langberg, Tudskærsvej 22, København Vanløse. Tlf. DA 6608.
Willy Th. Andersen, Lunddalsvej 4, Glostrup. Tlf. 492.
„D. U. K."s Postgiro Nr. 29841.
Indskud Kr. 10.00.
Aarskontingent Kr. 5.00.

Medlemsmøde afholdes torsdag den 18. august kl. 20 hos hr. W. Langberg, Tupskærvej 22, Vanløse. Damsø 6608.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Købes: 0,1 rødhovedet dværgpapegøje til blodfornyelse.

Sælges: 1,1 sivastrild 80 kr., 1,1 hvide risfugle 70 kr., 1,0 hvidblodet risfugl 15 kr., 1,1 hvid zebrafinke 20 kr., 1,1 sorthovedet nonne 15 kr., 1,1 kæmpeskadefinke 40 kr., 5,5 mågefinker (ynglepar) a 10 kr.

C. Munch, Hvidovrevej 324, Valby.

Sælges: 1,1 rød kardinal.

H. Christiansen, Solvang 19, Kolding.

Sælges: 1,1 pennant, 1,1 rock peplar, 1,1 princess of Wales.

Køb eller bytte: 1,0 stanley, 0,1 rosella, 1,1 blå rosella (blasskopf) mod bedste antagelige bud. **Gust. A. Gjessing,** »Woodberry Hill Bird Farm«, Konnerud, Drammen, Norge.

Købes: 0,1 rosenhovedet dværgpapegøje (yngledygtig).

Sælges: 1,1 hvide risfugle. **Werner Kruse,** Ebeltoft.

Sælges: 10 stk. nymfeparakitter, prima tillæg 1955 uden garanti for køn, 40 kr. pr. stk. **A. Pløger,** 6. Julivej 55, Fredericia. Tlf. 1890.

Sælges: 1,0 stanley.

Købes: 2,2 yngledygtige agapornis ficheri.

Aage Madsen, »Skovbo«, Viborg.

Sælges: Blommehovedet ædelparakitter m. 2 unger, 2,2 nymfeparakitter (ynglepar), 1,1 sangparakitter (ynglepar), 1,1 agapornis taranta (ynglepar), 1,0 rosenhovedet dværgpapegøje, 20 stk. brune, brogede, hvide og grå zebrafinker samt 10 stk. højstjerter i hvidt, sort og blåt, alle fine og sunde dyr. **Henning Pedersen,** Midgårdsvej 2, Randers.

Købes: 0,1 europæisk vagtel. Ældre årgange af Stuefuglene, gamle udstillingskataloger samt udenlandsk fuglelitteratur. **Albrecht Møller,** Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.

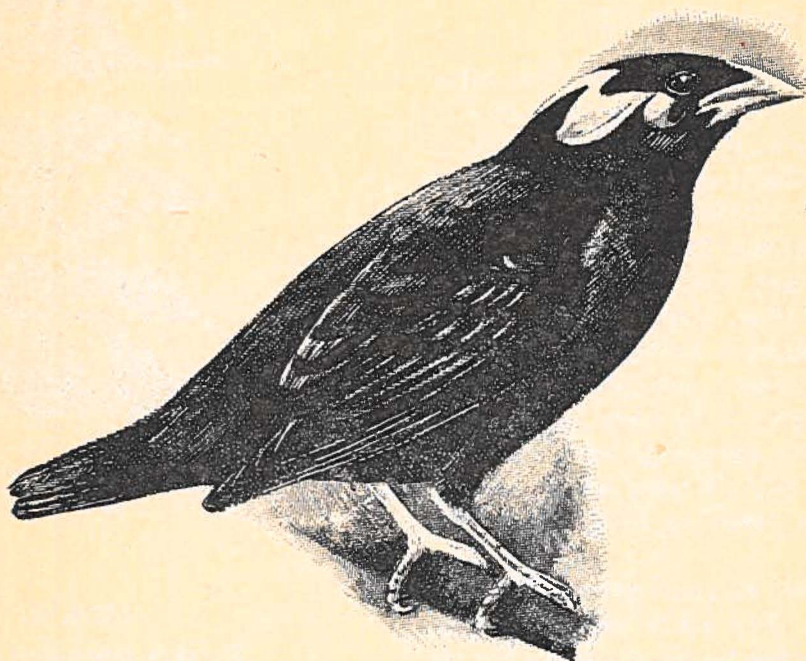
STUEFUGLENE

UDGIVET AF „FORENINGEN FOR FUGLEVENNER“

30. Aargang SEPTEMBER 1955

BEO-FUGLENE

(Eulabes).

Stor Beo. Gef. Welt.

Om den lille gruppe insektædere, Eulabes, hersker der dyb mystik. den store sortskinnende fugl med de egenartede gule nøgne hudpartier i hovedet, der med store vingebevægelser basker hen over hovederne på den, som nærmer sig deres koloni, har givet anledning til utallige historier, vel ikke mindst på grund af fuglens enestående evne til at efterligne toner og stemmer, her overgås den næppe af noget andet dyr. — Flere papegøjer kan lære at sige ord og sætninger, fløjte og nynne strofer, det kan Beo'en også, men de kan mere end dette, de kan lære dialekter, betoninger og fastholde disse ud fra hinanden — her er den nærmest et geni, men denne evne har de indfødte flere steder opfattet som mystik, når der pludselig lød en velplaseret sætning med tonefald og dialekt, som pårørende genkendte som en afdød slægtnings stemme, samtidig med, at den store sorte fugl sad og gloede på dem — man opfattede fuglen som hellig, og da overtro og skæbne her har dybe rødder i befolkningen, har den i lange tider været total fredet, det bragte ulykke over hele stammen, hvis fuglene blev forulempede, og flere steder brugtes den også som orakelfugl.

Men efterhånden opdagede smarte kræmmere, at der var penge i at udnytte disse fug-

les talenter, de indfødte indfangede eller indsamlede redeungerne halvstore og opmadede dem den sidste tid, således at de blev artspræget til mennesket — ganske vist blev disse fangere mange steder udstødt af stammerne, da disse frygtede, »det onde« skulle komme over dem, men fangerne tjente penge eller attråede varer.

Der findes 12 arter i Indien og i øområdet imod syd. Heraf skal vi nøjes med at nævne de tre almindeligst indførte.

LILLE BEO

Eulabes religiosa (L).

Kønnene er ens, sorte med blågrøn farveglans i vingerne, har en lille hvidt spejl dannet ved at håndsvingfjerene ved fjerposen på den inderste trediedel er hvide, øjet brunt og hudlapperne (se vedstående tegning) er orangegule, ben citrongule. Længde 240—260 mm, vinge 140—160 mm, hale 58—70 mm. Udbredelsesområde: Indien, Ceylon i skovområder og bambustykninger i nærheden af vandløb eller søer, men også i nærheden af beboede steder; her opholder de sig i høje træer og flyver ofte med høje uhyggelige skrig til og fra — de optræder ofte i flokke, når de overfalder og plyndrer træer og buske eller søger hvile for natten.

Stemmen er høj og gennemtrængende, men de har også en ikke uskøn sang, meget afvekslende. Næringen består af bær og frugter. Reden bygges i træhuler af strå og fjer højt over jorden.

Æg lyseblå med brune eller rødbrune pletter. Størrelse 31 × 23 mm.

Nu holdes den også i sit hjemland som burfugl. Den indførtes 1845 til den zoologiske have i Amsterdam. Den lille Beo er meget lærenem og kan hurtig lære at tale godt og tydeligt.

MELLEMSTOR BEO

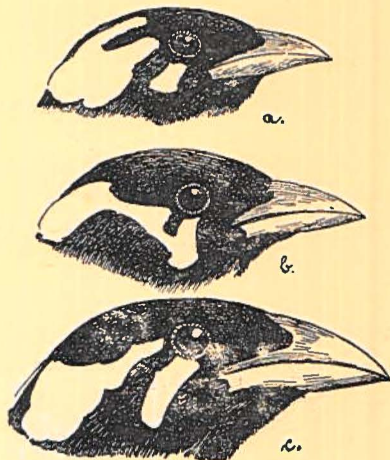
Eulabes intermedius (Hay).

Ligner i det store og hele den lille Beo, men er mere purpurfarvet end denne og de nøgne hudområder i hovedet (se vedstående tegning fig. b) er lysegul, næbbet er væsentligt kraftigere, mørkt orangegult, lysest mod spidsen.

Længde: 260—275 mm, vinger: 160—172, hale 83—90 mm, udbredelse: Himalaya-området, Bagindien.

Indført 1859 til zoologisk have i London. Det er mest denne, som opmades og afrettes og indføres som tamme fugle.

DE FORSKELLIGE HUDLAP-OMRAADER

Lille, mellemstor og stor Beo.

STOR BEO

Eulabes javanensis (Osbeck).

Begge køn sorte hoved og overside purpurglinsende, de øvrige kropfjer, vinger og hale grønligt skær, i vingerne et hvidt spejl, øjet rødbrunt, de nøgne hudlapper gule, næb orangerødt med gul spids, ben gule, længde: 300 mm, vinger 170 mm.

Udbredelse: Malakka, Sumatra, Java, Borneo.

Stemmen høj. De færdes mest parvis.

Rede i træhuller, ofte i udgåede sukkerpalmer.

Æg som den lille Beo (37 × 27 mm).

Den store Beo er den hyppigst indførte, siden den første gang 1852 kom til zoologisk have i Amsterdam. Også den er meget lærenem, der findes mange beretninger om, hvad

den kan præstere, og har man ikke selv hørt det, tvivler man paa det.

I fangenskab kan man have megen fornøjelse af disse fugle, i det hele taget er frugt- og insektæderne morsomme og farveprægtige fugle, og de bedste sangere findes også blandt dem, hvortil kommer, at de fleste let bliver fortrolige, mange endog hurtigt helt tamme.

En del fugleholdere viger tilbage for ulejligheden med foderet, men det er nu helt uden grund. Har man frøædere, som skal behandles rigtigt, giver de lige saa meget arbejde. De fleste af dem kræver jo også tilskud af animalsk foder, opmadningsfoer, frisk umodent frø og grønt, levertran, skaller o. s. v. Jeg vil gætte på, at det er få medlemmer, som nøjes med at give sine fugle frø og vand — den eneste ulempe, jeg kan se, er at de relativt store fugle har væsentlig større udtømmelser end frøæderne, og det kan også på grund af sin konsistens let komme til at lugte, men har man havevoliére, bør man nu ikke nægte sig glæden ved at have et par insektædere.

I et stort bur kan det også lade sig gøre. Det bør så være et kassebur, idet disse fugle ellers ødelægger sine fjer ved stadig at sidde på bursiderne. Man bør sørge for et tykt underlag, og rengøringen må være omhyggelig og buret bør ikke være mindre end 70—80 cm langt, ca. 50 cm højt, til de mindre (brillefugle) kan 50 cm være nok, og pindene skal helst sidde lavt, for enlige fugle trespring, er der flere fugle, er fire pinde at foretrække, to og to over hinanden, da disse fugle ellers altid vil sidde på den øverste pind, og der kan let blive slagsmål.

Har man fuglene i udendørs voliére, må det være i forbindelse med frostfrit hus, bedst er det, om det kan opvarmes, da flere af dem er noget ømfintlige overfor kulde, og de vinterfældende fugle bør absolut have opvarmet opholdssted, men der er intet i vejen for, at man kan holde dem i voliére om sommeren og i bur inde om vinteren.

Beofuglene er meget grådige, altid sultne, og de giver ikke op, de er også altædende, blødfoder, frø, frugt, bær, raat kød, melorme og insekter ,men de må fodres fornuftigt, ellers bliver de for fede og dør. Man kan f. eks. bruge en del kogte kartofler som fyld i deres blødfoder.

Der har for et par år siden været en del her i landet, og for tiden er de her igen. Men yngel af disse fugle skal man ikke vente; så vidt vides har de ikke ynglet i fangenskab endnu her i Europa.

Albrecht Møller.

KANARIER PÅ FERIE

For en del år siden vakte det stor opsigt, at en kusk tog sin hest med på ferie. Historien gik kloden rundt og dannede skole, så mange andre også tog deres venner med på landet.

Vi har modtaget et brev, der viser at også sine fugle kan man tage med på ferie.

Brevet lyder:

Kære »Stuefuglene«!

Jeg vil lige skrive dette brev for at fortælle Dem, at der også er nogle af de store væsener, dem med arme i stedet for vinger, som tager sine kanariefugle med på ferie.

Vi bor ellers til daglig i en af gaderne i den indre by, og vi får derfor kun meget lidt sol og lys, men vi får lov at flyve frit omkring i hele stuen om dagen, kun om natten sover vi i vort kære fuglebur.

Det var meningen at konen, som vi bor hos, skulle på ferie til Bornholm, der tager de vist over hvert år, men så var det altså, at de havde fået os to, Peter og mig, en gang sidste vinter, og os kunne jeg forstå, kunne de ikke have med, og selv om der var andre væsener, der vilde give os mad og drikke i ferietiden, skete det heldigvis for os, at der blev lejet et sommerhus i Bagsværd.

Den dag, ferien begyndte, blev vi taget med i en tingest, de kaldte »Taxa«. Jeg tog det meget roligt, selv om Peter og jeg havde fået en unge om morgenen, og vi i forvejen havde 4 børn, som var 2 mdr. gamle, med i buret. Jeg lå på reden hele vejen, og da vi kom derud i sommerhuset, havde vi fået en unge til. — Jeg var spændt på, hvor mange der kom, jeg havde nemlig lagt 5 æg.

Solen skinnede rigtigt derude, og vi blev

straks sat på et bord i haven og Lågen blev lukket op, så vi kunne flyve frit omkring. Peter og de store unger fløj straks rundt i alle de mange træer, medens jeg pænt måtte blive liggende og passe de to små nyfødte og æggene.

Det kan nok være, vi nød det med al den sommer. Peter sad den meste tid oppe i et højt træ og sang hele dagen for mig, og sikken en masse dejlig grønt, han kom og madede mig med, der var salat i lange rækker, ikke blot et enkelt blad, og dejlig fuglegræs, vejbred og skørtidsler (fandens mælkebøtte) og mange andre lækkerier; vi må ellers sige, at vi også hjemme fik skørtidsler og salatblade, af og til banen, æbler eller pærer.

Men naturligvis var det mere spændende selv at flyve rundt og smage på det forskellige, og vi nærede ingen frygt for vores maver, vi var jo vant til grønt, og i vores frø er også blå valmuefrø, som holder maven i orden.

Desuden er frøblandingen sammensat af rybs, kanarie, negerhirse, salatfrø og hørfrø og så som nævnt valmue; der er mest af de to første arter. Hampefrø får vi lidt af engang imellem, men også kun lidt, for det feder så skrækkeligt, og som dame vil man jo gerne holde den slanke linie.

Peter må heller ikke få for meget, så han bliver fed, så bliver han bare dvask og vil ikke synge mere.

Nu tilbage til den dejlige ferie. Om aftenen blev buret sat ind i huset, og Peter og de store børn sov altid i det om natten, som de var vænnet til hjemmefra. Dagen efter kom de sidste unger, der blev 5 ialt. I kan stole på, at Peter og jeg var stolte. Peter havde nok at gøre med at finde lækkerier til mig og de små, men vi får også 2—3 gange hver dag hårdkogt, hakket æg blandet med rasp og kiks, af og til er der også kommet et par dråber levertran på.

Sådan gik dag efter dag, vi blev sat ud om morgenen og båret ind hver aften, men en stor sorg havde vi dog, da vi en dag mistede en af vore store unger; et voldsomt vindstød tog ham med, og trods vor kalden forblev han borte. Det var sorg. Også manden og konen sørgede; de sagde, at havde de haft et flag, skulle det have været på halv stang — men det var et ulykkestilfælde, for jeg havde sagt til de store børn, at de ikke måtte flyve længere bort, end at jeg hele tiden kunne ligge og holde øje med dem.

En halv snes dage senere skulle reden gøres ren. Ungerne blev da lagt i en stråhat, medens Peter og jeg sad på kanten af hatten og madede dem.

Nu er vi hjemme igen og ungerne er lige fløjet af reden. Du kan stole på, at de er store og flotte, men det skyldes al den prægtige mad, vi måtte tage til dem, da de lå i reden, og så luften og solen.

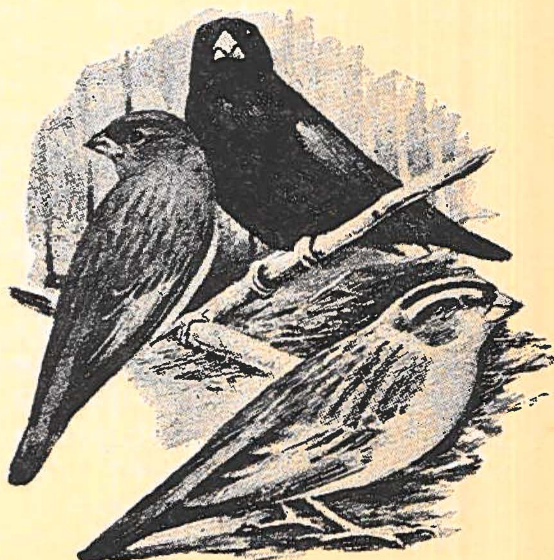
Til slut vil jeg håbe at andre væsener, som holder fugle og skal på ferie næste sommer, vil læse dette brev inden de rejser, for det er virkelig sandhed hvert eneste ord.

Venlig hilsen fra os alle.

Moster Kanarie »Jona«.

ATLASFINKEN

I den lille provinsby K.... har en fuglever fået unger af Atlasfinken (Hypochera calybeata), denne gang i rede bygget af det ynglende par, — der er ellers stor uenighed blandt de sagkyndige om Atlasfinkens yngleforhold; i en del år anså man den for at være redesnylter hos Amaranten (Lagonosticta senegala) og

Hun *Han* *Unge*

tvivlede på et par gamle beretninger om dens redebygning og yngel i selvstændige reder i fangenskab, seneste iagttagelser i naturen støtter den antagelse, at fuglen ihvertfald ikke er konstant redesnylter; jeg henviser til min artikel om Atlasfinken i »Stuefuglene«, januar 1950, pag. 28, hvor jeg dengang antyder, at den bygger egen rede.

I 1951 forelå en meddelelse om, at en unge var udruget af Amaranter hos fugleven i provinsen, men selv om »Selskabet for Stuekultur« anerkendte det som 1. opdræt, blev det ikke optaget i udlandet og ornitologer herhjemme mente garantien var tynd, — nu må man håbe, der bliver ført så effektiv kontrol af sagkyndige fuglefolk, der har indgående kendskab til ganetegninger, som for Atlasfinkers vedkommende ligger så fast og sikkert, at forveksling er umulig, og at et sådant opdræt må blive anerkendt og bekendt som det, det er — ikke mindre end en sensation.

Albrecht Møller.

Hvorledes begrænses fugletyverierne?

Med mellemrum florerer fugletyverierne, nærmest i serier, og det er vanskeligt at udtrykke, hvilken sorg og skuffelse, det hæslige fænomen indebærer.

Vi ser her bort fra det direkte tab — for ofte adskilles par og opdræt ødelægges og voliéren molesteres og man spørger, hvorledes kan det lade sig gøre, var der da ikke laaset?

Som regel er voliérer vel ikke låset, og selv om de havde været det, havde dette næppe afskrækket, det er moralen, som er afsporet; medens det tidligere var en skam at stjæle, blev det under krigen en sport at »organisere«, og denne mentalitet har desværre holdt sig — men man har iøvrigt ved aflåsede voliérer set bidetang anvendt, en tyv som *vil* ind kan intet holde ude, end ikke en dirkefri panserboks, og medens man ved en uaflåset voliérer i regelen vil benytte døren, der måske falder i af sig selv og holder på de vragede eller oversete fugle, så vil der i en låset voliére blive gjort indgreb i hegnet, og tabet vil herefter ikke blot blive de fjernede fugle, men også de tilbageblevne, som hurtigt vil finde åbningen — friheden og døden, men forinden lider sådanne burvante fugle størstedelen af året en krank skæbne i kampen mod kulden og for føde til livets ophold.

Kan politiet da ikke hjælpe?

Mange af tyverierne er anmeldte, og der er skrevet rapporter, men det er kun de færreste, som er blevet opklarede. Både ved tyveriet hos Preben Bohse og W. Langberg synes der ikke at have været stor hjælp fra den side — end ikke da den ene af anmelderne vidste, hvor hans fugle var, da kostede det flere henvendelser, og det holdt meget hårdt at få politiet med derud for at få fat i dyrene, før de igen var bragt af vejen. Naturligvis har politiet mange andre opgaver, det underkendes ikke, men også dette taget i betragtning mener vi, det er deres opgave at hjælpe til at opklare og uskadeliggøre »fugletyven«, ihvertfald for en tid — og her kunne interessen godt være større og handlingen hurtigere.

Så fuglehandlerne da?

Ja, det kedelige ved det er, at hele denne stand står så splittet at en effektiv henvendelse er umulig, nogle er organiserede, men der findes to brancheorganisationer, og de fleste står udenfor og uden at drage forretningernes forretningsmoral i tvivl, må vi huske, at en kæde aldrig er stærkere end det svageste led, og så skal henvendelse ske til samtlige fuglehandlere og opdrættere, som handler med fugle, og hvis det er rigtigt, at en fuglehandler for kort tid siden end ikke ville medvirke til at en bestjålen kollega fik sine fugle tilbage, kan vi andre næppe vente effektiv hjælp herfra.

Den eneste vej er sikkert at hjælpe sig selv, man kan sikre sine voliérer med tyverialarm, selv om det både er besværligt og bekosteligt,

vil det nok skræmme en og anden, som nok er kyndig som fuglekender, men sikkert amatør som tyveknægt bort, inden ulykken er sket.

Og vi andre kan bidrage stærkt dertil ved aldrig at købe fugle illegalt fra folk, man ikke kender, selv om fuglen er billig — eller netop derfor. Du køber måske min fugl billigt i dag og tror, du har gjort en god forretning, men i morgen er det mig, som køber din fugl billigt. Vi må hjælpe hinanden som sportskammerater at denne usle handel hører op. Først den dag, tyvekosterne er usælgelige, ophører tyverierne.

»Argus«.

Dyrlæge Wilh. Reith

Dyrlæge Wilh. Reith er død. Det er en mærkelig fornemmelse, at vi aldrig mere skal se hans stilige skikkelse iblandt os. Det har i utallige år været sikkert, at dyrlæge Reith og frue var tilhørere ved møderne — og det gjaldt alle møder, hvor der blev talt om planter, fisk og fugle, men det var ikke alene som tilhører, også som taler har dyrlægen navnlig tidligere år præget stuekulturen her i landet. Allerede i 1904 indtrådte Reith i 1. sektion, der omhandlede akvarier, og allerede dengang så man hans navn som forfatter i tidsskriftet „Stuekultur"; det var samme år, „Selskabet for Stuekultur" var stiftet. Såvidt mig bekendt var dyrlægen allerede med til det stiftende møde.

Det var dog næppe hverken som forfatter eller foredragsholder, Reith havde sit store fortrin, det var ved samtaler med de enkelte medlemmer, og her ydede han det bedste. Han var pinlig ærlig og kendte fuldtud sin begrænsning, men blev han spurgt om noget, han havde kendskab til, øste han gavmildt ud til højre og venstre af sine erfaringer og store viden.

Dyrlæge Reith hørte ikke til nogen bestemt fløj. Han var kendt, respekteret og skattet overalt, hvor der taltes om dyr. Hans eget yndlingsdyr, betroede han mig en aften han besøgte mig i begyndelsen af trediverne, var uglen — egenartet og originalt — men ellers var kanariefuglen nok den fugl, han yndede mest, og her var det Lizzard-kanarien, der optog ham mest, og af den havde han en meget fin stamme.

Det var dog vel nok „Selskabet for Stuekultur", som han altså havde fulgt fra dets stiftelse for over 50 år siden, han omfattede med størst kærlighed og trofasthed — for trofast var han.

Dyrlæge W. Reith, der tidligere havde fået selskabets æres-emblem, blev ved selskabets 50-års jubilæum dettes første og eneste æresmedlem, og dette var han meget bevæget og glad ved.

Vi vil i fremtiden savne hans nærværelse, hans indlæg og råd, men nu var hans time kommen til at rejse ind bag forhænget.

Vi, der står tilbage, vil udtale et ærbødigt

ÆRET VÆRE HANS MINDE!

Albrecht Møller.

Kanarie Standard-Udvalget, som er nedsat af Københavns Kanarie Klub, har afholdt det første møde for at fastlægge retningslinjerne for det fremtidige arbejde.

*

Fra deltagerne i Kanarieklubbens sidste møde, hvor man fortalte om årets tillæg, var det med en enkelt undtagelse gennemgående små resultater. Forhåbentlig er kvaliteten så til gengæld bedre.

*

For sangkanarierne (harzerne) vil der blive afholdt udstilling eller stævne i Sverrig, og her vil man kæmpe om det nordiske mesterskab.

K. K. K. påtænker som sædvanlig at afholde sit kåringsskue omkring årsskiftet.

*

I næste nummer bringer vi en beretning om opdræt af Rød Kardinal (Cardinalis cardinalis), der lever i de østlige Forenede Stater.

*

I Nykøbing Falster har man haft opdræt af Sorthovedet Nonne (Munia atricapilla). Vi håber at kunne bringe en beretning om dette interessante opdræts forløb i et af de kommende numre.

*

Det tegner til, at R. Buchs artikel i »Fugleliebhaveren« har frugtet, så fugleforeningerne her i København og omegn atter kan finde hinanden i et frugtbart samarbejde — det vil skabe tryghed at vide, at hvis man er medlem af en fugleforening, kan man hvert år få udstillet sit opdræt, og det skaber ro både for opdrætter og fugle, at der kun bliver een udstilling — og der arbejdes med iver på at få gjort udstillingen fyldig og interessant. Allerede nu har vi tilsagn om flere fine numre. Udstillingen bliver i de første dage i november og samtlige foreninger og specialklubber er indbudt.

Har De noget, De mener vil præsentere sig så lad det komme med, at vi kan vise publikum, hvad vi har og gøre mange flere interesserede i vor dejlige hobby.

*

Stuekultur for Helsingør og omegn afholder i dagene 15.—18. september en stor udstilling i anledning af foreningens 20 års jubilæum. Der er i den anledning sat alle sejl til, og der vil sikkert blive meget at se. — Sommeren er måske endnu til den tid ikke forbi, og så vil en tur til sundbyen sikkert blive udbytterig for enhver fugleven.

Vi anbefaler med de ordinære udstillinger in mente jubilæumsudstillingen til bladets læsere.

*

»Du lyver«, råbte papegøjen, da fuglehandleren til en kunde påstod at have betalt 200 kr. for den.

FORENINGEN FOR FUGLEVENNER

„LANDSFORENINGEN"

Formand: K. Christensen, Buskager 42, st. th., tlf. Damsø 9813.
Næstformand: Albrecht Møller, Chr. Kolds Alle 1, tlf. 50.03.78
Kasserer: C. O. Poulsen, Abel Catrinesgade 27, 2. sal. Ve. 9864 v.
Sekretær: C. F. Cornelius; Strandgade 46, AM 4359 y.
Bestyrelsesmedlem: Strate Petersen, Hessensgade 57, 2. sal, tlf. Sundby 6963 y.

Næste møde afholdes mandag den 12. september kl. 20 i hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41, 2. sal.

Meddelelser fra Bestyrelsen.
Foredrag: Wm. Holm.
»Kanariefuglenes behandling før en udstilling«.
Spørgetime.
Diskussion.
Bancospil om Fugle.
Spørgekasse.
Køb- og salgsbog.
Eventuelt.

Bestyrelsen forventer medlemmerne møder og tager andre interesserede med.

Bestyrelsen.

Den 8. august afholdt foreningen sit første møde efter ferien. Mødet blev holdt i hotel »København«s selskabslokaler, Vesterbrogade 41. Formanden åbnede mødet og bød velkommen; samtidig undskyldte formanden, at bladet ikke var kommet rettidig ud, hvorfor bestyrelsen havde udsendt meddelelse pr. brev til medlemmerne i København og nærmeste omegn.

Formanden bød derefter hr. Gunni Nielsen fra Roskilde velkommen og gav ordet til denne, for at fortælle om »Tropefugle i provinsen«.

Foredragsholderen fortalte om sin fuglestue med 36 bure med forskellig befolkning, og om sine 6 voliére i haven; her nævntes bl. a. følgende arter: Amaranter, Tøjleastrild, Angolafinke, Sivastrild, Ringastrild, Diamantfinke, hvidhovedet Byl-Byl, Sommerfuglefinke, spidshalet Bæltefinke, korthalet Bæltefinke, afri-

kansk Guldspurv, Safranfinke samt nogle vagtler.

Hr. Gunni Nielsen oplyste, at en del af redekasserne var fremstillet af birkflager o. l., som så var dækket med grønt. Når vinteren kom flyttede Gunni Nielsen fuglene ind i en kælderstue, hvor der fandtes kassebure, herfra blev de senere atter flyttet til kontrolparring i fuglestuen på 1. sal. Foredragsholderen fortalte om sin indsamling af myrer, som bl. a. Byl-Byl var meget glade for at tage, særlig de store hanmyrer med vinger.

Foredragsholderen udtalte, at man måske nok var noget betænkelig ved at fodre sine fugle med myrer i sin fuglestue, men det klarer man nemt ved at sætte den hjembragte spand myrer i solen, og omkring denne spand sætter man 6—7 tomme tændstiksæsker, åbner dem lidt og myrene kravler selv ind og gemmer sine pupper. Når æsken er fyldt, tømmer man indholdet ud i en skål og anbringer denne i sin fuglestue.

Foredragsholderen fortalte om sine glæder og sorger ved selve opdrættet og sluttede med at fortælle om et bastardopdræt af brunbrystet sivfinke × mågefinke,hvor afkommet fuldkommen lignede hannen.

Da Gunni Nielsen havde sluttet sit foredrag, bad han medlemmerne om at være sig behjælpelig med at indsende fotografier, tegninger eller lignende til sin adresse i Roskilde. Materialet skulle eventuelt anvendes senere ved særligt formål.

Formanden takkede foredragsholderen for hans udmærkede foredrag.

Derefter fik hr. Th. Nielsen, Kanadavej, ordet. Opdrætterens 10 minutter. Han fortalte om sine Agapornider i voliére eller bur, bl. a., at de Tarantaer, som var på udstillingen, ikke ville kendes ved den hun, som blev hjemme og ikke blev tålt af de andre, selv om de senere blev skilt i 3 bure, holdt de sammen, da de atter kom ind i voliéren. Taranta er mest tamme, men til gengæld mere stridbare.

Hr. Nielsen holdt altid Personata og Taranta i hver sin voliére, hvor de gik i flok.

K. K. K.

Form.: K. Johansen, Hamboesgade 19, V. Byen 6973.
Næstformand: K. de Fine Mathiesen, Falkoner Allé 67. Tlf. Go. 6675.
Kasserer: Ernst Petersen, Molbecsvej 16. Tlf. Va. 1883 x.
Sekretær: Bay Jensen, Finsensvej 64, 4. tv. F.
Konsulent: G. Ronch, Jægersborg Allè 6 Char.
Kontingent 5 Kr. aarlig.

K. K. K.s medlemmer er indbudt til at udstille på Glostrup Stuekulturforenings udstilling d. 21. —23. oktober samt på landsudstillingen i Haveselskabets Have d. 4.—6. november 1955.

K. Johansen.

MEDLEMMERS KØB SALG OG BYTTE

Annoncer må skriftligt, senest den 15. i måneden være redaktionen i hænde, Kristen Kolds Allé 1. Annoncerne er gratis, men kun for medlemmer, og antal af dyr må altid anføres af erhvervsmæssige grunde.

Sælges: 1 stor stuevoliére med to rum sælges billigt. **Bladets redaktion.**

Sælges: Ægte harzerfugle med fast fodring, billigt. Hunner kr. 15,00. Hanner kr. 45.00. **Hans Nygaard,** Guldbergs Have 13, st., bolig 98. Tlf. Nora 1279 u.

Sælges: Zebrafinker, mågefinker, sølvnæb, undulater, alle farver, kanariefugle, nymfeparakitter. **E. Pedersen,** Vesterbro 6, Maribo.

Sælges: 1,1 diamantdue 1955.

Byttes: 1,0 eller 0,1 diamantdue 1955 byttes med samme til blodfornyelse. **A. Pedersen,** Øster Paradisvej 51, Holte. Tlf. Holte 1329.

Sælges: 2,3 rødhovedet dværgpapegøjer, 2.2 sorthovedet dværgpapegøjer eller byttes med parakitter. **Adolf Malmsjø,** Sverigesgade 9², S. Tlf. Su. 3994 x.

Sælges: 1,1 spidshalet bæltefinke (rødt næb), 1,1 lille kubafinke og 1,1 mosambiksisken. **Børge Hansen,** Heltsensgade 3, Odense.

Sælges: Flyvebur, 72 x 74 x 37 cm. **Lyvang,** Vesterbrogade 117 og 128². Tlf. Vester 81 og Eva 4081.

Købes: 0,1 europæisk vagtel. Ældre årgange af „Stuefuglene", gamle udstillingskataloger og udenlandsk fuglelitteratur. **Albrecht Møller,** Christen Kolds Allé 1, Kastrup.

Bladudvalget. Ansvarshavende redaktør: Albrecht Møller, Christen Kolds Alle 1, Kastrup.